

ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Engendrement. ITAL. Generamento. GERM. Das gebären oder die perfürbringung mit der geburt. HISP. Engendramiento. ANG. Engending. Plin. lib. 8. cap. 43. de asinis. Opera sine dubio ge. uli mirifica, arando quoque, sed mularum maxime progennatione.

Progeniculus, γέννημα, in genu procumbo. Progenies, ei, genus, stirps, familia: à progignendo. Γέννησις est factum ἄνδρ ἰσχυρῆ, ἰσχυρῆ ἄνδρ ἰσχυρῆ, ἰσχυρῆ ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Generation, lignée, race. ITA. Progenie. GERM. Ein geschlecht/ Stam. HISP. La generacion, de sde lexos. ANG. Successor in blood, offspring. Cic. 9. Philipp. Reddita est ei tum à majoribus statuta pro vita: quæ multos per annos progeniem ejus honestaret, Virg. 7. Aeneid.

— hinc progeniem virtutis futuram Egregiam, & totum qua viribus occupet orbem. Horat. 3. Carm. Ode 6 Ætas parentum peior avis, tulit Nos nequiores, mox daturos Progeniem vitiosiorum.

Progenies vitis. Colum. lib. 3. cap. 9. Quemnam igitur existimas vitium numerum intra tantundem temporis interferi posse duorum jugerum malleolis, quum sint ipsa duo jugera unius vitis progenies?

Progenitio, as. Germen produco. Προγεννησις, βλαστάνω, γέννω. GAL. Germer au paravant, ou bourgeonner. ITA. Germogliare. GER. Herfür sprassen. HISP. Echar renuevo los arboles. ANG. To budde. Colum. lib. 4. cap. 10. Putandi autem duo sunt tempora: melius autem (ut ait Mago) vernunt antequam sarculus progeminet.

Progero, is, progeri, gestum, Extra gero, effero. Προγεννησις ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Porter ou mettre hors. ITA. Portare suora. GERM. Aufshintragen. HISP. Llevar à suera. ANG. To bear forth. Colum. lib. 12. cap. 50. Vitei quibus oleum progeritur. Plin. lib. 11. c. 18. Quum defunctas progerunt, funerantiisque more comitantur exequias.

Progenio, is, ūi, itum, Generationem produco. Προγεννησις ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Engender. ITA. Generare. GERM. Gebären. HISP. Engendrar. ANG. To engender, or beget. Plaut. in Truc. Neque natus est, neque progignetur. Cic. 3. Offic. Sed hic qui illud lumen progenuit, ex filio est nominandus. Virg. 4. Aeneid. Illam terra parens ira irritata deorum Progenuit, &c.

Progenitor, is, verbale, Avus. Προγεννησις ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Ayenl, Pere grand. ITA. Avolo. GERM. Ein großvatter. HISP. Abuelo. ANGL. A grandfather. Ovid. 11. Metam. Cato lib. de Orig. Galli progenitores Umborum. Quid peperisse duos, & displacuisse duobus Et genitor, & progenitore tonante Esse latam prodest?

Prognoscus. Gloss. πρόγνωσις, volubilis linguæ. Prognare, adverbium, Apertè, autore Festo. Prognare, Audacter, strenuè, fortiter, constanter. Προγεννησις. GAL. Audacieu sement, vaillamment, diligemment. ITA. Audacemente, strenuamente. GERM. Dapperlich. HISP. Sabiamente y diligentemente, osadamente. ANGL. Lustelie, valiantlie. Plaut. in Pæn. Age, judica prognariter. Eannius 6. Annal. audere parumper. Ut pro Romano populo prognariter armis Certando prudens animam de corpore mitto.

Prognatus Gnatus. Προγεννησις ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Qui est né & sorty de la race. ITA. Figlio, figliuolo. GERM. Geboren. HISP. Hijo, engendrado de lexos. ANG. That is borne of some race or stock. Terent. in Phorm. Bonam bonis prognatam. Livius 1. ab Vrbe, Ut in eadem civitate post centesimum ferè annum quam Romulus Deo prognatus, Deus ipse tenuerit regnum. Hor. 2. Sermon. Satyr. 1. — ovo prognatus eodem. Propter tamen non filium à patre, sed nepotem ab avo, aut proavo, aut aliquo majorum prognatum dicimus. Cic. 3. Tuscul. Thyestes Tantalo prognatus, Peloponatus. Prognati substantivè, hoc est ipsi nati, vel liberi. Plaut. Amph. Res, inquit, parentes, patria, & prognati tutantur, servantur.

Prognè, πρόγνωσις. Pandionis Atheniensium Regis filia fuit, & soror, Philomelæ, quæ Tereo Thracum Regi matrimonio juncta est, ex qua filium Iuin suscepit. Hæc quam desiderio videndæ sororis teneretur, exoravit virum ut Athenas profectus Philomelam ad se duceret. Qui mandata petagens, adventum Philomelæ à Pandione impetravit. Verum quum in itinere essent, in libidinem mulieris exarsens, quamvis repugnantem compressit: & nefacti obscenitatem exprimere posset, linguam ei abscidit, & servo in vinculis custodiam tradidit: reversusque ad uxorem, matris nausea periisse simulat. Philomela interim tædio carceris affecta, rem omnem uti gesta fuerat, acu in tenuissima tela depinxit: hæc ancillæ Prognæ clam deferendam tradidit. Prognæ re intellecta, ac dissimulato ad tempus dolore, postquam Orgiorum dies advenit, thyrifis & pellibus pro more instructa sororem è carcere eripit, eodèque induram habitu ad regiam ducit: ubique furiis exagitata anepum Iryn filium interficit, viròque domo redeunti epulanda apponit. Qui tandem re cognita ex pueri capite, quod Prognæ sub sinem cœnæ per sororem afferendum curavit, dum fugientè uxorem furibundus persequitur, mutatam deorum commiseratione in hirundinem vidit, quæ consuetudinem habitandi intra hominum tecta semper servavit. Ipse autem in upupam, avem satis notam, conversus est, ideòque militiam cristam adhuc in capite gerit, & quasi adhuc filium queritans, clamat, πῦ, πῦ, quod significat ubi, ubi. Itys autem in phasianum, quæ avis frequens est juxta Phasin fluvium in Colchis. At Philomela in avem conversa est sui nominis, quæ ne nunc quidem cessat desere cantu dulcissimo injuriam quam paulo antè elinguis promere non poterat. Vide hanc fabulam latius apud Ovid. 6. Metam. Gorgias tamen apud Aristot. lib. 3. Rhetoric. existimavit Philomelam in hirundinem, Prognem sororem ipsius in lusciniam conversam fuisse. Quam etiam opinionem sequutus M. Varro, Lusciniolam inquit, lusciosa canere existimatus, atque esse ex Attica Prognæ in luctu facta avis. Ad quod alludit Virg. quum inquit,

Quæ illi Philomela dapes. Prognigeum, vide Prognicon. Prognosis, πρόγνωσις, Prædictio, prælagitio, præsentio. Cic. 2. de Divin. Prælagitionem vocat. Prognoscus, a, um, prægnoscendi vi præditus. Gloss. πρόγνωσις præscijs.

Prognosticon, Rei futuræ signum. Προγνωσις. GAL. Prognostique, prognostication. ITA. Pronostico. GERM. Ein zeichen etwas künftigs bedensend. HISP. Señal de cosa venidera. ANG. A token of a thing to come prognostication. à Græco verbo, πρόγνῶσκω, quod præscio, sive præcognosco significat: unde & per g, scribi debet. Cic. li. 1. de divin. Atque his rerum præsentationibus prognostica tua referta sunt. Extat hoc nomine libellus Hypocratis, in quo signa ea persequitur, quibus medici ægrotorum convalescentiam mortemve possint prælagite.

Programma, scriptura ob oculos propòita, pro foribus. προγράμμα pro scribo. Gloss. πρόγραμμον proscriptum.

Prograxo, indico. Lucr. lib. 5. Quippe ubi se multi per somnia sape loquentes Aut morbo delirantes prograxo ferantur, Et colata diu in medium peccata dedisse. aliter procraxe. Vulg. protraxe. Est autem pro prograxisse. At graxo is, est ab ἐξαξα; ut ab ἐκαμψα campso Gifan. Ind. Lucr.

Progreddior, eris progressus, Vlti à procedo. Προγεννησις ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Aller avant, marcher avant, avancer, sortir. ITA. Andare innanzi, procedere. GER. Herfür gehn, weiter gehn / fortgehn oder fortfahren. HISP. Ir adelante. ANG. To procede, to go foreward, to come forth. Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 3. Si hic quò progredietur, pariter progredimini. Idem. Casin. Sed tecum progredietur, cum corona & lampade Meus socer, Cæ. 4. belli Gal. Quum illi aut ex arido, aut paululum in aquam progressi, omnibus membris expediti. Cic. 1. Offic. Atque ut regredi, quam progredi mallent. Cæ. 2. belli civil. Ipse cum equitibus sexcentis magnis itineribus progreditur. Progreddi obviam. Livius lib. 7. ab Vrbe, Romani alacres ab statione obviam militi suo progressi, laudantes gratulantisque ad Dictatorem perducunt. Aliquando est anteire. Plaut. Extremum intra carcerem ipsum ingreditur parthenopæum. Progreddi longius, per translationem est sermonem extendere. Cic. 3. Verr. Non dubito quin vobis satisfecerim, judices, verumtamen progrediar longius. Digitum non progredi, proverbialis quædam formula pro ne minimum quidem. Idem 4. Academ. Non quæro ex his illa Mathematicorum, quibus concessis digitum progredi non possunt. In virtute procedere & progredi. Idem 4. de finib. Progreddio is. Novius apud Non. c. 7. Quid stas? age moneo te primus progredi.

Progressio, verbale, Processus, progressus. Προγεννησις ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Avancement, progres. ITA. Avanzamento. GERM. Zurfarung / furschreitung. HISP. Obran de yr adelante. ANGL. A going so. eward. Cic. 3. Offic. Quæ & ingenij bonitate multi assequuntur & progressionem dicendi. Progressio ad virtutem. Idem 1. Acad. Origo & progressio virtutum. Idem 4. de fin. Idem 1. Tuscul. Qui errantium stellarum motus progressionem, stationesque notavit.

Progressus, processus. Προγεννησις ἄνδρ ἰσχυρῆ. Cic. Astic. lib. 1. Progressum præcipitem, inconstantem creditum vidit. Idem 6. Philipp. Dolabellam irruentem in Asiam à progressu aruit, à reditu reformavit. Accipitur & pro promotione, sive fructu quem rei alicui operam dantes facimus. Idem 3. Tuscul. Philosophi nunquam in studiis tantos progressus facere potuissent.

Progymnastivata, προγυμναστική. Latine dici possunt præexercitationes, à verbo Græco προγυμνάζω, quod est præexerceri.

Proh, Interjectio indignantis, vide Pro. Prohedri, dicebantur præsides magistratus quidam primi subsellij; quibus ceteri omnes sedendi loco cedebant. Bud. in anno. ad tit. de offic. prator.

Prohibeo, es, ex pro & habeo, atceo, Veto, avertio, impedio. q. procul habeo. Προγεννησις ἄνδρ ἰσχυρῆ. GAL. Engarder, empêcher. ITA. Prohibere, vietare. GER. Verboten hin dert / wehren. HISP. Vedar. ANG. To forbidde, to lett. Virg. 2. Aeneid. Oramus, prohibe infandos à navibus ignes.

Plaut. Placidè egredere, & sonitum prohibe forium, & crepitum cardinum, Ne quod hic agimus herus percipiat fieri. Gell. cap. 19. lib. 7. Eum à collegæ vi prohibeo (verba Trib. Plebis intercedentis) Cæ. lib. 1. de bell. civ. Ab hoc hostem prohiberi nihil est negotij. Idem sæpè dixit, Prohibere comæatu, frumento, &c. Sicut & Plaut. Cure. sc. 1. a. 1. Nemo ire quemquam prohibet publica via. Idem Capt. sc. 1. a. 3. Consilium iniere quo nos vita victuque prohibeant. Idem Amph. Tunc me prohibere domo peregrinè advenientem postulas? Idem Capt. sc. 1. a. 4. Prohibete à vobis vim meam. Idem Asin. sc. 1. a. 3. Illo quem amo, prohibeor. Idem Men. sc. 2. a. 5. Prohibere ne ad cenam vit promittat, postules? Inhibeo idem est quod retineo, comprimio. ἀπαυῶς ἐπιχῶ. Hoc enim differt à prohibeo quod prohibere generale sit, etiam ante rem inceptam: Inhibere re jam incepta. Illud vetat nequid facere incipias: hoc ne pergas, sed potius desistas. Virg. 1. Aeneid. Quod genus hoc hominum, quæve hanc tam barbara mortem, Permittit patria? hospisio prohibemur arena.

Idem 12. Aeneid. Parcite jam Rutuli & vos tela inhibete Latini. ἀπαυῶς ἐπιχῶ. Sed de hoc plura suo loco in verbo Inhibeo. Prohibere ne. Cicero. 1. Verr. Daturus es huic crimini, quod & potuisti prohibere ne fieret, & debuisti? Prohibere quominus. Col. lib. 2. cap. 4. Nil prohibet quominus mense Julio vervacta subigantur. Prohibere & vetare quin. Plaut. Cureul. sc. 1. a. 1. — nemo hinc prohibet nec vetat. Quin quod, &c. Prohibere, dativo & accusativo junctum. Ibid. sc. 2. a. 5. Obsecro parentis meos mihi prohibeas. Prohibessis pro Prohibueris, antiquè Idem Amph. Tun' fureiferis meis me procul prohibessis ad bus? Idem Aulul. sc. 2. a. 4. Id te quæso ut prohibessis fides. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Id te Iupiter prohibessit.

Prohibitor, is, καθῶπις Apuleus de Dio Socratis. Nullo adhortatore unquam indigebat, at vero prohibitor nonnunquam.

Prohibitorius, a, um, Adjectivum, ut Edictum prohibitorium Paulus in L. mutus & surdus. ff. de procur. Quia hoc edictum prohibitorium est.

Prohinc, idem, sicut proinde. Apul.

PROIECTIO, is, Abjicio, quasi portò jacio. פרויקטן jaráh תשלח hiseléh. דאן פרויקטן. GAL. Letter hors, mettre hors ITA. Tirar à lungi, jettare via. GERM. Hinweg werffen. HIS. Echaz lexos. ANGL. To cast or sett forth. Virg. 6. Aeneid.

Proice tela manu.

Ovid. Epist. 10.

Proicit ipse suus deducta fronte coronas.

Virg. 5. Aeneid.

galeam ante pedes projecit inanem.

Ovid. 13. Metam.

Nec adhuc projecerat heros Virgineos habitus.

Senec. Epist. 45. Projicimus bonum, si hoc nomen panis, aut polentæ damus. Cæsar. 3. bell. Civil. Ex superioribus locis in planitiem descendere atque arma projicere jussit. Transfertur & ad incorporea Idem 4. bell. Gall. Incepit atque incusare reliquos Belgas, qui se populo Romano dedissent. patriam virtutem projecissent. Aliquando ponitur pro extendo, porrigo, προβάλλω, εὐαίρω. Cicero. in Topic. Quoniam P. Scævola id solum esse ambitus ædium dixerit, quantum parietis communis tegendi causa rectum projiceretur. Vide Projectus, paulò infra. Interdum projicere, est ejicere, educere, εὐαίρω. Cicero. Quid si eum ex urbe projeceris. Projicere se ad pedes, est se humi ad pedes alicujus prosternere. Cæsar. 1. bell. Gall. Qui cum eum in itinere convenissent, seseque ad pedes projecissent, suppliciter locuti. Projicere lacrymas, est effundere. Hircius 4. bell. Alexand. Ad eò contra Cæsarem bellum acriter gerere cœpit, ut lacrymas quas in colloquio projecerat, gaudio videretur profudisse. Projicere se, id est, despondere animum. Cicero. Attic. lib. 9. Tuas nunc epistolas à primo lego: hæc me paulum recreant: primæ movent & rogant ne me projiciam, hoc est, despondeam animum. Ibidem, Tum poterimus deliberare, non scilicet integrâ re, sed cerè minus infracta, quam si unâ projeceris te.

PROJECTUS, a, um, participium, Abjectus derelictus. פרויקטן muschlách. εἰρημωθῆς, ἀποθνήσκω. GAL. Abandonné, ietté au loing, rejeté. ITAL. Getato ioniano. GERM. Hingeworffen. HIS. Echado lexos. ANGL. That is cast away and contemned. Cicero. 2. de D. vin. Simonides ignotum quendam projectum mortuum quum vidisset, humavit. Virg. 11. Aeneid.

Sternitur & toto projectum corpore terra.

Lucan. lib. 9.

Ignavis manibus projectos reddidit enses.

Projectus in miseriam. Salust. Jugurth. 63. Projectus, extensus. Cicero. 1. de Oratore, Brachium procerius projectum, quasi quoddam telum orationis. Suet. in Neron. c. 51. obesa cervice, ventre projecto fuit. Virg. 10. Aeneid.

projecto dum pedes laevo

Aptat se pugna.

Idem 1. Aeneid.

Projectaque saxa Pachyni.

Sifenna. Vetus atque ingens erat arbor ilex, quæ circum projectis ramis majorem partem loci summi tegebat. Gell. c. 13. lib. 9. Gallus scuto projecto, (id est, extenso, &c. Projecti, ad terram pallis palmis. Cæsar. 3. de bell. civil. (id est, prostrati.) Idem 2. de bell. civil. Projecti ante simulacra Deorum. Projectus, contemptus & vilis. Tacit. lib. 1. An cives quibus jam projecta Senatus autoritas? Projectus puer, dicitur expositus, εὐαίρω, προβάλλω. Pleut. in Cistell. parvulam puellam projectam, ex angiportu sustuli. Senec. cap. 11. de consol. ad Marc. Homo animal projectum ad omnem fortunæ contumeliam. Idem c. 9. de consol. ad Polyb. Projecti in hoc mare vitæ.

Projecticius projectus. Plaut. Cist. Lemni que natam despondit adolescentulo amore captæ projectitiæ.

PROJECTA, in ædificiis dicuntur quæ provehuntur & extenduntur. προβάλλω. GAL. Galeri s, balcon, lieux couverts dependans de la maison. ITAL. Luoghi sospesi nella casa, sporti, pogginoli. GERM. Herüstet vor etw nem geberd aussen sind Lauben, vorschöpff. HIS. Lugares cubiertos en la casa, corredor. ANGL. Garrettes or over lofts. Qualia sunt mœniana & suggestundia & podia pensilia. Immissa autem dicuntur quæ ex nostro ædificio protensa, in alieno recumbunt: cujusmodi sunt tigna & trabes quæ ex nostro pariete in parietem vicini immittimus. Dicta projecta, à verbo projicio, quod inter cætera significat porrigo, sive extendo.

PROJECTUS, us, verbale. פרויקטן schalléchet. ή πρόψυς, ή δαρόψυς, ή εὐαίρω. GAL. Lettemout. ITAL. Gittamento. GER. Ein hinworf; / aufsprung. HIS. Echamiento. ANGL. A casting forth or a farre of. Plin. lib. 17. c. 12. Omnium quæ projectu frontis ita diffunduntur, ut per ipsas, non desuant imbres, stilla sæva est. Corporis projectus immanis. Lucr. lib. 3.

PROJECTIO, nis, verb. Extensio, idem quod projectus, us. פרויקטן schalléchet. ή πρόψυς, ή δαρόψυς. Cic. in Orat. Brachij projectio in contentionibus, contractio in remissis.

PROJECTO, as, frequentativum. פרויקטן. GAL. Letter souvent. ITA. Gittar souvente. GERM. Oft hinwerffen. HIS. Echaz à menudo. ANGL. To cast forth often. Plaut. in Bacch. Etiamque ultro tuis me projectas probris: id est, iniuriis afficis.

PROJECTURA, æ, est prominentia & veluti supercilium quoddam parietis a tendis stillicidiis inventum. προβάλλω. GAL. Avancement & so tie en dehors, en un bastiment, comme ce qu'on appelle larmier d'une muraille. ITA. Ciglio di corona spinta fuori del muro à salvarla dalle piogge. GERM. Ein abgeschlipffter absatz oder simpsen an einem geberd den rügen abzutragen/oder ein vordächlin/&c. HIS. La corona en cima y fuera de la pared. ANGL. A penthouse or house eavvings. Fabii Larmieros appellat. & Intabulamenta. Budæus.

PROIN, adverb. proinde. פרוין lachén כן פרוין. GAL. Parquoy. ITA. Per tanto, però. GERM. Darumb. HISP. Dende, por esto. ANGL. There fore. Terent. in Eunuch. Proin tu dum est tempus, etiam atque etiam cogita. Plaut. Men. se. 2. a. 2. Proin ne abcas longius. Ibid.

se. 2. a. 5. Proin tu me hinc abducas. Idem Capt. se. 1. a. 4. Proin tu hunc Deum tranquillum face.

PROINDE, cum accentu in antepenultima, componitur ex pro & inde, significatque ideo, ideòque, propterea, propter hoc, quapropter, semper enim dependet ex superiori sententia. פרוין lachen כן פרוין hal chen-tu-zagun, פרוין. GAL. C'est pourquoy, parquoy, partant. ITA. Pertanto, però. GERM. Darumb/derharben. HISP. Por esto, à esta cosa. ANGL. There fore. Liv. lib. 1. ab Vrbe, Satis scire origini Romæ & deos affuisse, & non de futuram virtutem, proinde ne gravarentur, &c. Plaut. prolog. Amphit. Faciam hanc proinde ut dixi Tragicomœdiam. Ibid. se. 1. a. 1. Sc & suos bello tutari posse: Proinde prospere de finibus suis d. cedere. Poutur quandoque pro adverbio similitudinis, eandemque significationem habere videtur cum perinde, & Terent. in Phorm. Proinde expiscare, quasi non nesses. Salust. At hi contra ignavissimi homines, per summum scelus, omnia ea sociis ademere quæ fortissimi viri victores reliquerant: proinde quasi victoria injuriam facere, demum id esse imperio uti. Tacit. lib. 12. Decretaque eorum proinde haberi jussit, ac si magistratus Romani constituisent, de Augusto loquitur. Plaut. Amph. se. 1. a. 1. Fac hæc curata sint. Proinde adeò ut me velle intelligas, &c. Proinde, pro, prout, Senec. cap. 18. de consol. ad Mart.

PROLABOR, prolaberis, prolapsus. Leviter, sensimque provehor. פרוילאבן naphal. פרוילאבן. GAL. Glisser, tomber. ITAL. Scorrere, sdruciolare. GERM. Züfassen, entschlipffen / niderfallen. HIS. Caer deslizando-se. ANGL. To slippe, slide or fall foreward. Cic. 3. de natur. deor. ex aliquo veterum poetarum, At canis ad caudam serpens prolabitur Argo. Sic prolabi longius in oratione, per metaphoram dicimus, pro eo quod est longius prochi, & modum egredi. Idem pro Cæcina, Tameris de hoc judicio multa prætere: tamen longius prolapsus sum quam ratio vestri iudicij postulabat. Prolabi ad orationem aliquam, est sensim ad eam accedere. Idem 1. de Legib. Libenter ad istam orationem tecum prolaberer. Prolabi item dicuntur qui vestigio in loco lubrico posito, precipitant, aut ægrè sese sustinent. Liv. 5. ab Vrbe, Convertentem se inter hanc venerationem traditur memoriæ, prolapsus cecidisse: idque omen pertinuisse.

PROLAPSUS, a, um, participium, Collapsus, delapsus. פרוילאבן nophel. פרוילאבן. GAL. Cheu, tombé, glissé. ITAL. Sdruciolato, caduto. GER. Nidergefallen, entschlipfft. HIS. Deslizado, caído deslizando-se. ANGL. Fallen or slippen, forward. Virg. 2. Aeneid.

Hæc finis Priami fatorum, hic exitus illum Sorte tulit, Troiam incensam & prolapsa videntem Pergama, tot quondam populi, terrisque superbum Regnatorem Asia: jacet ingens litore truncus, Avulsamque humeris caput: & sine nomine corpus.

Equus prolapsus. Propertius lib. 4. Elegia prima. PROLAPSIO, nis, verbale, Lapsio, sive lapsus, aut vacillatio. פרוילאבן mappalab. פרוילאבן. GAL. Glissement, chente. ITA. Esso cadute, sdruciolare. GER. Ein niderfallung/entschlipfung. HISP. Obra de caer resbalando à deslizando-se. ANGL. Anslipping, sliding or falling forward. Cic. pro Calio, Et interdum multas vias adolescentiæ lubricas ostendit, quibus illa insistere aut ingredi sine casu aliquo, aut prolapsione vix possit.

PROLATIO, vide Profero.

PROLATO, as, Amplio, dilato, extendo. פרוילאבן hircib. פרוילאבן. GAL. Eslargir & faire estendre, prolonger. ITAL. Dilatare, ampliare. GERM. Etweiterent. HIS. Dilatar, estender, enfanchar. ANGL. To mak large and spread out. Colum. in prefat. lib. 1. La gius tamen condidere quam nos, quibus diuturna permittente pace, prolatare licuit rem rusticam, hoc est, latiorè & ampliorè reddere. Interdum idem est quod differere, protrahere, sive prorogare. פרוילאבן mischêch פרוילאבן. GAL. Differer, prolonger, dilayer. ITA. Differire, prolungare. GERM. Aufziehen oder verzichen. HIS. Diferir y dilatar en tiempo. ANGL. To prolonge or delay. Livius 2. ab Vrbe, Prolatandis igitur comitiis, quum magistratu Dictator abiisset, res ad interregnum rediit. Vitam prolatare. Tacit. lib. 11. Interim Messalina Lucilianis in hortis prolatare vitam. Idem lib. 5. Sed ubi dieu ex die prolatabant.

PROLATIUS, a, um, participium. פרוילאבן memuschschah פרוילאבן. GAL. Dilayé, differé, prolongé. ITAL. Dilatato, diferito. GERM. Verzogen/auffgeschoben. HIS. Diferido, dilatado en tiempo. ANGL. Delayed, prolonged, differred. ut, Bellum prolaturum. Tacit. lib. 13. Prolaturum inter Parthos Romanisque de obtinenda Armenia bellum, acriter sumitur.

PROLATATIO, nis, verbale. פרוילאבן h' kkehab. פרוילאבן. GAL. Delay, prolongement. ITA. Dilazione, prolungamento. GER. Verzug oder verzichung. HIS. Obra de diferir y dilatar en tiempo. ANGL. A delaying or prolonging. Tacit. lib. 19. Sed & omnem prolationem ut inimicam victoriae suspectabant.

PROLEGOMENA, προλεγόμενα, εἰρη, εἰρη, quod præfationis loco dicitur προλιγω est antè dico.

PROLEPSIS, προλήψις. Latine dici potest præceptio, vel præoccupatio, δὸς & προλαμβάνειν, hoc est, à præsumendo. Fit autem quum id quod in adversarij, aut iudicis opinione esse, aut fore arbitramur contrarium nobis, præoccupamus dicere, & ratione dissolvere.

PROLEPTICUS, a, um, ad anticipationem pertinens.

PROLES, is, fœmini generis, Soboles, progenies, neque Deorum, neque hominum solum, verum etiam brutorum. פרוילאבן joleth פרוילאבן. GAL. Generation, lignée, race. ITA. Prole, stirpe. GER. Ein geschlecht zucht. HISP. La generacion de hijo à hijo. ANGL. Issue of ones hoide, offspring. Proles dicitur à portò & olefcendo, ut Soboles, inquit Passer. Ovid. 1. Fast.

Tuta diu volucrum proles, (i. genus.) Tum denique casa est. Tibull. lib. 4. (de animabus heroum,) Magna Deum proles.

Ovid. 13. Metam.

Prolemque fatetur Iuppiter esse suam.

Colum. lib. 8. de caprino pecore, Parit autem si est generosa proles frequenter duos, nonnunquam trigeminos. Cic. 1. de nat. deor. Ecce tum ve. 0

juſcumque rei ſordidæ. ἡ γὰρ πῖγλη βίη τῶν ἰσθῶν [vel] ἰσθῶν. ἡ γὰρ πῖγλη βίη τῶν ἰσθῶν. GAL. L'immondice & ordure qui s'en va en l'eau, lavage, ou lavaille. ITAL. Sporcizia, brutura, lordura di qualche cosa. GER. Duffe Aufwäschen/Älterley unraht oder unſauberkeit. HIS. Las lavazas, ſuciedad. ANG. To filth or ordure washed of from any thing. 3. Virg. 3. Æn. foedissima ventris proluvia.

id est, ſordis effuſio, inquit Servius. Colum. lib. 12. cap. 38. Et ad alui proluviem.

Prōlūvium, ij, proluvia. Gell. cap. 11. lib. 4. A rei veneræ proluvia deducere. ¶ Per translationem dicitur profuſio, & prodigitas, quum quis more aquæ opes profundit. Terent. in Adelph. Quæ res tam repente mōres mutavit tuos quod proluviū? quæ ista ſubita est largitas? Hic Proluviū legit Victor. cap. 4. lib. 21.

Prōlyta, πρῶλῆτις, lytarum antecessor in juris ſcientia.

Primalis, planta quædam.

Proma, cella, promptuarium, unde promuntur cibaria. Tertull.

Prōmānāte Senec. 2. de vita tranquillitate cap. 18. Scimo promanavertat, quod languidus ſono, & infacta voce ſuſpectior.

Prōmācētēria, æ, est ſotor proavia. Cajus D. lib. 38. tit. 10. l. 1.

Prōmellēre, verbum antiquum, quod litem promovere interpretatur. Festus.

Promenevo, monco Fest.

Prōmērcalīa. Mercimonia ſunt venditioni expoſita. ἡ δὲ πρῶμα. GAL. Qui est à vendre, mis en vente. ITAL. Mercia da vendere. GERM. Feile wahren/ das zu dem Kauf gerüst ist. HIS. Lo que se compra para revender. ANG. Things set out to sale. ¶ Promercalia dicuntur (ait Budæus) quæ patrifamilias vernalia habet, extra ea quæ uſui ſuo ſervat. Quidam ajūt promercalia propriè dici merces quæ primò minoris emuntur, ut poſtea pluriſ diſtrahantur: quarum rerum negotiatores Græco vocabulo προμαλα nuncupantur Sueton. in Caf. cap. 54. aurum promerciale vocat id quod Cæſar vendidit ſuperans, ſibi reſervata tanta auii copia, quanta ſuo uſui ſatis eſſet. ¶ Promerciales veſtes? quæ ſupervacant patrifamilias. Idem Suet. de clar. Gramm. Luxuriæ ita indulſit, ut læpius in die lavaretur, nec ſufficeret ſumptibus, quanquam ex ſchola quadragena annua caperet, ac non multo minus ex re familiari, cuius diligentiffimus erat, quum & officinas promercalium veſtium exerceat Colum. lib. 1. c. 8. Pecuniâque domini, neque in animalibus, aut aliis rebus promercalibus occupet.

Promerium, ij, Mercimonium, quodeunque vendendi cauſa ſeponitur. Paul. in l. 4. §. 1. D. de pen. legat. Si quis ſolitus fruētus ſuos vendere penum legaverit, non omnia quæ & promerij cauſa habuit, legaffe videtur. Hottomanus.

Prōmēreōr, eris, deponens, & Promereo, es, Meleo beneficium confero, dignus ſum, & in utranque partem accipitur. ἡ προμαραμα. GAL. Meritor & deſervir. ITAL. Far beneficio, meritare, beneficiare. GERM. Verdienen/ Bescheiden. HIS. Mucho merecer. ANG. To deſerve or carne wages. ¶ Plaut. Amph. Haud promeruit, quam obrem vitio verteret. Idem Men. ſc. 9. a. 5. Non ita promeruiſti de me (quem ſervavi) ut pigeat quæ velis. Ibid. ſc. ult. a. 5. Promeruiſti, ut ne quid otes, quod velis, quin impettes. Idem Capt. ſc. 1. a. 5. Non poſſum agere gratias, perinde ut promeritus. Ovid. Eleg. 2. lib. 1. Trift.

Si quam promerui pœnam, me perdere vultis? Plaut. Men. ſc. 6. a. 5. oſtquam malum promeritum eſt, metuunt (aliâs promeriti ſunt.) Virg. lib. 4. Æneid.

— ego te qua plurima fando Enumerare vales, nunquam regina negabo Promeritam.

Terent. Adelph. Ita velim me ames promerentem pater, id eſt, bene merentem. Plaut. tamen in Amph. in malam partem ſumpſit. Quid mali ſum, here, tanta ex te promeritus? Idem in Trin. Nam retineri nequeo quin dicam ea quæ promeretur. ¶ Bene promereri de aliquo, eſt conferre in aliquem beneficium. Cic. 3. Offic.

Promerens, entis, particip. qui bene de aliquo meretur, ὁ προμαραμα. Plaut. Aſin. ſc. 2. a. 1. Promerenti optime hoc cœne pretij redditur?

Promerion, præcipuum, præter cæteros meritum, aut promedium, hoc eſt participat; ut pro indiviſo dicimus. Scaliger corruptiſſimum hunc locum apud Feſtum ita reſtituit: Pro merito, præcipuum, præter cæteros meritum, ut pro medio, hoc eſt, participem & pro indiviſo dicimus.

Prōmēritum, i. ἡ τῶν χησῶν. ὁ μὲν δὲ, τὸ ἀξίον, ἢ ἀποποιεῖ, ἢ ἰσχυρῶς. GAL. Merite, ce qu'on a mérité plaisir, ſervice ou bien fait. ITAL. Piacere, ſervizio fatto ad un altro. GERM. Ein verdienst omb einen. HIS. Grande gracia, ſervicio merced. ANG. Deſerving, à pleaſure, or deſerte. 3. Cic. ad Quirites poſt reditum, Quare hoc majus eſt in vos veſtrum promeritum, quod non. &c. Lucr. l. 1. Natura Deor. nec bene promeritis capitur, nec tangitur i a.

Promēthēus, προμηθεύς, filius Iapeti, & pater Deucalionis, qui hominem ex luto dicitur formaffe, & ex cæleſti igne animaffe. Prometheus (inquit) poſt factos à ſe homines, dicitur auxilio Minervæ cælum aſcendiſſe, & adhibita facula ad totam Solis ignem furatus, quem hominibus indicavit. Ob quam cauſam irati dii, duo mala iunxiſerunt terris, febres, & morbos, ſicut & Sappho, & Heſiodus memorant. Quod tangit & Horatius dicens, poſt ignem ætherea domo ſubductum macies, & novæ febrium Terris incubuit cohors. Ipſum etiam Prometheus in monte Caucaſo per Mercurium religaverunt ad ſaxum: & adhibita aquila eſt, quæ eius cor exederet. Hæc autem omnia non ſine ratione finguntur. Nā Prometheus vir prudentiſſimus fuit. Vnde etiam Prometheus dictus eſt, δῶν τ' προνοήσιος. id eſt, à providentiâ. Hic primus Astrologiam Aſſyriis indicavit: quam reſidens in monte altiffimo Caucaſo, nimia cura & ſollicitudine, deprehendit. Hic autem mons poſitus eſt circa Aſſyrios, vicinus penè ſideribus. Vnde etiam majora aſtra demonſtrat, & diligenter eorum ortus occaſusque ſignificat. Dicitur etiam aquila cor ejus exedere, quod ὄξος eſt ſollicitudo, qua ille affectus, ſiderum omnes deprehenderat motus. Et hæc, quia per prudentiam fecit, duce Mercurio, qui prudentiæ & rationis deus eſt, ad ſaxum dicitur eſſe religatus. Deprehendit præterea rationem fulminum, & hominibus indi-

cavit: unde cæleſtem ignem dicitur eſſe furatus. Nam quadam arte ab eodem monſtrata, ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit donec eo bene uſi ſunt. Nam poſtea malo hominum uſu, in perniciem eorum verſus eſt: ſicut in Livio lectum eſt de Tullo Hoſtilio, qui eo igni exuſtus eſt cum omnibus ſuis. Numa verò Pompilius impunè eo uſus eſt tantum in ſacris deorum. Hinc eſt quod igne rapto mortalibus morbi ab iratis numinibus dicuntur immiſſi. Hactenus ſervius enarrans illud ad Virgilij ſextam Eclogam,

Hinc lapides Pyrrha jactos, Saturnia regna, Caucaſeſque reſert volucres, furtivumque Promethei.

¶ Prometheus ſos, vel herba Prometheus, quæ ad dirimendas amicitias efficaciſ eſt credebatur: ὁ βοτανικός οὖν οὗτος. Propertius lib. 1. Invidia ſuimusnum me deus obruit? atque Lecta Prometheus dividit herba jugis?

¶ A Prometheus ſit Promethides patronymicum maſculinum.

Prōmāco, as, inquit Nonius, eſt extendo, vel longè jacio. 3. GAL. Jetter long. ITAL. Getare à lungi. GERM. Ruſſſtrecken. HIS. Echar lexos. ANGL. To caſt farre of. 3. Nævius, Si quidem loqui vis, non perdoctæ multa longè promicanda oratio eſt.

Prōmīnēo, es, ex pro, & maneo, palam maneo, exto, emineo, propendo. 3. ἰξῆζα GAL. Se fort monſtrer, & ſallir hors, ſortir, apparoir. ITAL. Sopraſtare, eſſe a prominente. GERM. Für außgehn/ für abhangen. HIS. Sobrepujar, eſtar mucho in cima. ANG. To appear or ſtand out further then an other, or above or before. 3. Plinius lib. 11. cap. 37. Similes dentes ut homini, elephanto intus ad mandendum quatuor, præterquam eos qui prominent. Horat. Epod. 5.

Quum prominere ore, quantum extant aqua Suſpenſa mento pectora.

Ovid. 13. Metam. — coma plurima toruos Prominet in vultus.

¶ Prominere in memoriâ ac poſteritatem, pro extendi. Liv. lib. 8. bell. Pun. Tanquam non longius, quam quantum vitæ humanæ ſpatium eſt cupiditas gloriæ extendatur: maximâque pars ejus in memoriâ ac poſteritatem promineat.

Prōmīnēs, tis, participium, Seſe extendens. ἰξῆζον, προμαραμα. GAL. Qui ſe monſtre fort, fort apparent. ITAL. Molto eminente, ſpoſto in fuori. GERM. Für außs gehnd. HIS. Muy sobrepujado, y apariciante. ANG. That appeareth or ſtandeth out further. 3. Liv. 7. bell. Pun. Gallos prominens collis tegebat.

Prōmīnēs, nomen ſubſtantivum. Tacit. lib. 1. Invenieruntque in litoreis prominenti nihil, &c.

Prominentia, ſummitas prominens.

Promino, produco, ago, Apul.

Prōmīnūlūs, diminutivum à prominens: parum prominens Jul. Capit. in Pertinace, Fuit ventis prominulo, ſtatua imperatoria.

Prōmīſcēre. Macrobi. comm. lib. 1. c. 6. Nec aliter tam controverſa ſibi, ac repugnantia, & natura communionem abnuentia promiſciter tam dico, & in nem potuiſſe.

Prōmīſcūūs, Miſtum, incectum, confuſum. ἡ βάλυς. GAL. Miſtis, mu peſte meſte, commun à pluſieurs. ITAL. Meſchio, confuſo. GERM. Vermischt / vnderſcheiden. HIS. Mucho mezclado. ANG. Mixed or mingled, commune to many. 3. Saluſt. in Caſſi. Divina atque humana habere promiſcua, &c. Vnde Grammatici promiſcuum genus appellarunt, quaſi incectum, ſive confuſum: quod & Græco nomine epicœnum appellamus. Quintil. lib. 1. cap. 4. Nec ſtatim diligentem putabo qui promiſcua (quæ epicœna dicuntur) oſtenderit. Connubia promiſcua. Liv. 4. ab Vrbe. Quam enim aliam vim connubia promiſcua habere, niſi ut ſerarum prope ritu vulgentur concubitus plebis, patrumque? Idem 9. bell. Maced. Nec unum genus noxæ, ſupra promiſcua ingenuorum, fœminarumque erant. ¶ In promiſcua eſſe ſæpe dicit idem Liv. ut lib. 7. Dicturam in promiſcua eſſe: Et. In promiſcua ſpectate; de ludis. ut lib. 4. dec. 4. ¶ Operam promiſcua dare, eſt mutuam operam tradere. Plaut. Rud. Eamus intrò omnes, quando operam promiſcua dāmus. Promiſcua ſalutationes, (id eſt, mixtæ, confuſæ) Promiſcuis ſalutationibus admittēbat, & plebem. Suet. in Aug. c. 53.

Promiſcam, promiſcua, veteres dixerunt plaut. Pſeud. ſc. 5. a. 4. v. ult. Ut mea læticia lætus promiſcam fiet.

Prōmīſcūē, adverbium, Miſtè, confuſè, incerte, pro quo veteres etiam promiſcam dixerunt, inquit Feſtus. ἡ συμμυγῆς. GAL. Peſte meſte, confuſément, ſans difference. ITAL. Meſcolamento, confuſamente, ſenza differenza. GERM. Durch einander / Vermiſcheter weis / Vnderſcheidenlich. HIS. Mezcladamente ſin diferencia. ANG. Confuſedly, without order. 3. Livius 1. ab Vrbe, Eodemque jure promiſcua omnibus datum eſt. Idem lib. 3. Placet pecudum, fera, umque ritu promiſcua in concubitus iure? Apud Sueton. in Auguſt. cap. 44. Gladiatores promiſcua ſpectari dicuntur, quum mulieres unâ cum viris miſtæ eos ſpectabant.

Prōmīſſo, is, Polliceor. ἡ ὑποχρῆσις. GAL. Promette. ITAL. Promettere. GERM. Verheissen/ zusage. HIS. Prometer. ANG. To promiſe. 3. Plaut. Aſin. ſc. 1. a. 1. romitto tibi non obſurum. Idem Pſeud. ſc. 7. a. 4. Auferat à me quod promiſi per jocum. Idem Men. ſc. 4. a. 5. Sanam futurum (illum) mea id ego promiſſo ſide. Idem Au. ſc. 4. a. 1. Filiam tuam poſco uxorem, Promitte hoc fore. Idem Pſ. c. 2. a. 3. Eum promiſſiſſe firmiter dixit Senec. c. 10. de conſad Mart. Nihil de hodie na die, nihil de hodie promittitur, &c. Cicero, lam enim totum, quod tibi promiſeram, præſtiti. Terent. Adelph. Roga hunc tu: tu promitte huic. M. Promitto. Cic. 2. de divin. Quæ autem inconstantia deorum, ut primis mimentur extis, bene promittant ſecundis? ¶ Quandoque eſt producere, porrigere, & projicere. 3. Divus, plaut. in Rud. Capillum promittam, optimum eſt, incipiamque hariolari. Pl. lib. 16. cap. 16. Nec ulla arborum avidius ſe promittit. Promittere barbam. Liv. 6. ab Vrbe, conjecto in carcere Manlio, ſatis conſtat maguam partem plebis veſtem mutaffe, multos mortales capillum ac barbam promiſſiſſe, obverſatamque veſtibus carceris mœſtam turbam. ¶ Quandoque minari, ἀπειλεῖν. Virg. 2. Æneid.

Promiſi ultorem, & veruis oſia aſpera mori.

¶ Promittere

¶ Promittere ad cenam, est promittere se iturum ad cenam. Plaut. in Men. sc. 2. a. 5. Vna opera prohibere ad cenam ne promittat postulas. Sic promittere ad fratrem, est promittere se iturum ad fratrem. Cic. 1. de Orat. Quum ille dubitaret, quod ad fratrem promiserat. Promittere, & in se recipere, pulchre, junxit. Cic. ad Brut. lib. 13. Sed tamen, inquit, separatim promitto in meque recipio, fore cum tibi & voluptati & usui. ¶ Promittere, profiteri, ut professores artium. Petronius Arbitr. Et ego ne quæstibus tuis obtema, aliquid aliud promittam. ¶ Hujus composita sunt, Adpromitto, Compromitto, à quo Compromissum, Repromitto, de quibus vide suis locis.

Promissus, a, um, interdum idem est quod longus, prolixus, pendens, &c. Livius 4. d. 5. Sordidati barba & capillo promisso. Virg. Eclog. 8.

— Promissaque barba
Et etiam loquutus est Suet. in Cal. cap. 24. Item Livius 2. ab Urb. Ad hoc promissa barba & capilli effertaverant speciem oris. Festus, promissum capillum, inquit, dicunt longum. Item barba promissa: velut porci missa. ¶ Item, Promissus, a, um. GAL. Promis. Plaut. Asi. sc. 3. a. 2. Operam promissam dare. Senec. cap. 10. de consol. ad Marc. Nihil nobis promissum de perpetuitate, sed nec de diuturnitate. Ovid. Eleg. 2. lib. 5. Trist.

— Promissaque amicorum templis promissa decorum
Reddere, &c.

Idem 6. Fast.
Annuerat promissa fides (id est, soluta.)

Promissum, i, substantivum, quod promittitur. דָּבָר דַּבָּרִים וְיִשְׁלֵמוֹת, וְיִשְׁלֵמוֹת. GAL. Chose promise, promesse. ITA. Cosa promessa. GER. Ein Verheissung. HIS. Cosa promettida. ANGL. A promise, a thing promised. ¶ Unde dicimus, Consequi promissa, Conficere promissum, Efficere promissum alicui, Exigere promissa, Expectare promissa, Flagitare promissum: Facere promissum alicui, Cic. in 1. Philipp. ut multis multa promissa non fecit, i. solvit. Implere promissum, Scire promissis, Servare promissa, Satisfacere promisso. Repetere promissum, Solvere promissa alicuius. Mauere promissis: que tum omnium testimonio legenti receptos auctores nunquam non occurrent Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Fac sis promissi memor.

Promissio, nis, Promissum דָּבָר דַּבָּרִים וְיִשְׁלֵמוֹת, וְיִשְׁלֵמוֹת. GAL. Promesse. ITA. Promessa. GER. Ein Verheissung, zusageung. HIS. Promessa. ANGL. A promise. ¶ Cic. 8. Philipp. Scelerum enim promissio, & iis qui expectant perniciofa, & iis qui promittunt.

Promnestria, αρωμίστρια. Mulier nuptiarum conciliatrix: que Latino nomine pronuba dicitur. Nam αρωμίστρια inter cætera significat Pronuba, sive nuptiarum conglutinatricis officio fungi. ¶ Ein Kupplerin.

Promo, is, pli, ptum, ejicio foras, profero, in medium affero. ἔπιπρομη, ἔπιπρομη. GAL. Mettre hors, tirer hors. ITA. Dar fuori. GER. Fürher nemmen/herfür thun oder tragen. HIS. Sacar lo guardado à fuera. ANGL. To bring or tak out of a coffer or suchlike thing. ¶ Fit ab emeo, quod est fumo, Festus, quia pro re aliqua ad rem sumitur, quod promitur Plaut. Capt. Sume, posce, prome. Idem Pseud. sc. 8. a. 4. Promam viginti minas, & ei offeram. Item, Promere arma. Suetonius in Othon. cap. 8. Plaut. Asi. sc. 3. a. 1. Vbi de pleno promitur Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Promere argentum domo. Antè dixerat, condidi intrò. Quintil. Promi decet viridem fructum studiorum. Velleius, Promere jultis voluminibus (i. prodere.) Plaut. in Cist. Accipias claves, si quid tibi opus erit promptu, promito. Virg. 2. Æneid.

— Latique cavo se robore promptu,
Thersandrus, Stelenisque duces: id est, educunt.

Pecuniam ex arario promere, Cic. 5. Varr. Quam tibi Senatus ex arario pecuniam promissit, & singulos tibi denarios adnumerasset. Idem 3. de finib. Nam in Tusculano quum essem, vellémque è bibliotheca pueri Luculli quibusdam libris uti, veni in ejus villam, ut eos ipse, ut solebam, inde promerem. ¶ Promere, pro pronuciare, sive profere verba longa, vel brevia. Gell. 6. lib. 9. Eorum frequentativa prima littera longâ promimus: ¶ Promere consilia, est aperire palam facere. Plaut. Asi. sc. 1. a. 1. Non audeo percunctanti quin promam omnia (i. dicam, aperiam, Cic. ad Attic. lib. 9. Nunc caritè promenda tibi sunt consilia, Plaut. Asi. sc. 1. a. 1. Non audeam profectò percunctanti quin promam omnia. ¶ Hujus composita sunt Depromo, & Expromo: quorum significata vide suis locis.

Prompto, as, frequentativum. ἔπιπρομη. GAL. Mettre hors souvent. ITA. Dar fuori sovente. GER. Oft herfür thun. HIS. Sachar fueras muchas vezes. ANGL. To tak out often. ¶ Plaut. in Bacch. Quia malum si prompter, in dies faciat minus. Idem Pseud. sc. 2. a. 2. Si quidem hercè etiam supremi promptes thesauros Iovis.

Promptria, cubilia. Gloss. Jfid. leg. Promptuaria cubicula.

Promptus, a, um, dicitur qui jam paratus est ad agendum & in quo nulla mora est, quasi jam productus, expeditus, alacer, ardens. ἔπιπρομη, ἔπιπρομη. GAL. Tiré hors, mis hors, prompt, appareillé. ITA. Pronto, apparecchiato. GER. Bereit oder fertig etwas zu thun. HIS. Aparejado ó apercebido. ANGL. Ready. ¶ Salustius, Natui à feròx, vehemens, manu promptus erat, maximum bonum in celeritate putabat. Quintilian. & Velleius. Manu promptus, non ideo fortis. Sic dicimus, Promptus ingenio, qui ingenium ad omnia paratum habet. ¶ Iungitur sæpius accusativo cum præpositione ad Cic. 1. Offic. Promptiores igitur debeamus esse ad nostra pericula, quam ad crimina, &c. Interdum jungitur genitivo. Gell. lib. 10. cap. 22. Plato veritatis &c. homo amicissimus, ejusque omnibus exhibendæ promptissimus. ¶ Res est in promptu, dicimus quum significamus esse ad manum, esse factum & manifestam ἔπιπρομη. Cic. lib. 1. Offic. Quæ quamquam ista sunt in promptu, ut res disputatione non egeat. Plaut. sc. 5. a. 1. Ira in promptu gerere insipientia est. Ovid. 13. Metam. Plura quidem feci, in promptu gerere insipientia est. Ovid. 13. Metam. Plura quidem feci, quam quæ comprehendere dictis in promptu mihi sit. Salustius, Aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habere. ¶ In promptu, i. præstò est, promptè accedit. Cels. lib. 4. cap. 2. Somnus in promptu est. ¶ Promptum esse aliquando legimus pro facile esse. Ovid. 23. Metamorph.

— Sed nec mihi dicere promptum
Nec facere est istis.

Quint. lib. 9. cap. 9. Neque enim me movent nomina illa quæ fingere uti Græcis promptissimum est: id est, facillimum. Hinc promptæ res, dicuntur, inventa faciles.

Promptè, adverb. Alacriter, sine cunctatione. Unde Promptius & promptissimè. ἔπιπρομη. GAL. Promptement, prestamente. GER. Hurrtlich, fertelich viftement. ITA. Promptamente, prestamente. ANGL. Readlie vool vnd en vorzug. HIS. Ligramente, prestamente. ANGL. Readlie vool speede and haste. ¶ Plin. Epist. 28. Quare ego vciò Corelliz adero promptissimè, nec subite offensas reculabo.

Promptarius, a, um, vel promptuarius. Ex quo aliquid depromitur. ἔπιπρομη. GAL. Propre pour serrer ou retirer. ITA. Proprio da guardare. GER. Auf dem man etwas herfür nimpt. HIS. Cossa para guardar algo. ANGL. Out of the vobis he any thing is taken out. ¶ Plaut. in Amph. Inde cras è promptuaria cella depromar ad flagrum. Nam ibi promptuariam cellam, pro carcere posuit, quia à carcere ad supplicium promuntur noxii.

Promptu, in promptu esse dicitur, quod prolatum est, & expositum oculis, manifestum, ἔπιπρομη.

Promptuaria, i, locus in quo res ad usum necessariæ ita repositæ sūt, ut statim promi ac proferti possint. ἔπιπρομη. GAL. Gardemanger, despense. ITA. Dispensa. GER. Ein ort auß veltchem man alle ding zur notturft dienlich nemmen kan. HIS. La despensa a la mano. ANGL. A storehouse or suchlike place to keep tinges in. ¶ Cato c. 11. Anarium, promptuaria unum, scamna longa sex: pro eodem etiam legitur promptarium.

Promptitudo, inis, est facilitas ingenij ad quævis ex tempore expromenda, ἔπιπρομη.

Promus condus, apud veteres pro cellario sumebatur. ἔπιπρομη. GAL. Despensier. ITA. Dispensiero. GER. Ein Kellerer, der ein ding herfür gibt oder behaltet. HIS. Despensero para sacar de la despensa. ANGL. A butler, or yat hath the keeping of the storehouse. ¶ Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 2. Ego sum promus condus, procurator peni. Promus dictus, quod præfesset peni promendo: condus, quod eundem in cellam reconderet. Duo enim hæc officia ab eodem ferè administrabantur: licet in potentiorum ædibus aliquando fuerint distincta: unde & nomina ipsa aliquando separatim collocantur, promusque aliquando legimus sine adjunctione condi. Plaut. Pæn. Ædopol. fecisti prodigum promum tibi. Columell. lib. 12. cap. 3. Promis quoque & cellariis aliqual attendentibus, aut metuentibus, intervenire. ¶ Per translationem dixit Plaut. in Trinum. ne admittam culpam, ego meo sum promus pectori. Apuleius in Apolog. Promum librorum appellat illum qui libris promendis præest.

Promontorium, ij, Mons in mare excurrens, tanquam prominens, à pro. i. ante, & mons. ἔπιπρομη. GAL. Montagne ou terre qui s'avance en la mer. Cap, promontoire. ITA. Scoglio sopr' aqua in mare, capo. GER. Ein vorgebirg des meers. Ein berg der sich in das meer hinauf streckt. HIS. El cabo de tierra in mar. ANGL. A montaine appearig in the sea. ¶ Plin. lib. 36. Promontoria aperiuntur mari, & rerum natura agitur in planum Cæf. 2. bell. civ. Hic locus duobus eminentibus promontoriis continetur. Cic. 9. Verr. Ab eo oppido non longè in promontorio fanum est Iuonis antiquum.

Promontorium Mineræ, est juxta Surrentum, in quo olim Sienes habitasse feruntur. In illius autem extremo est Athenæum, hoc est Minervæ sacellum, quod Vlysses ædificasse narratur. Huis meminit Ovid. 15. Metam.

— Inde legit Capreas Promontoriumque Minervæ.

Promonstra, prodigia, inquit Festus.

Promovèo, es proveho, quasi ulterius moveo. ἔπιπρομη. GAL. Avancer, promouvoir. ITA. Promovere. GER. Fürderen, surucken. HIS. Mover à lexos. ANGL. To promote, to advance. ¶ Ter. in Eunuch. Move verò ocyus te nutrit. s. Moveo, c. video, ait nihil promoveo. ¶ Poni-tur aliquando pro prolongare, producere. Ter. in Andr. Quantum huic promoveo nuptias. ¶ Aliquando pro proficere. Terent. in He-cyr. Abibo hinc, præfens quando promoveo parum Gell. 10. lib. 5. Cùm abundè promovisset in studiis. Liv. lib. 5. d. 4. Promoverit legiones ad urbem. Item promovere castra Ibidem. Et Sueton. in Calig. cap. 22. Promoverit partem palatij ad forum usque. Idem in Othon. c. 1. Promoveri in gradum ampliorem.

Promotio, Alconius Prædian. 5. in Vorem, Accensus nomen est ordinis & promotionis in militia.

Promotus, a, um, participium, proventus. ἔπιπρομη. GAL. Promen, avancé. ITA. Promesso, posto avanti. GER. Befürderet. HIS. Movido puesto antes. ANGL. Promoted, advanced. ¶ Stat. 1. Achill. — suaque hycemes classis promotas, suosque Atrollit fluctus. Promotus ad dignitatem. Plin. Epist. 15. 1. Postea promotus ad amplissimas procuraciones, nulla occasione corruptus, ab insito abstinentiæ amore desexit.

Promulgo, as, publico, palam pronuntio, quasi provulgo. ἔπιπρομη. GAL. Publicar, hischmin. ITA. Pubblicare. GER. Außstundet, Außgebrennet. HIS. Publicar. ANGL. To Publish, to proclayme. ¶ Festus, Leges promulgari dicuntur quum primum in vulgus eduntur, & legendæ proponuntur: ut si cui videatur, possit intercedere. Colum. lib. 1. C. Licinius damnatus est, qui agri modum, quem in magistratu rogatione Tribunitia promulgaverat, immodica possidendi libidine transcendisset. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. Cato legem promulgavit de impetio Lentuli ab ogando. Idem pro Sest. De meo reditu octo Tribuni promulgant. Promulgare autem propriè dicebatur de rogationibus & legibus, cum per trinundinum in publico loco figebantur, ut cuique judicandi de iis esset potestas antequam fententur.

Promulgatus, a, um, participium. ἔπιπρομη. GAL. Publicat. ITA. Publicato. GER. Außstundet, Außgebrennet. HIS. Publicado. ANGL. Published, proclaymed. ¶ Cic. pro Muran. Etenim ut ait ingeniosus Poëta, & author valdè bonus, præliis promulgatis, tollitur è medio non solum ista vestra verbosa simulatio prudentiæ: sed etiam ipsa illa domina rerum prudentia.

Promulgator, promulgatrix, Divulgator, divulgatrix. ἔπιπρομη.

Promulgatio,

PRŌMŪLGĀTĪO, Divulgatio. Cic. *ad Lent. lib. 1.* Subitò exorta est nefaria Catonis promulgatio. *שְׁמֵחָה שְׁמֵחָה* *שמחה שמחה*. *ה' שמחה* *שמחה*. GAL. Publication. ITAL. Pubblicazione. GERM. Ein aufstundung. HISP. Publicacion. ANG. A publishing. }
PRŌMŪLIS, idis, genus cibi dulcioris, mulso conditum. Cic. *Papyr.* Habuisses non hospitem, sed, contubernalem. At quem virum? non cum quem tu es solitus promulside conficere. Integram famem ad ovum affero: itaque usque ad assum vitulinum opera perducitur.
PRŌMŪLIDĀRĪĀ, vasa dicuntur quibus promulis continetur. Scribit Pomponius Iurifconsultus legatis vasis, scutellas, & promulsidaria contineri.
Promulfus, a, um, dulcis, vide *Pramulfus*.
Promunctorium, *πρωμυκτοριον*. Gl. Cyr. quo quid promungitur.
PRŌMŪRĀLE, murus circum civitatis murum ductus, qui & antemurale dicitur. *πρωμυραλον τειχος*.
PRŌMŪSCĪS, idis, fœm. gen. Manus, sive proboscis elephantorum dicitur. *πρωμυσκος*. GAL. *Le museau & la trompe d'un elephant.* ITA. *La tromba dell' elephant.* GERM. *Der rüssel eines elephants.* HISP. *La trompa del elephant.* ANG. *The snout of an elephant* } *Plin. lib. 8. cap. 7.* promuscidem eleph. interum facillimè amputati, Pythi præliorum experimentis patuit.
Promutuum, à Iureconsultis pro repræsentata pecunia, sive prænummata dicitur, quod Gallicè dicimus, *Avancé*. Vlpian. *D. de locat.* Cum cuidam nave amissa, pecuniam quam promutuum acceperat, reposceretur, &c.
Promylea, dea, quæ ante moles statuebatur.
Pronia, *προνια* (Ionicè *προνια*) dea ante templum (*πρὸ ναῦ*) statui solita.
Pronastæ, *προνασται*, antiqui populi Bœotix, Steph.
Pronaus, *προναιος*, anterior templi pars.
PRŌNĒCTO, is, etc. *προνεκτω*. GAL. *Attacher plusieurs choses l'une avec l'autre en long.* ITAL. *Attacare, annodare piu cose insieme.* GERM. *Su die lunge an einander knüpfen.* HISP. *Atar muchas cosas juntamente.* ANGL. *To corople many things together.* } *Stat. 4. Syll. Vidi quam solem morantis ævi pronectant tibi candidæ sorores, hoc est, in longum tempus neclant, producant, protrahant.*
Pronefas, plusquam nec dicendum, vel quàm illicitum: item scelus, incontinentia, nefas, contralicentia. Hæc. Cl. Isid. Ergo ei est tanquam apertum nefas.
PRŌNĒPOS, Nepotis filius. *προνεπος*. *Arriere neveu, ou petit neveu, le fils du neveu en droite ligne.* ITAL. *Figliuolo di mio nipote per dritta linea.* GERM. *Der entels oder kinds Sun* HISP. *El bisnieto hijo del nieto,* ANG. *My nephews sonne.* Cic. 3. *Tusc.* Iovis iste quidem pronepos. *Ovid. 13. Metam.*
sed enim quia retulit Ajax
Esse Iovis pronepos: nostri quoque sanguinis autor
Iupiter est.
PRŌNĒPTIS, is. *προνεπτis*. GAL. *Petite nièce, arriere nièce, fille de ma nièce.* ITAL. *La figliuola di mia nipote.* GERM. *Des kinds kinds tochter.* HISP. *La bisnietta hija de los nietos.* ANGL. *My neefes daughter.* } nepotis filia.
Pronexium, funis, quo navis religatur ad palum. Papias. Ego à pronecto.
Pronœa, Gloss. *προνœa*, providentia, consultum, provisio, consultatio. Vide *pronia*.
PRŌNŌMĒN, inis, una est ex octo orationis partibus: ita dicta quòd vice nominis jungatur, *προνομια*.
Pronominatio, *προνομισια*, figura quæ pro proprio, alieno utitur. Diomedes.
Pronostira, antenostira. Gloss. Isid.
PRŌNŪBĀ, æ, dicitur quæ nuptiis præest celebrandis, ex parte uxoris, sicut atuspex est ex parte viri. *προνυμια*. GAL. *Celle qui mene & conduit l'épousée en la maison du marié.* ITA. *Colei che mena la sposa a casa del marito.* GERM. *Ein wetwalter der hochzeit auff der braut seiten.* HISP. *La madrina de la boda.* ANG. *A brides mayae.* } Inde Iuno pronuba dicebatur, quia nuptiis præesset. *Virg. 4. Æneid.*
prima & Tellus & pronuba Iuno.
Dant signum.
Flamma pronuba. *Claud. 1. de raptu Proserp.* Iam vicina toro, plenis adoleverat annis Virginitas: tenerum jam pronuba flamma pudorem sollicitat hoc est, Ingenitus ardor quidam, qui ætate matura virgines ad nuptias provocat. *Pronubæ* (inquit Donatus) dicuntur quæ nubentes domum mariti deducunt, ac comitantur, & quæ in obsequio nubentis sunt.
PRŌNŪBO, Nuptiis præsum *προνυμια*. Vide *Nubo*.
PRŌNŪNTĪO, as, Clara voce decentique corporis motu aliquid profero. *προνυντιω*. GAL. *Pronuncer, dire par cœur.* ITAL. *Pronunciare.* GERM. *Heraufreden, Aussprechen* HISP. *Pronunciar con voz clara.* ANG. *To pronounce, to utter clearly.* } *Plin. epist. 1. 14.* Nam pronuntiat acriter, sapienter, aptè, decenter. *Gell. 1. 18. lib. 5.* Pronuntiare dixi pro narrate in historia. } pronitur aliquando, inquit Budæus, pro expressè & nomiatim dicere, præfarique ex bona fide in rebus con trahendis. *Vlpian. in l. 1. de adil. edict.* sæpè in ea significatione usus est. *Cic. in l. quod si nolit.* Qui mancipia vendunt, inquit, nationem cuiusq; in venditione pronuntia: e debent. *Cic. 3. Offic.* quum in vendendo eam rem fecisset, non pronuntiaisset, emptori damnum præstari oporteret. pronuntiare cubito. *Quintil.* } Aliquando pronominare. *Liv. 4. boll. Pun.* Prostreto victi consensu, & seditionem metuentes, pronuntiant eos prætores. } Aliquando pro decernere, iudicare. *Plin. Epist. 5.* At ego ne interrogare quidem fas puto, de quo pronuntiatum est. *Cic. 2. de finib.* Equam igitur pronuntiaabit sententiam ratio adhibita, primùm humanarum divinarumque scientia, &c. *Senec. cap. 3. de tranq. anim.* Prætor præuntibus aïessoribus tria verba pronuntiat. Nonnunquam pro palàm & classico nuntiare. *Curtius*, imminensque *Dario* iter ad *Euphratem* pronuntiavit. } Aliquando pro palàm promittere. *Liv. lib. 2. ab urbe.* Ædem *Castori* vovisse fertur ac pronuntiaisse militi præmia, qui primus, qui secundus castra hostium

intraisset, *Suet. in Cas. c. 26.* Munus populo epulùmque pronuntiavit in memoriam filia. *Idem in Calig. c. 46.* pronuntiatóque militi donativo, centenis viritim denariis. } pro sententiam dicere, sive iudicare. *Idem in Claud. c. 15.* De quodam negotio ita ex tabella pronuntiasse creditur. *Secundùm eos* sentire qui vera proposuissent.
PRŌNŪNTĪŪ, Imperf. *Plin. lib. 16. c. 4.* Patia ab eo coronari pronuntiat.
PRŌNŪNTĪŪS, a, um, participium. *προνυντιωσας* *προνυντιωσας* *προνυντιωσας*. GAL. *Prononcé.* ITAL. *Pronunciato.* GERM. *Aussgesprochen* HISP. *Pronunciado.* ANG. *Pronounced.* } *Cic. in Partit.* Versus pronuntiatum syllaba una brevior, aut longior. } pronuntiatum militi donativum, id est, palàm promissum.
PRŌNŪNTĪŪM, i, substantivum, propositio, proloquium, enunciatum. *προνυντιωσας* *προνυντιωσας*. GAL. *Proposition, maxime.* ITAL. *Proposizione.* GERM. *Ein vortrag (spruch)* HISP. *Proposicion.* ANGL. *A proposition.* } *Cic. 1. Tusc.* Omne pronuntiatum (sic enim mihi in præsentia occurrit, ut appellarem *αφωμω*, utar pòst alio, si invento melius.) id ergo est pronuntiatum, quod est verum, aut falsum. *Gell. 1. 16. lib. 16.* Profatum, proloquium, pronuntiatum, idem.
PRŌNŪNTĪŪTĪS, us, ui, pronuntiato. *προνυντιωσας* *προνυντιωσας*. GAL. *Pronunciation.* ITAL. *Pronunciacione.* GERM. *Aussprechung.* HISP. *Pronunciacion.* ANG. *A pronouncing.* } *Gell. lib. 4. c. 17.* Ratio in pronuntiatu major.
PRŌNŪNTĪŪLO, nis, verbale est, Vocis, vultus & gestus moderatio cum venustate, inquit author ad *Herennium lib. 1.* *προνυντιωσας* *προνυντιωσας*. GAL. *Pronunciation.* ITAL. *Pronunciacione.* GER. *Ein aussprechung.* HISP. *Pronunciacion.* ANG. *A pronouncing.* } *Cic. 1. de inventione.* Pronunciatio est ex rerum & verborum dignitate, vocis & corporis moderatio. *Idem 1. de Oratore.* Quis enim cantus moderate orationis pronuntiatione dulcior inveniri potest?
PRŌNŪNTĪŪTOR, is, qui pronuntiat. *προνυντιωσας* *προνυντιωσας*. GAL. *Pronunciatore.* ITAL. *Pronunciatore.* GERM. *Ein aussprechet/verkunder.* HISP. *Pronunciador.* ANG. *A pronuncer.* } *Cic. de clar. Orat.* Thucydides enim rerum gestarum pronuntiator sincerus & grandis etiam fuit.
Pronuntiativus modus, sive finitivus, i, indicativus, author *Diomedes Gramm. lib. 1.*
PRŌNŪPĒR, Valde nuper, quasi nuper, adhuc in conspectu. *προνυντιωσας*. GAL. *Il y a assez long temps.* ITAL. *Pur adesso, poco fa.* GERM. *Vornecht.* HISP. *Ahora, ahora vego.* ANGL. *Even now lately.* } *Plaut. in Trin.* Quasponione pronuper tu exactus es pro illo adolescente.
PRŌNŪŪS, us, dicitur uxor pronepotis. *προνυντιωσας* *προνυντιωσας*. GAL. *La femme du neveu.* ITAL. *Moglie di mio nipote.* GERM. *Deo euctels ceftray* HISP. *La nuera de los abuelos.* ANG. *My nephews wife.* } *Ovid. Epist. 16.*
Pronurus & magni Laomedontis ero.
PRŌNŪS, a, um, propensus, inclinatus, proprie dicitur in anteriorem partem flexus. *προνυντιωσας* *προνυντιωσας*. GAL. *Penchant sur le devant, courbé en devant, enclin.* ITAL. *Chinato, chino, inchinato.* GER. *Sur sich geneigt oder togent* HISP. *Cosa enclinada, cuesta abaxo.* ANGL. *Thas lyeth with te face downeward.* } *Ovid. lib. 2. Metam.*
Pronaque quum spectent animalia caetera terram,
Os homini sublime dedit.
Cels. lib. 7. c. 26. Calculus si oblongus est, sic compellendus est, ut pronus exeat leg. ne pronus. Hic pronus contra erectum distinguitur. Sic ovum oblongum jaceus, pronum est: stans vero erectum. per translationem vero quis dicitur pronus, id est, inclinatus ad virtutes, vel ad vitia, quanquam usitatus in malam partem accipiatur *προνυντιωσας*. Nam qui ad virtutem, aliamve rem laudabilem naturæ inclinatione feruntur, faciles potiùs dicuntur, ut ex Ciceronis sententia docuimus supra in dictione *Proclivis*. *Plin. in Paneg.* Nihil est tam pronum ad similitates, quàm æmulatio, in formis præsertim pronus. } *Supinus* *Idem 1. 7. c. 17. & lib. 28. c. 4.* Supini cubitus oculis conducunt, ac proni tussibus. *Velleius*, Non reperias, quos pronior fortuna comitata sit. *Idem* proniores *Rhodi* Regis partibus. *T. bull. lib. 4.*
Prona (lib. 2) nec hac plus parte sedet, nec surgit ab illa.
Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.
Limosa pronus arena.
Velleius, Festinatio proni gurgitis modo. *Catull. ad Manlium.*
Qui cum de prona præceps est vallo volutus.
Idem. ad Ortalium. Atque illud (malum) prono præceps agitur de cursu. } pronum mare, littori vicinum dicitur, sicut altum quod longius abest à litore. *Virg. 1. Æneid.*
ventisque vacatis
Prona petit maria, id est, littori vicina.
Dicitur & pronis in tertia declinatione, ut apud *Varronem in Parmenone*, Alia trabs pronis in humum accedens proxime frangit ramos cadentes. } Et dicimus pronus huic rei. *Colum. lib. 2. c. 2.* Aquiloni prona. Et pronus ad hanc rem. *Idem lib. 2. cap. 9.* Campo patente & ad solem prono.
Pronissimus, superlativus. *Spartian. in Anton.* Ad indulgentias pronissimus fuit.
PRŌNŪTĪS, atis, proclivitas. *προνυντιωσας* *προνυντιωσας*. GAL. *Inclination, proclivité.* ITAL. *Inclinazione in vicij.* GERM. *Ein neigung.* HISP. *Inclinacion.* ANGL. *Readiness in doing any thing.* } *Senec. in præfat. declam.* Nescio qua iniquitate & ad malum pronitate naturæ eloquentia se retroulerit.
PRŌŒCONOMĪA, æ, *προνυντιωσας*, præmissa dispositio, Figura poetis familiaris, de qua sic *Servius* in illum versum. *Virg. 1. Æneid.*
Libya defixit lumina regnis.
pulchra præœconomia, id est, dispositio carminis. Vituperabile enim fuerat, si ex abrupto transitum faceret. Inducit enim hic Iovem de rebus humanis cogitantem & Africam respicientem, ad quam venere *Troiani*.
PRŌŒMĪŪM, ij. *προνυντιωσας*. GAL. *Proème, préface, commencement de discours.* ITAL. *Præmio, esordio.* GERM. *Ein ansand der red/voered.* HISP. *El principio del razonamiento.* ANGL. *A preface or beginning of an orison.* } Latine initium, exordium, præludium, *προνυντιωσας* & *προνυντιωσας* quod

quod præcipuum legitimumque carmen soleat præcedere. Propriè enim præcipuum dicebatur, quod à citharædis certamen iacturis præcini solebat. Quanquam deinde etiam orationum exordia hoc nomine dici cœperunt, Nam sicut citharædi pauca quædam antequam legitimum certamen inchoent, emerendi favoris gratia canunt: sic Oratores nonnulla priusquam causam exordiantur, ad conciliandos iudicium animos præloquuntur quæ illorum imitatione præcipua appellatur. Cic. 2. de Legibus, Habes legis præcipuum: sic enim hoc appellat Plato. Idem ad Attic. lib. 10. De gloria librum ad te misi: & in eo præcipuum, id est, quod in Academicis tertio. Id evenit ob eam rem, quo habeo volumen præcipuum: ex eo eligere soleo, quum aliquod præcipuum institui. ¶ per translationem accipitur pro quovis principio. Iuvenal. Satyr. 3.

— misera cognosce præcipua rixa.

Præcipuor, aris, Exordior, præcipuum facio. ἔπιπρω. GAL. Commencer. ITA. Comminciare. GERM. Den anfang eines red thun. HIS. Hazer aquel principio, comenzar. ANGL. To beginne. ¶ Plin. Epist. 27. præcipuatur apud pugnare acriter, colligit fortiter, ornate excelsè: postremo docet, delectat, afficit.

Præcipua, ἀπαρχαία, & ἀπαρχαίωμα, prævia institutio: documenta, quæ præsciscere oportet eos, qui ad rerum sublimiorum cognitionem iter habent.

Præcipua, inis, & præcipua, is. Vitis vetula & suppreffa, ut ex una plures fiant: dicta quod peritò pangatur, id est, figatur. ἡ ἀρχαία schelucháh. πρῶτος φιάς. GAL. Un provin de vigne. ITA. Provana, itale de vite. CERM. Ein alter rãbstock dessen schos man mit gruben einlegt. HIS. La provana del sarmiento de la vid. ANG. An old wyne cust done do mak set is to be planted. ¶ Virg. 2. Georg.

— pressos præcipua arcum.

Vbi prima producitur: unde & geminato pp, quidam ibi scribendum existimant more veterum poetarum, qui quoties primam dictionis huius syllabam producebant, duplicabant p. ut etiam annotavit Erythraeus. Vltariùs contipitur, ut ex sequentibus poetarum exemplis manifestum est Horat. 2. Epod.

Ergo aut adulta vitium præcipua
Atas maritat populos.

¶ Aliquando significat genus, stirpem, progeniem. ἡ ἀρχαία iacet fiam. מִשְׁפָּחָה mis'pachá. τὸ γένος, τὸ σπέρμα. GAL. Race, lignée. ITA. Raza, lignaggio. GERM. Ein geschlecht. HIS. El hijo de nieto, de descendientes. ANGL. Offspring. ¶ Virg. 12. Æneid.

Si Romana potens Italia virtute præcipua.

Ovid. 5. Fast. Non hac ille Deum, tantaque præcipua autor
Lucr. et. lib. 4.

At consueta domi catulorum blanda præcipua.

Præcipua, inquit Nonius, est series & affixio continua, vel longè ducta. præcipua enim cõpactio, unde compages. Pacuvius Salvere gemina mea præcipua sanguinis præcipua liberorum Plin. lib. 7. c. 14. Qua de causa aliorum eius liberorum præcipua, Liciniani sunt cognominati.

Præcipua, as, propriè pro, id est, porro, pago, seu pango. Vicem supprimo, ut ex una plures fiant. ἡ ἀρχαία schelucháh. πρῶτος φιάς. GAL. Provigner & peupler une vigne. ITA. Provianare, annessare, germinare una vite. GERM. Raben einlegen oder eingraben. HIS. Estender la vid so la tierra, provianar. ANG. To cust downsold vines that many yonge fettes may be planted thereof. ¶ Cic. in Cat. maiore, præcipua vitium, faumentorumque ea quam dixi, & Cato cap. 3. 2. Vires præcipua in sulcos. ¶ per translationem ponitur pro extendo, dilato, protraho, profecto, prolato. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Estender, multiplier, dilatar, amplifier. ITA. Multiplicare, stendere, dilatar. GERM. Aufstrecken / erweiteren / fürzetzen. HIS. Estender, dilatar. ANG. To stretch out, to dilate, to multiply. ¶ Sueton. in Calig. c. 29. Præcipua vitium ex secessu Anticytæ quæ valetudinis causa petierat præcipua sibi commeatum sæpiùs desiderantem quam mandasset interim, id est, produci, profecto sibi commeatum. Cicero. 7. Verrina. Quum ipso sui generis initium ac nominis ab se gigni & præcipua velle, hominum potentissimorum suscepit inimicitias. Idem pro Sestio. Hæc monumentis annalium mandantur, posteritati præcipua gantur. Idem 2. Offic. Vera gloria radices agit atque etiam præcipua gantur. Vitam præcipua gant. Idem 5. de finib. Qui quum cruciaretur non ferendis doloribus, præcipua gant, tamen vitam aucupio sagittarum. Idem lib. 1. de Invent. Nam fuit quoddam tempus quum in agris homines bestiarum more vagabantur, & sibi victu ferino vitam præcipua gant. Senec. de consol. ad Polyb. cap. 18. Præcipua gant longum diem (alicujus mei memoriæ.

Præcipua, a, um, participium. Cic. 4. in Catil. Memoria consolatus mei præcipua gata.

Præcipua, nis, verbale, productio, dilatio. ἡ ἀρχαία marbitb. πρῶτος φιάς, πρῶτος φιάς. GAL. Provignement, peuplement de vigne. ITA. Germinamento de vite. GERM. Ein anstreckung / meering dess geschlechts. HIS. La provana del sarmiento de la vid. ANG. The cutting downe of an old wyne that many yonge ones may be sett thereof. ¶ Cicero. 1. Offic. Quæ præcipua gatio & soboles origo est rerum publicarum. Idem Lucio lib. 5. Vita in qua nihil insit nisi præcipua gatio miserimi temporis.

Præcipua, is, Dilator, amplificator. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Augmenteur, multiplicur. ITA. Multiplicare. GERM. Erweiterer / meerer. HIS. Multiplicador. ANG. That multiplieth or spreadeth abroad. ¶ Cicero. ad Attic. lib. 8. Ille restituendi mei quam retinendi studiosior: ille provinciæ præcipua gator, ille absentis in omnibus adjutor, de Pompeio.

Præcipua, æ, qui merces præcipua velut ante palum, aut de palo pendent habet, & vendit. Lucil. apud Nonium.

Ve cum primisiis ficos præcipua recentes
Protulit, & præcio ingenti dat primisiu, paucos

Varro lib. 3. de RR. Denique ipsæ exgrumantes (alij exruminantes) ad præcipua diu vitam producant. Cicero. in Pisonem, panis & vinum à præcipua, & decupa. Sic in MS.

PRÆPALAM, Clarè, apertè, & in præpalulo. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Devant tout le monde, manifestement, publiquement. ITA. In palese, apertamente. GERM. Bar öffentlich, vor meniglichen. HIS. Publicamente. ANG. Openly, in the sight of all. ¶ Cicero. lib. 1. de Orat. Non explicata veste, neque proposito argento neque tabulis & signis & præpalam collatis. Sueton. in Cas. cap. 20. præpalam monuit. Ibid. c. 77. Voces præpalam edebat. Idem in Aug. c. 64. & in Tib. c. 2. & in Calig. c. 24. & Liv. lib. 3. ab urbe. Præpalam obviam ire cupiditati.

Præpalulo, as, Si apud idoneos scriptores inveniat, idem erit quod apertio, manifesto & palam facio. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Publiet, manifestet. ITA. Propalare, manifestare. HIS. Divulgar, publicat. ANG. To open, to mak plaine. ¶ Nam quod Calepinus existimavit idem etiam significare quod in longum crescere, deceptus est corrupta Columellæ lectione, ex lib. 13. c. 7. ubi sic legit, Deinde ex eo sulco, quasi ramos fossatum facies, per quos ut quæque virga postulaverit, præpalatur atque in terra adoperies. Ibi enim præpalatur legendum constat, non præpalatur.

Præpassio, antepositio, peiturbatio, cum aliquod præcipua in nobis primum exurgit, ante accommodatum assensum, passio hic affectum, seu peiturbationem significat. In utraque voce est synecdoche generis.

Præpatrius, frater proavi, qui & patruus magnus dicitur. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Grand oncle, le frere du pere grand. ITA. Zo grande. GERM. Des oncles bruder. HIS. Hermano del bisabuelo. ANG. My great grand fathers brother.

Præpatrius, a, um, adjectivum, Latè patens atque apertum, quasi porro palatum. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Fort ouvert & decouvert, qui est à la venue d'un chacun. ITA. Aperto, manifesto. GERM. Weit oder weit offen. HIS. Cosa publica. ANG. Open, in the sight of all. ¶ Cicero. 6. Verr. Ante ædem Ceteris in aperto ac præpalulo loco signa duo sunt, &c. ¶ In præpalulo, adverbialis formula est pro palam. Salustius, Vitos muliebria pati, mulieres pudicitiam in præpalulo habere, id est, in publico. Gell. c. ult. lib. 19. Quæ per litteras condidit in præpalulo, & usu frequentis fecerunt. Et 1. 18. c. 10. Quæ naturas in promptu & in præpalulo esse voluerit.

PRÆPES, præpositio est compositionem non admittens, Iuxta: à pro & pes, tanquam pro pedibus. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Pres, auprès. ITA. presso, appresso. GERM. Nach oder bey. HIS. Cerca. ANG. Near or mighto. ¶ Curtius, Quum prope id oppidum copias constituerent. ¶ Sine casu, adverbium est ejusdem significationis cum præpositione. Terent. in Andr. Prope adest, quum alieno more vivendum est ibi: sub, tempus. Ponitur aliquando pro adverbio ferè, seu quasi. Plin. & in foribus templi prope collapsus exparet. Plaut. Most. sc. 2. a. 2. Quis homo est, qui nostras ædes accessit prope. Idem Aul. sc. 2. a. 1. Senec. epist. 59. Prope est à timente mors. Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. Vbi est? Prope me est. ¶ Iungitur aliquando cum conjunctione, ut Est genus loquendi pudorem affirmantis & modestiam significans. §. 9. Papin. D. de solut. l. 95. Si creditor à debitore petens culpa sua causa ceciderit, prope est ut actione mandati nihil à mandatore consequi possit. Horom. Interdum ex propinquo. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. Martial. lib. 1.

Hic ubi sidereus propius videt astra colossus.
Senec. c. 23. de cons. ad Mari. Quicquid ad summam venit, ad exitum prope est. Quintil. Manus ipsæ (prope est, ut dicam) loquuntur. Plaut. Aul. sc. 5. a. 1. Nunc nobis prope adest exitum. Ibidem, probrum atque partitudo prope adest, ut fiat palam. ¶ Prope ad stultitiam simplicifimus, in Epit. Sexti Autel. Victoris in Constantio.

Præpior, is, & hoc propius, comparativum, Propinquior. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Plus pres. ITA. Più appresso. GERM. Näher. HIS. Mas cercano. ANG. Nearer or nigher. ¶ Cicero pro Qu. Tibi me propior nemo est. Ovid. Epist. 3.

Ille gradu proprio sanguinis, ille comes.
Plaut. in Trin. Tunica propior pallio est, Cic. 1. Tusc. Veniunt inde ad propiora. Horat. Carm. Ode 15.

Masuro propiro desine funeri
Intercludere virgines. de sene.
Ovid. Epist. 15.

Exemplo tangi non propiore potes.
Cicero pro Sestio, Omnia sua sibi propiora esse pericula, quàm aliena. Virg. 9. Æneid.

— mea quem spatius propioribus atas
Insequitur.

Tibull. lib. 4.
Ses propior terris astrum fertur in orbem.
Velletius, Puero quàm inveni propior. ¶ Aliquando invenitur pro magis propitia. Ovid. Eleg. 2. lib. 1. Trist.

Oderat Æneam propior Saturnia Turno.
¶ Propius verò, id est, verisimilius. Livius 4. ab Urbe, Capuamque à duce eorum Capite, vel (quod propius vero est) à campestri agro appellatum.

Præpius, comparativum adverbium. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. De plus pres. ITA. Più appresso. GERM. Näher zuhin. HIS. Mas cerca. ANG. Nearer or nigher. ¶ Plaut. Bacch. Cedo manum, ac sublequere propius me ad fores. Livius, Castra propius hostem movit. Ut propius ventum est. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Dabitur malum, si propius accesseris. Idem Most. sc. 2. a. 2. fuge huc, fuge ad propius. Ovid. 4. de Ponto, Eleg. 7.

Nihil propius factum est,
id est, parum absuit quin hoc, aut illud factum fuit, πρῶτος φιάς, πρῶτος φιάς. Cicero. in Verr. Nec quicquam factum est propius quàm ut vivus combuteretur. Plaut. Mil. sc. 5. a. 2. Quid propius fuit quam ut peritem, si hæc locutus fuisset hero?

Præproximus, superlativum, Propinquissimus, maximè vicinus. ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία ἡ ἀρχαία. ἀρχαία, ἀρχαία, ἀρχαία. GAL. Tres prochain, fort pres. ITA. Prossimo. GERM. Der aller nechst. HIS. Muy cercano. ANG. Nereff, nighest. Plaut. Curc. sc. 1. a. 1. Flamma sumo est proxima. Idem Aul. sc. 3. a. 1. Hoc frater cogitato. Tibi proximam me esse, mihi ite te. Idem Mil. sc. 3. a. 2. Hic proximæ vicinæ. Idem Aul. sc. 6. a. 2. At optam ex proximo utendam peto à Congione. Ibid. Quid clamoris è proximo (id est, apud vicinum.) Et in Mil. sc. 5. a. 2. Ausus attingere mulierem hinc in proximo. Idem Aul. prolog. Hic

fenex de proximo. (id est vicinus) & *Asin. 1. a. 1.* Amat meretricem ex proximo. (i. vicinam, &c.) Ovid. 1. *de Arte.*

Proximus ad dominam, nullo prohibente, sedeto.

Ibidem. Proximus huic labor est placidam exorare puellam. Terent. *Heeyr.* Respondens ei gnatam huius vicini proximi. Cic. *Attic. lib. 2.* Arius proximus est vicinus, imò ille quidem jam contubernalis. Ter. *in Eunuch.* Illum liquet mihi dejerare his mensibus, Sex vel septem proifum non vidisse proximis, id est, prateritis, inquit Donatus Ter. *in Adelpb.* Proximus mihi genere. Veteres tamen non solum propinquum, & nobis hærentem proximum dicebant verumetiam longe remotum si tamen inter duo discretum nihil medium extitisset. Virg. 5.

Proximus huic, longo sed proximus intervallo.

¶ Aliquando ponitur pro maxime propitio Varro, Gradivum testor, qui deus nobis omnium est proximus. Interum pro carissimo. Ovid. *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*

Amplectens animo proxima quaque meo. (id est, Carissima.)

Idem Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Hic... Dux fuerat belli: proximus ille duci, &c.

¶ Interum non habet vim superlativi, & propinquum significat: quapropter comparativum facit proximior, quod propinquorem significat. Veget. Proximior & dextra sit, quæ plagam possent inferre. Vlp. *ad edit. adit.* Si quis proximior nasceretur cognatus. Sed bene faciunt, qui cum Cicero & aliis linguæ Latinæ principibus propiores & propinquiores dicunt, insolentiamque comparativi fugiunt.

Proximè, adverbium. *ἔμπροσθεν*. GAL. *Prochainement*, tout aupres. ITAL. *Pressimamente*, ultimamente, dappoi. GERM. *Sum nechsten*. HIS. *Muy acerca*. ANG. *Nereft or nighest*. Cic. *Luceio lib. 5.* Literæ quas à te proximè accepi. *Idem de nar. deor.* Is quem proximè nominavi Nonnunquam habet & accusativum, quemadmodum & cætera à propè præpositione derivata. *Idem Attic. lib. 6.* Habere exercitum quam proximè hostem. *Ibid. lib. 3.* Quare nihil esset necesse, quam proximè Italianam esse. *Ibid. lib. 1.* Proximius Pompeium sedebam Propius urbem movent *ἰσχυρότερον*. Salustius, proximè Hispaniam Mauri sunt. ¶ Proximè ei loco. *Cæf. 2. de bell. civ.*

Proximitas, atis, Propinquitas, cognatio, proprie quæ per muliebrem sexum jungitur. *קרבא גבולא* *kerabâh gheullâb*. GAL. *Proximité*. ITAL. *Prossimità*. GERM. *Ein nahe verwantschaft*. HIS. *Certanidad*. ANG. *Nevenesse*, neighbourhoche. ¶ Ovid. 2. *de Arte.*

Et lateat vitium proximitate boni.

Idem de Nuce.

Mèque ream nimia proximitatis agi.

Idem 13. Metam.

Aut si proximitas, priusque requiritur hæres.

Quint. lib. 3. cap. 8. Sed ea plures petant, vel eodem iure, vel proximitatis, vel diverso: ut quum hic testamento, ille proximitate nitatur.

Proximum, substantivum. Terent. *Eunuch.* Eamus ad me: ubi proximum est ubi mutes hoc est, nullus est propior locus, ubi possis mutare vestem. ¶ In proximo, non procul hinc. Cic. *Tironi lib. 16.*

Proximò, Adverb. idem quod proximè. Cic. *ad Attic. lib. 4.* Ab Qu. Fratre accepi literas datas à littoribus Britaniæ proximò ad Cal. Octob. Id. Cic. apud Charif. 1. 2. Et mihi ad sapientis vitam proximò videntur accedere. Proximò. Paulò ante, Id. Cic. apud eund. Charifum Sophocles cum Tragediam, quam proximo fecerat recitasset.

Proximo, as, are, propè accedo, propinquo. Verbum frequens Apuleio. *קרבא* *karabâ* *אשור* *asur* *אשור* *asur*. GAL. *Estre fort prochain*, s'approcher, estre pres. ITAL. *Avicinarsi*, d'essere molto simile. GERM. *Näheren* oder *nahen*. HIS. *Acerca*. ANG. *To come nere or nih*. Cic. 1. *de natur. deor.* Capiti autem equi proximat Aquarii dextra, totiusque deinceps Aquarius. Solin. *cap. 7.* non procul, à sine. Tertia huic proximat eodem nomine. *Idem cap. 65.* Indo flumini proximantes, versa ad Meridiem plaga ultra alios torrentur calore.

Propèto, is, xui, xum, In longum pectò. *ἔμπροσθεν* unde *propexus*, a, um, *ἔμπροσθεν* *eis* *ἔμπροσθεν* *κτενῶν*. GAL. *Peigner en long*. ITAL. *Pemato in longo*. GERM. *Abhin strâlen* / *In die lunge nider sich strâllen*. HIS. *Peinado en luengo*. ANG. *To kembe in length*. Ovid. 1. *Fast.*

Ille manu mulcens propexam ad pectora barbam.

Virg. 10. *Æneid.*

propexam in pectore barbam.

Propèdiem, adverbium temporis, Brevi, vel post paucos dies. *בקרוב* *bekarob*. GAL. *En bref*, bien tost, au premier jour. ITAL. *Tosto*, presto, a pochi di. GERM. *Bald hernach* / *In kurzem*. HIS. *De aqui à pocos dias*. ANG. *Within fewer dayes*. Ter. *in Heaut.* Et illum tibi saluum affaturum esse hic cõfido propediem. Cic. *Attic. 1. 6.* Ego ut spero propediem te videbo Plaut. *Asin. 1. 2. a. 2.* Quam tum tu propediem affliges.

Propello is, puli, pulsam Longè pello, procul amoveo. *בדח* *badâph* *בדח* *nadhâph* *בדח* *dachâph* *בדח* *dachâh*. GAL. *Pousser loing*, chasser, debouter. ITAL. *Scacciare lontano*. GERM. *Abtreiben* / *Damen treiben*. HIS. *Empuxar à lexos*. ANG. *To put fare away by force*, to drive away. Cæf. 5. *bell. Gall.* Varenus gladio cominus rem gerit: atque uno interfecit, relictos paulum propellit Lucan. *lib. 3.*

Propulit ut classem velis cedentibus Ausier

Incumbens, mediùmque rates tenuere profundum.

Liv. 10. *de bell. Maced.* Periculum vitæ propellere à me potes, puniendo eos qui ad me interficiendum ferrum sumpserunt. ¶ Orationem temis propellere, per translationem Cic. 4. *Tusc.* Quærebam igitur utrum panderem vela orationis statim, an eam ante paululum dialecticorum remis propellerem.

Propulsus, a, um, participium. *בדח* *niddâph* *בדח* *nidehâph* *בדח* *nidhâh*. GAL. *Chassé*. ITAL. *Scacciato*. GERM. *Abgetrieben* / *oder* *Hinder sich getrieben*. HIS. *Empuxando*. ANG. *Drinin away*. Lucan. *lib. 7.*

cernit propulsa cruore

Flamina.

Ovid. *Eleg. lib. 1. Trist.*

propulsa navis, fortibus Ausiris.

Propulsus, us, ui, verbale *ἔμπροσθεν*. Seneca 6. *nat. quæst.* Ventura propulso concitare.

Propulsio, as, frequentativum, Arceo, depello, quasi procul pulso. *בדח* *badhâph* *בדח* *nadhâph* *בדח* *dachâh* *בדח* *dachâh*. GAL. *Repousser*, chasser. ITAL. *Propulsare*, scacciare. GERM. *Offthreiben* / *oder* *abtreiben*. HIS. *Defendiendo rechazar*, *empuxar à lexos*. ANG. *To put or drive away*. Liv. 1. Tamen quum moribus bellum propulsare posset, in aciem copias educit. Terent. *Andr.* Nam quod tu speras, propulsabo faciliè. Cic. *pro Cluent.* Displiceat mihi legum præsidio à capite periculum propulsare Quintilian. *Propulsare pestem intestinam.*

Propulsatio, nis, Depulsio. *בדח* *dochâ* *בדח* *midhâch* *בדח* *midhâch*. GAL. *Repoussement*, chassément. ITAL. *Ributtamento*, *ripulsa*. GERM. *Ein abtreibung* / *Damen treibung*. HIS. *Rechacamiento*, *empuxamiento*. ANG. *Putting or driving away*. Cicero *pro Sylla*, Cum hujus periculi propulsatione conjungam defensionem officij mei.

Propulsator, is. *בדח* *dochêph* *בדח* *dochêh* *בדח* *nadhêph* *בדח* *hadhêph*. GAL. *Repousseur*. ITAL. *Chi ributta*. GERM. *Ein abtreiber* / *oder* *vertreiber*. HIS. *Rechacador*. ANG. *A driuer far of or away*. Valerius Max. *lib. 7. cap. 9.* Autorem harum rerum benevolentia, propulsatore odio insecutus.

Propemodum, Penè, fei, è, fermè, quasi propemodum. *כמעט* *chimêth*, *כמעט* *chimêth*. GAL. *presque*. ITAL. *Quasi*. GERM. *Sar nach*. HIS. *Quasi*, *d poco mas à menos*. ANG. *Almost*. Plaut. *in Truch.* Propemodum expertæ estis quàm ego sim tranquillus usque homo. *Idem Menach. sc. 2. a. 5.* Iam scio propemodum quid sit. *Idem Amph.* Cognoscin tu me, Sofia. S. propemodam. *Idem Aulul. sc. 6. a. 4.* Hæc propemodum esse res in vado videtur. *Idem Capt. sc. 2. a. 5.* Propemodum ubi loci tuæ fortunæ sint, intelligis.

Propempticus, a, um, *ἑπιπρομηθεύς*, d. or. q comitativus. *ἑπιπρομηθεύς* *catmen*, quo gratulamur discessuro, & cum quasi comitamur: à *ἑπιπρομηθεύς*, promitto, prosequor. Vnde est titulus apud Sidonium, *Propempticon* ad libellum.

Propendèo, es, Inclino, deorsum vergo. *נטיח* *natâh*. GAL. *Pancher devant*, ou en avant, estre enclin. ITAL. *Pendere*. GERM. *fur abhin* / *oder* *fâr mder hangen*. HIS. *Mucho inclinarse*. ANG. *To hange down*, *to the fore part*, *lean or incline more unto*. Cic. 5. *Tusc.* Qui quum in alteram lancem animi bona imponat, in altera corporis, & externa tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat. Propendere in aliquem inclinatione voluatatis Cicero 2. *de Orat.* Plautus *Asin. sc. 2. a. 2.* Nec dependes, nec propendes (de servo victo ad trabem.) Necesse est, ut inclinatione voluntatis propendat in nos. ¶ Propendere verò, penult. cors. est diu. sive multum, aut diligenter ponderare, aut examinare. Quintil. *Dabam* his otium, refrigerato inventionis amore diligentius repetitas tanquam propendere.

Propendens, tis, Demissus, deorsum pendens. *נטיח* *nottêh* *נטיח* *nottêh*. GAL. *Pendant droit en bas*. ITAL. *Che pende per diritto à basso*. GERM. *Für abhin hangend* / *oder* *lampend*. HIS. *A costado abaxo*. ANG. *Hanging downeward*. Colum. *lib. 7. cap. 12.* Probatue quadratus potius, quàm longus, aut brevis, capite tam magno, ut corporis videatur pars maxima, dejectis, aut propendentibus auribus, de cane villatico.

Propendus, *ἑπιπρομῆς*. Apul. *Floridorum lib. 1.* primum, inquit, crines præmultis antiis, promitlis capronis anteventuli & propenduli.

Propensus, a, um, vehementer inclinatus proaus, proclivis. *נטיח* *nachîn*, *נטיח* *nachîn*. GAL. *Fort enclin*. ITAL. *Inchino grandemente*. GERM. *Sar geneigt* / *heftig geneigt*. HIS. *Cosa muy acostada y inclinada*. ANG. *Greatly inclined*, *readie*. Cic. 3. *de finib.* Ita non solum ad discendum propensi sumus, verum etiam ad docendum. *Idem 2. Offic.* A quo enim expeditior, & celerior remuneratio fore videtur, in eum fei è est voluntas nostra propensior. *Idem 1. Offic.* Quia etiam si quis est paulò ad voluptatem propensior. Quintil. *Propensius* genus argumento, ut eum qui rectè valeat in crastinum perventurum. ¶ Aliquando Idem est quod propendens, in promens, sive extensus. *נטיח* *natâh*. *ἑπιπρομῆς* / *Perfusus*, — quum tibi Calve Pinguis aqualiculus pensè selquiped exeret. Vbi Cornutus interpres, Quum tu, ô Calve Senator, abundantia ciborum pinguis sis, & ventrem habeas ultra sex pedes extensum. Inde propensa munera, id est, multa ac magna, *בבב* *bab*. Plautus *in Trucul.* Miles advenit, natiq; causa dat propensa munera.

Propensè, adverbium, Ex animo. *ἑπιπρομῆς*. GAL. *D'affection*, de courage. ITAL. *Di cuore*, con affezione. GERM. *Mit geneigtem willen*. HIS. *Muy inclinadamente*, *de coraçõ*. ANG. *Readie*. Lentul. *ad Senatuum lib. 12. Epist. famil.* Ut hanc concordiam, & conspirationem omnium ordinum ad defendendam libertatem propensè non crederent esse factam.

Propensio, nis, Animi inclinatio, proclivitas. *ἑπιπρομῆς* *ἑπιπρομῆς*. GAL. *Inclination*. ITAL. *Inclinazione*. GERM. *Ein neigung*. HIS. *Inclinacion*. ANG. *Inclination and readines to do a thing*. Cic. 4. *de fin.* Qui nulla in te nisi in virtute, aut vicio, propensionem, ne minimi quidem momenti ad summum bonum adipiscendum esse diceret.

Propèro, as, Festino, accelero, celeritate utor: à prope, ut putatur dictum. *במהרה* *mibêr*. GAL. *Se hastier d'aller ou de faire quelque chose*. ITAL. *Affrettarsi*. GERM. *Eilen*. HIS. *Apressurarse*. ANG. *To speede to haste*. Terent. *Andr.* Propera, accersè; hinc qui auferat eam. Cicero *Cornificio lib. 10.* Atque inde ventis, remisque in patriam omnini festinatione properavi. Ovid. 10. *Metam.*

sedem properamus ad unam.

Virg. 7. *Æneid.*

quem regia conjitx

Adjungi generum miro properabat amore.

Salustius, qua illi discessus erat in Galliam properanti, id est, celeriter cuncti. Tibul. *lib. 4.*

Ceu celer hybernas properat (Sol) decurrere luce,

Plautus *Cure sc. 2. a. 5.* hædrome propera Ph. Quid properem. Pl. *Patram* ne amiseris. Idè *Men. sc. 2. a. 4.* Properabo ad forum. *Idem Curi. sc. 3. a. 5.* Properè propeia vomere, Idè *Pseud. sc. 3. a. 1.* Quid properat. *Placi d*

de pius, autore Nonio. plaut. in Merc. Tam propitiam reddam, quam propitia est Iuno Iovi Idem Amphitr. Et tibi, & tuis omnibus propitius celi cultor advenit. Cicero pro Calio, Huic homini ego fortasse, & paucos deos propitios, plerique autem iratos putabant. Idem in Epist. ad Octavianum. Perque fortunam populi Romani, quae quanquam nobis infesta est, fuit aliquando propitia. Senec. epist. 59. propitiis, vel iratis auribus. Idem 2. de tranquill. ut secundo cursu eat animus propitiisque sibi sit. plaut. Cure. sc. 2. a. 4. Cui homini Dij sunt propitij ei lucrum obijciunt. Ibid. sc. 1. a. 1. Fite mihi volentes propitiæ. (fores.)

Propitiatio, as, sive Propitior, aris, Propitium reddo, placō. ἰσοχίππερ. ἰσοχίππερ. GAL. Appaiser. ITA. Placare. GERM. Versümen / Begütigen / Besridigen. HIS. Hazer à otro favorable. ANG. To appease. Plaut. in Pæn. Illud faciet, nisi te propitio. Suet. in Otho. c. 7. per omnia piaculorum genera manes Galbae, à quo deturbari, expelli que se viderat, propitiare tentasse. Propitiare aliquid, pro conciliare, seu dare. Curt. lib. 4. Ille capite velato verbenas manu præferens, præibat præces Regi. Iove, Mimeruâ que victoriam propitiante. Propitiare animi sollicitudinem, est lenire. Plin. lib. 28. cap. 2. Alius saliva post autem digito relata sollicitudinem animi propitiat.

Propitiabilis, inquit Nonius, est P. onus ad propitiandum. ἰσοχίππερ. ἰσοχίππερ. Eunius, Animus huic est propitiabilis. Propitiatio, nis ἰσοχίππερ. Senec. quest. nat. lib. 2. cap. 29. Quomodo si fati certus est ordo, expiationes, propitiatioesque prodigiorum, pericula aveant.

Propitiatorius, a, um, habens vim propitiandi. Propitiatorium, ij, quod nobis aliquem propitium reddit, placidum, & faventem. ἰσοχίππερ. ἰσοχίππερ. Erat & tabula quaedam, qua cooperiebatur arca testamenti. ἰσοχίππερ. chipporoth. de qua in Exodo legitur, cap. 15. Facies & propitiatorium de auro mundissimum.

Proplastma ἰσοχίππερ. quod ante opus fingitur. ἰσοχίππερ. Proplastice, es, ἰσοχίππερ. GAL. Art pour faire moules ou patrons, pour faire images relevées. ITA. Arte di fare con terra imagini di rilievo. GER. Die kunst müdel bildwerck auß erdreich zumachen. HIS. Arte para hacer imagines de barro. ANGL. The art of making images of earth or wax. Ars faciendi typos ex argilla, cæteræ quos in æneis, marmoreisque operibus artifices sibi proponunt imitandos. ponitur & figuratæ pro ipsi typis. Plin. lib. 3. c. 12. Arcefilai proplasticeen pluris venire solitam constat ab artificibus ipsis, quam aliorum opera Castigata exemplaria habent proplastica, à Proplastica, atis.

Propnigium, Os furni, in quo succenditur ignis, præfurnium. ἰσοχίππερ. GAL. La gueule d'un four, ou d'une fournaise. ITA. Bocca del forno. GER. Ein ofenloch / Mundloch eines backofen. HIS. Boca del horno. ANG. The fore part or mouth of an oven. Græcis enim πυρῶς, furnum significat, sive caminum: ἰσοχίππερ. hoc est, à suffocando, quod ignis in eo suffocetur. Plin. Epist. 42. Adjacet unctorium, hypocauston, adjacet propnigeon balnei.

Propoetides, ἰσοχίππερ. Puellæ fuerunt Cypriæ, ex Amathunte urbe, quæ quod Veneris numen aspersionentur, ab irata dea aded percitæ sunt libidinis desiderio, ut corpora passim in triviis prostituerent: unde factus est locus fabulæ: Propoetides in saxa fuisse mutatas, quod abjecto omni pudore, velut saxa indurissent. Ovid. 10. Metam.

Sunt tamen obscena Venerem Propoetides anse
Esse negare deam: pro qua sua numinis ira
Corpora cum forma primo vulgasse feruntur:
Vique pudor cessit, sanguisque induruit oris,
In rigidum parvo siliem discrimine versa.

Propolâ, x, ἰσοχίππερ. GAL. Revendeur & regratier. ITA. Revenditore. GER. Ein fürkaufer. HISP. El regaton que compra para revender. ANGL. An buckster, aregrater. Negotiator qui merces præmit minoris, ut postea plus vendat. sed enim ante, πρὸ πρὸ vendit. Cicer. contra Pisonem, Pistor domi nullus, nulla cella panis, & vinum à propola, atque de cupa. plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Propolâ Calceolarij, &c.

Propolis, is, ἰσοχίππερ. GAL. Une matiere, comme cire, à l'entrée des lieux où les mouches font leur miel. ITA. Materia come cera trovata al uscio dove le api entrano nel suo alveo. GERM. Die dicke und zähe matery mit welcher die Imen den emgang des immen / forbs verbauwen / oder das vorgebebeuro selbs. HIS. El betun de las colmas. ANG. A mater likwax about the places where the bees maketh there honie. In apum operibus dicitur tertium cææ fundamentum, ex crassiore tenacioreque constants materia, frigoris injuriæque omnes aditus obstruens favoique stabiliens. Plin. lib. 11. cap. 7. prima fundamenta operis, comosin vocant periti: secunda pissoceron: tertia propolin inter coria, cerâque, magni ad medicamina usus. Nigra crusta est prima, saporis amari, pissoceros super eam venit, picantium modo, seu dilutior. Cææ initium plerumque è mitori gummi, propolis crassioris jam materiz, additis floribus: non enim tamen cera, sed favorum stablimentum, quæ omnes frigoris, aut injuriæ aditus obstruuntur, odore etiamnum gravi, ut qua plerique pro galbano utantur. Idem lib. 24. c. 8. Populi ferunt in foliis guttam ex qua apes propolin faciunt.

Propoma, ἰσοχίππερ. potus qui propiatur, à πρὸ πρὸ πρὸ bibo. Propono, is, sui, situm, Ad comedendum appono. ἰσοχίππερ. GAL. Proposer, mettre au devant. ITA. Proporre, proporre. GERM. Für / setzen / fürstellen / fürlegen. HIS. Anteponer, proponer. ANG. To put out or set before. Plin. lib. 10. cap. 33. Cœnacum interdictis invenio exceptum, nequid volucrum propoacretur, præter unam gallinam. Ovid. Eleg. 9. lib. 3. Trist.

Scopulo proponi, in alto. (membra fratris sup.)

Idem lib. 13. Metam.
Proposita arma pono. (præmium.)
Aliquando ponitur pro in publico ponere Plin. lib. 35. Idem perfecta opera proponebat in pergula transeuntibus. Aliquando pro ante oculos ponere. Cicero de Invent. Qui leges scribunt, utilitatem Reipublicæ proponere sibi debent. Idem lib. 1. Epist. Omnibus propositum esse debet cum dignitate ocium. Non solum Ponere ante oculos, sed & proponere dicitur. Cicero pro Cluentio. Quotidianis insidiis, propositis aute oculos vitæ periculo. Interdum pro exponere, & objicere.

Idem Titio lib. 5. Epist. In animo habere debemus, homines nos ut esse meminerimus ea lege natos, ut omnibus telis fortunæ proposita sit vita nostra. Proponeere præmium, est in medio ponere. Idem, Quis est qui tantis propositis præmiis non excitetur? Proponeere item Oratores dicuntur, quum ea de quibus dicturi sunt, paucis ante enumerant. Idem de clar. Or. Curio quam tria proposuerat, aut quantum addebat, aut tertium quærebat. Idem pro lege Man. De tribus enim que proposui, hoc extremum est. Proponeere animo est constituere, & deinde vivamus. Proponeere, promulgare Suet. in Calig. cap. 41. Ejusmodi vestigalibus indictis, neque propositis, quum per ignorantiam scripturæ multa commissa fierent, tandem flagitante populo Rom. proposuit quidem legem, sed & minutissimis literis & angustissimoloco: ut ne cui describere liceret.

Propositio, nis, ἰσοχίππερ. GAL. Proposition. ITA. Proposizione. GERM. Ein kurze und vollkomme fürhaltung eines dings / zu welchem man die ganze red als zu einem project richten wil. HISP. Proposicion. ANG. A proposicion. A Rhetoribus appellatur pars orationis, ad cujus probationem omnia diriguntur argumenta. Soleat enim oratores breviter proponere id, circa quod totius negotij cardo versatur, idque deinde argumentis confirmare. Autor ad Heicennium lib. 2. Propositio dicitur per quam ostendimus inmmatim quid sit quod probare volumus. Cicero de Invent. Propositio est per quam breviter locus is exponitur, quo omnis vis oportet emanet ratiocinationis. Recentiores Dialectici propositionem usurpant pro oratione significativa veri, vel falsi, quam Cicero Enunciationem, sive pronunciatum, Græci ἀξιωμα appellat.

Propositum, i, dicitur quod mente statutum est, & intentio hominis. ἰσοχίππερ. ἀξιωμα. GAL. Propos, deliberation, intention. ITA. Proposito, intenzione. GERM. Ein fürnemmen / oder fürsaz. HIS. El proposito que se antepone. ANG. A purpose, enterprise or intent. Plin. Hoc ei propositum erat, vel superiario, vel cedere. Ovid. 10. Metam.

Propositive tenax, quodcumque est, orat ut ipsi Indicat.

Velleius, Majorum propositorum executor. Idem firmus vir proposito. Senec. cap. 13. de tranq. Sapiens cogitat aliquid posse propositis suis resistere. Ovid. inio lib. 4. Fast.

Tu mihi propositum (argumentum) tu mihi semper opus.

Idem, Propositive precor contrabe vela tui.

Venuste autem dicimus, Quempiam averti à proposito: Declinare à proposito: Egredi à proposito: Nulla re à proposito deterrei posse: Permanere in proposito: Fugare aliquem à proposito alicujus rei: Aliquid ad propositum pertiacere. Exempla passim occurrent studio.

Propontis, idis, ἰσοχίππερ. Vno nomine dicitur totum illud mare quod ab Helleponti angustiis ad Thracium usque Bosphorum protenditur. Nam Geographi primas angustias maris Ægæi se coarctantis, Hellepontum vocant. Inde expatiatur æquor, quæ laxitas Propontis appellatur. Vbi iterum in arctum coit, & stringitur, illæ angustie Bosphorus Thracius nuncupantur. Vbi iterum effunditur, Pontus Euxinus, qui curvatus in figuram Schythici arcus committitur ostio Mætidis paludis: idque ostium, Cimmerius Bosphorus vocatur.

Propontiacus, a, um, ἰσοχίππερ. Ovid. lib. 1. Fast. Hincque Propontiacis hærentem Cyzicon oris.

Proporrò, ulterius, præterea. Lucret.

Proporatio, nis, est duarum rerum inter se comparatio, pro portionibus, i. e. secundum partes inter se collatis. ἰσοχίππερ. ἀναλογία. GAL. Proportion, mesure pareille. ITA. proporzione. GERM. Ein gegenhaltung oder veltgleichung zweier geden einander. HISP. Proporcion entre dos cosas. ANGL. Proportion, lik measure or comparison of wo things. Cic. de Univ. id. optimè assequitur, quæ Græcè ἀναλογία. Latine (audendum est enim quoniam hæc primum à nobis novatur.) comparatio, proportiove dici potest. Idem 6. Ferr. Ut hoc liceret suspicari, fuisse aliquando apud Siculos peræqua proportione cetera. Gell. cap. 2. lib. 2. Analogiam quidam proportionem vocant. Idem cap. 9. lib. 15. Ratio proportionis, quæ analogia dicitur.

Propos, valde potens Gl. Isid. vide Præpos.

Propositio, vide Propono.

Proporrò, Ulterius, vel præterea, ἰσοχίππερ. Lucret. lib. 2. Et sibi proporrò qua sunt primordia quarunt.

Rursus alibi, Ipsaque proporrò pauld majora lacessunt.

Vbi usurpatur, ut Græci solent congeminare ἰσοχίππερ. Proposcit, petit. Gl. Isid.

Propotilma, ἰσοχίππερ; quod ante bibendum datur, πρὸ πρὸ πρὸ, ante bibendum do. Hippiairi utantur.

Proprætor, is, qui prætoris autoritate ad provinciam administrandam mittebatur. ἀντορρωτης. Solebant autem prætores finito sui magistratus anno in provincias proficisci prætorio imperio, & tam Proprætores appellari. Cicero 2. de Divinat. Quam multi anni sunt, quum bella à Proprætoribus, & Proconsulibus administrantur.

Propriassit, proprium fecerit. Fest. Ergo proprio est proprium facio. Proprius, a, um, A propè fit: & dicitur quod peculiare est uniuscujusque. ἰσοχίππερ. GAL. Propre & particulier à chacun. ITA. Proprio, particolare. GERM. Eegen. HISP. Proprio. ANG. Propre, particular, to any. Hoc enim maximè propè est quod proprium est. Virg. 7. Æneid. Hunc mihi da proprium virgo fata Nocte laborem.

Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Iube agnum afferri proprium, pinguem, &c. Idem Cure. sc. 1. a. 1. Cum illa facere nolo mutuum. P. Quid ita? Proprium facio, amo pariter simul. Aliquando accipitur pro stabili, diuturno. Siscna. At qui metu, & suspitione propriam habere quietem non poterat. Plaut. Cure. sc. 1. a. 4. Atque illum amatorem tibi proprium futurum vita, id est, perpetuum. Virg. 6. Æneid. propria hæc si dona fuissent.

Dicimus eleganter, aliquid proprium esse oratori, vel epistolæ: hoc est quod maximè observari debet, & convenit oratori, aut epistolæ. Cic.

Cic. Qui Fratr. Hoc est epistolæ proprium ut is ad quæ scribitur, &c. ¶ Dicimus quoque aliquid esse proprium alicujus. Idem *pro Rosc. Amer.* Quicquid maleficij, sceleris, cædis erit, proprium in Rosciorum esse debebat. ¶ Proprium. X. Commune. Idem *Cato in majo.* Ad id quidem non proprium senectutis est vitium: sed commune valetudinis. ¶ Construitur cum genitivo, ut patet ex superioribus exemplis, & cum dativo. Quintil. *lib. 1.* Propria est nobis mentis agitatio, atque solertia.

Proprior, comparat. apud Cels. *lib. 4.* ¶ Proprietās, aris. ¶ *ιδιότης ιδιότης.* GAL. *Propriété & appartenances de quelque chose.* ITA. *Proprietà pertinet à ciascuno.* GERM. *Eigenschaft.* HIS. *Propriedad.* ANGL. *Propriety and belonging to one.* ¶ Cicero. *in Acad.* Singularum rerum singulæ proprietates sunt. Proprietas item vocabulum est Jurisconsultorum quo dominium intelligunt, usus. u. & deminutum, itaque solent opponi ususfructus & proprietas, *totò tit. de usufruct.*

Proprietarius, qui proprietatem habet ac dominium, licet interdum nudum ac sine usufructu *D. lib. 7. s. 1. l. 12. & D. de dolo malo, l. 7.* Si servum usufructuarius proprietarius occidit.

Propriè, quod est peculiariter, ¶ *ιδιως, κτλως.* GAL. *Proprement.* ITA. & HIS. *Propriamente.* GERM. *Eigentlich.* ANGL. *Properly, peculiarly.* ¶ Cicero. *de Orat.* Quam propriè de unoquoque dixit.

Propriūm, Antiqui dicebant pro propriè, teste Nonio. *idus.* Lucr. *lib. 2.*

PRŌPTĒR, Præpositio est causam significans: quæ non nisi separata legitur. ¶ *πρὸς, ἀπὸ.* GAL. *A cause, auprès.* ITA. *Per appresso.* GERM. *Donwegen.* HIS. *Por cerca.* ANGL. *For, near or nigh.* ¶ Plaut. *Cur. sc. 2. a. 5.* propter eas (nugas) vivo facilius Idem *Aul. sc. 4. a. 1.* Ut propter me tibi sit melius, mihi que propter te, Idem *Mil. sc. 2. a. 1.* Propter amorem suum Cicero *Ante exilium,* Non turpitudine vitæ, non pro magnitudine scelerum, non propter reliquæ ætatis infamiam, pœnas juic & lege perfolvo. Virg. *4. Æneid.*

Te propter Libyes, gentes, Numidumque tyranni, Odere, id est, tui causa.

¶ Aliquando idem significat quod prope. Terent. *in Adelph.* Nimum istoc abisti hic propter hunc assiste. Idem *Eunuch.* Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet. Salust. *in Catil.* propter Aquilam assistit. Ovid.

Propter humum volitet, ponisque in sepibus ova. Lucr.

— tum partem propter ahena
Signa manus dextræ ostendunt attenuari.

¶ Idem aliquando etiam quod per Cicero. *pro Milo.* Quod enim præmium satis magnum est tam bonis, tam fidelibus servis propter quos vivit? id est, per quos vel quorum opera & defensione, vivit. ¶ Sine casu positum, migrat in adverb. Idem *6. Verr.* Etenim propter est spelunca quædam. ¶ Propter, initio periodi. Quintilian. Propter quod, &c.

PRŌPTĒRA significat ob eam causam: sicut quapropter, propter quam causam *לכן, למה, לחן, לחן, לחן.* GAL. *A certe cause, pource.* ITA. *Percio.* GERM. *Darum, deswegen / derhalben.* HIS. *Por esso.* ANGL. *Because that.* ¶ Terent. *in And.* Ego vitam deorum propterea sempiternam esse arbitror. ¶ Propterea quod, idem valet quod ideo, quia *ἀπὸ, ὅτι.* Cicero *1. Acad.* Sit notionem veri & falsi, propterea quia non possint interosci, nullam habemus. ¶ Propterea quia Gell. *cap. 9. lib. 4.* Et plaut. *Afinar. sc. 3. a. 2.* Propterea quia huc habebas iter.

Propudianus porcus dictus est, ut ait Capito Atteius, qui in sacrificiis gentis Claudiæ velut piammentum & solutio omnis contractæ religionis est. Fest.

PRŌPUDIUM, rem pudendam significat, teste Budæo quasi porro, id est, valde pudendum, vel à quo pudor, & pudicitia procul sint. ¶ *נבלות, נבלות, נבלות.* GAL. *Ordure, vilenie & infamie.* ITA. *Ordura bruta, infamia.* GERM. *Ein schand.* Cui ding in wolschem tein zucht nech scham ist. HIS. *Infamia, verguenfosa.* ANGL. *Disreputat, shame.* ¶ Propudia virorum, apud Plin. *28. c. 8.* Plaut. quoque meretriculum propudium vocat. Ita enim de Planesio meretrice loquens *in Curc. sc. 3. a. 1.* ait. Quid ais propudium? Item pro probro sive impudicitia. Idem *Milit. sc. 4. a. 2.* Vbi est iste servus qui propudij me maxime innocentem falsè insimulavit? (paulò infra, probi falsè insimulatum.)

PRŌPUDIŌSUS, a, um, id cujus merito pudeat, sceleratum. ¶ *ניבלות, נבלות.* GAL. *Eshonté, vilain, infame.* ITA. *Infamato, scacciato.* GERM. *Schandlich.* HIS. *Cosa assi infamada.* ANGL. *Shamefull and disreputatfull.* ¶ Apud *lib. 9.* Propudiosæ mulieri. Sidonius. Igitur hic proxime abrupto contubernio ancille propudiosissimæ, cui se totum consuetudine obscæna addixerit, id est, impudicissimæ. Gellius *lib. 2. cap. 7.* Sed enim si imperet uxorem ducere infamem, propudiosam, criminolam.

PRŌPUGNŌ, as, pugno pro, i pugnando defendo, protego. ¶ *גבן, גבן.* GAL. *Defendre combattre à l'encontre.* ITA. *Defendere.* GERM. *Mit streiten beschirmen / für etwas streiten vnd sich in gegenwehr stellen.* HIS. *Defender peleando.* ANGL. *To fight for and defend.* ¶ Plin. *lib. 12. cap. 19.* Cassia circa paludes propugnante unguibus diro vesperilionum genere decurritur. Cicero *1. Offic.* Propugnare pro æquitate. Idem *1. de Invent.* Qui verò ita se armat eloquentia, ut non oppugnare commoda patriæ, verum propugnare possit, &c.

PRŌPUGNŌTOR, Defensor. X. Oppuguator. ¶ *גבן, גבן.* GAL. *Defenseur.* ITA. *Defensore.* GERM. *Ein schirmer mit streiten, der für etwas streitet.* HIS. *Defendedor assi.* ANGL. *A fighter for and defender.* ¶ Livius *lib. 4.* Quid à vobis speretur, an honores, quos adversariis vestris potius quam Reipubl. propugnatoribus datus? Cæsar *7. bell. Gall.* Nec ille prius est propugnatoribus vacuus relictus locus.

PRŌPUGNŌTIŌ, nis, verbale. Defensio. ¶ *גבן, גבן.* GAL. *Defense.* ITA. *Defesa.* GERM. *Beschützung mit streiten.* HIS. *Defension.* Calepini *Pars 11.*

ANG. Asgething for an defending. ¶ Cicero *Licinio lib. 5.* Suscepique mihi perpetuam propugnationem pro omnibus ornamentis tuis.

PRŌPUGNŌCŪLUM, i, est arx, vel moles, aut alius locus munitus, propugnandæ hoc est, defendendæ urbi, vel castris idoneus. ¶ *בצור, בצור, בצור.* GAL. *Un Boulevard & fortresse.* ITA. *Defensione, bastione.* GERM. *Ein vorwehr / ein bastion / pastey.* HIS. *La torre para defender.* ANGL. *A fortresse or bull warcke.* ¶ Viug. *4. Æneid.*

— & propugnacula bello Tutâ parant.

Cicero *pro Font.* Est in eadem provincia Naibo Martius, colonia nostrorum civium, specula po. R. ac propugnaculum istis ipsis nationibus oppositum & objectum. Gell. *cap. 3. lib. 7.* Pluribus id propugnaculis defensas.

Propulsiō, vide Propello.

PROPUS, odis, *αργαυς,* stella, quæ pedes geminorum præcedit. Procl. *in sphaera à αργαυς & αργαυς.* Latin. interp. venit *propes.*

PROPYLÆUM, i, *αργαυς,* vestibulum, vel porticus quæ est ante domum Cicero. *1. 2. Offic.* Phalæreus Demetrius qui Periclem principem Græciæ vituperabat, quod tantam pecuniam in præclara illa Propylæa profuderit. Plin. *lib. 35. c. 10.* Protogenes quum Athenis celeberrimo loco Minervæ delubro propylæum pingeret, adjecit parvulas naves longas in his quæ pictores parerga appellant.

PROQUESTOR, is, qui questuram extraordinariam gerit, quique in questoris locum substituitur. ¶ *ἀντιπροστυλιος.* GAL. *Proquesteur, lieutenant de questeur.* ITA. *Chi con autorità di camerlengo governa una provincia.* GERM. *Ein stathalter des seckelmeisters, der mit vollmechtiger gewalt eines seckelmeisters in ein landtschafft gesandt vunt.* HIS. *Questor en lugar de otro questor.* ANGL. *He that occupieth the treasures place.* ¶ Cicero. *in Acad.* Nec verò ineunte ætate solum, sed & proquestor aliquot annos. Idem *4. Acad.* Quum Alexandriæ proquestor essem.

PRŌRŌ, æ, Anterior pars navis, frons navis. ¶ *αργαυς.* GAL. *Le devant d'une navire, la prouë.* ITA. *Prora, prova.* GERM. *Das vorder theil des schiffs.* HIS. *La proa de la nave.* ANGL. *The forepart of a ship.* ¶ Liv. *4. bell. Pun.* Ferrea manus firmæ catenæ illigata quum injecta proræ esset, &c. Virg. *5. Æneid.*

— sed caca Mænetes
Saxa timens, proram pelagi detorquet ad undas.

Idem *5. Æneid.*
Illisa prora pependit.

Prora & puppis proverbiali figura dicitur de eo in quo negotij totius cardo vertitur. Propterea quod à Prora & puppi tanquam à capite & calce pendeat tota navis. Cicero. *ad Tironem lib. 16.* hanc partem refert his verbis, Mihi prora & puppis, ut Græcorum proverbium est, fuit à me tui dimittendi, ut rationes meas explicares. Vide Erasmus. *in Chil.*

PRŌRĒTĀ, dicitur qui custos est & gubernator in navis prora. ¶ *αργαυς.* GAL. *Le gouverneur de la prouë.* ITA. *Governatore à prora.* GERM. *Der schiffürer im vord eren theil.* HIS. *Regidor de la prou.* ANGL. *He that governeth the fore parte of a shippe.* ¶ Plaut. *in Rud.* Si tu proræ isti navi es, ego gubernator eio.

PRŌRĒUS, proræta, qui proram gubernat. ¶ *αργαυς.* GAL. *Le gouverneur de la prouë.* ITA. *Governatore à prora.* GERM. *Der registerer des vorderen theils des schiffs, ein schiffleiter.* HIS. *Regidor de la prou.* ANGL. *He that governeth the fore parte of a shippe.* ¶ Est etiam nomen proprium nautæ apud Ovid. *3. Metam.*

PRŌRĒPO, is, Ultra repo, vel sensim in lucē prodeco: ¶ *σφαρὰς, ἰζιγνα.* GAL. *Sourdre, sortir, ou ramper hors.* ITA. *Sorgere, Saltar fuori.* GERM. *Hersfür kriechen.* HIS. *Saltar à suera.* ANGL. *To glid forward.* ¶ Col. *lib. 3. cap. 10.* Illa fertiles ac firmæ, quia è tenero prorepunt, & quicquid ad eas perueniret alimenti, individuum est. Horat. *1. Serm. Satyr. 3.*

Quum proreperunt primis animalia terris;
Suet. *in Claud. c. 10.* prorepsit ad proximum solarium.

PRŌRĒTĀ, & **PRŌRĒUS** dissyllabum, vide Prora.

PRŌRĒPIO, is, Subduco, vel subtraho. ¶ *בארץ, בארץ, בארץ.* GAL. *Fuir, se soustraire.* ITA. *Fuggire, sottraggere.* GERM. *Schnell verschleiffen / sich verziehen oder entziehen.* HIS. *Huyr, arrebatarse, arrebatarse.* ANGL. *To withdraw him self quickly.* ¶ Liv. *2. bell. Pun.* E manibus sacrificantium quum sese proripuisse. Salust. *in Catil.* Deinde domum se ex curia proripuit. Viug. *3. Eclog.*

— quo nunc se proripit ille?
Idem *6. Æneid.*

Tandem proripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum.

Suet. *in Othon. cap. 9.* Proripuit se postica parte palatij. Vide eundem *in August. c. 54.* & *in Calig. cap. 53.* Plaut. *Capt. sc. 3. a. 2.* Quo illum dicam se fortas proripuisse ex ædibus. ¶ Ponitur aliquando pro rapere. Cicero *7. Verr.* Deinde jubet undique hominem proripi, vehementissimè que verberari.

PRŌRĒTO, as Provocho. ¶ *βασίλη, βασίλη, βασίλη.* GAL. *Provoquer, inciter, stimuler.* ITA. *Provocare.* GERM. *Hersfür reizen.* HIS. *Provo car, o encender.* ANGL. *To provoke or stirre up.* ¶ Colum. *lib. 10.* Ut Pelusiaci protiret pocula zythi Senec. *cap. 12. de tranquill.* Protirat illos species aliqua. ¶ Ponitur aliquando pro allicere, invitare Colum. *lib. 2. cap. 19.* Lini semen, nisi magus est in ea regione quam colis provenutus & pretium protirat, serendum non est.

PRŌRĒGO, as, Propriè fuerit ultra rogo, in longum protraho, differo, produco, extraho. ¶ *πρότερον, πρότερον.* GAL. *Pro longer, proroger.* ITA. *Frolungare.* GERM. *Verzieren / verlengeren / er strecken.* HIS. *Estender o dilatar el tiempo.* ANGL. *To prolonge, to put of till a further day.* ¶ Cicero *Appio lib. 3.* Illud pugna & caute nequid nobis temporis prorogetur. Plaut. *Amph. Spes prorogatur militi in aliud diem.* Imperium prorogatur. Cicero. *ad Qu. Frat. lib. 1.* Quid si tibi bellum aliquod magnum & periculosum administrantū prorogatum imperium viderem, tremere animo, &c. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 3.* Quid tu divinis condimentis utere, qui prorogare vitam possis hominibus (ubi Passer- rarius)

ratus) qui pro quibus legit. Suet. in Cas. c. 24. & in August. c. 23. Prorogare Imperium in quinquennium.

Prōrogatio, nis, verb. פרוך erech, vel orech. ἀνάλυσις, GAL. Prolongement. ITA. Prolongamento. GERM. Verziehung/verlängerung. HIS. Eftendiemento, prolongacion. ANG. A prolonging and putting of till a further day. Liv. 8. ab Vrbe. Duo singularia hæc ei viro primum contigere: prorogatio imperij non antè in ullo facta, & actio honore triumphus. Prorogatio legis, id est, dilatio promulgandæ legis. Cic. pro Murana, Confusionem suffragiorū flagitasti, prorogationē legis Manilix, & Prorogaticus, a, um, habens viam prorogandi, i. e. differendi Prorogator, qui prorogat.

Prorsus, a, um, rectus: unde oratio prorsū opponitur versæ. Vulgò molliùs extita una litera, dicitur prorsū: sunt autem quidam, qui non putant prorsū: sed prorsū dicendum, sed falluntur utrumque eam probum & latinum. Sed antiquis prorsū nam veteres illi Latini concursum R. cum S. fugiebant, itaque R. exterebant. Quare Rursum potius, quàm Rursum, sursum, quàm sursum, affum, quàm arsum, prorsum, quàm prorsum dicebant Vide Prorsū.

Prorsus Dea, & prorsus oratio id est, recta ut contendunt multi.

Prorsus, & prorsum, adverbia. Omnino generaliter. Πρὸς, ἀπὸ, παρὰ, ἄνω, ἄνω, ἄνω, ἄνω. GAL. Du tout, totalment, tout outre. ITA. A tutto, affatto. GERM. Genglich / ganz und gar. HIS. Del todo. ANG. Vterly. Cic. in Tuscul. Prorsus hæc divina sunt, Terent. Eunuuch. Ego nescio hercle neque unde eam, neque quorsum eam: ita prorsum oblitus sum mei. Idem And. Prorsus à me opinionem hanc tuam esse amotam volo. In terdum ponitur pro rectè & verè, ut ait Donat. Terent. in Adelp. Eo pacto prorsus illic alligaveris filium. Aliquando ponitur pro Rectè, Plaut. in Pseud. sc. 1. a. 4. Non prorsus, verum ex transverso incedit quasi cancer solet. Quandoque verò nomen est, & idem significat quod rectus, a, um, unde Prorsus limites dicuntur in agrorum mensuris, qui ad Orientem directi sunt: ut ait Festus. Prorsum, id est, antè Terent. in Hecyr. Trepidari sentio rursum, ubi prorsum Donatus, Rursum propriè retid: prorsum, antè significat.

Prorsumpo, is, Rumpo, effringo. פרוץ schibber פרוץ natats, vel, nitatis פרוץ karab פרוץ parats. διήρησις, ἀσπρήσις. GAL. Rompra. ITA. Rompere. GERM. Durchbrechen zerbrachen. HIS. Romper. ANG. To break. Cic. lib. 4. Celeriter ad eas munitiones pervenerunt, atque proruptis his, prius in hostium castris constitit, ut, quam planè ab his videri, aut quid rei gereretur cognosci posset. Virg. lib. 1. Georg. Rursum in o. liquum verso prorumpit aratro.

¶ Ponitur & absolute pro eo quod prorsuere, hoc est, cum impetu progredi. פרוץ פרוץ פרוץ פרוץ. GAL. Entrer par force & violence, fortir impetueusement. ITA. Intrare con impeto. GERM. Herfür brächen / sühin rumplen / mit ungestume aufbrächen. HIS. Entrar, o salir con impetu. ANG. To go in with force. Cic. pro Murana: Catilina prorumpet quā minatur, in agros suburbanos repente advolabit. Idem pro Sext. Roscio, Hoc cogitate, ludices, eò prorumpere hominum audaciam, ut hic ante pedes vestros cades futuræ sint. Senec. de conf. ad Pol. in fine, prorumpit animus ad summa Item Cas. lib. 3. de bell. civ. Ex parte qua prorumpibat Quandoque ponitur pro emittere, sive evomere. Vnde proruptam est oleum fluensque. Virg. 1. Æneid. Unde per ora novem vasto cum murmure montis, Et mare proruptum, & pelago premit arua sonanti.

Et lib. 3. Interdumque atram prorumpit ad athera nubem. Quod Servius exponit pro evomit, asserens novam hanc esse locutionem, Non enim dicimus, inquit, Ego prorumpo hanc rem. Hoc modo Terent. in Eunuuch. usus est verbo Etumpo: iamne eiumpere mihi licet hoc gaudium.

Prorvō, is, Ruere facio, projicio, facio, ut aliquid cadat. פרוץ hippil פרוץ natats, vel, nitats. פרוץ פרוץ. GAL. Jetter par terre, abbatre & mettre bas. ITA. Far cascare, cadere con impeto. GERM. Nid derfellen / nidervorffen ombgerorffen. HIS. Mucho derribar, caer con impetu. ANG. To cast or throwe to the ground violently. Liv. Mare fluminibus invexit, montes lapsu ingenti proruit. Idem 9 Excitari arma capiunt, dolabræ calonibus dividuntur ad vallum prorundum, fossasque implendas. ¶ Ponitur & absolute, pro eo quod est cum impetu decidere. Valer. Flac. 7. Argon. ille fatiscens, In caput inque humeros ipsa vi molis & ira Proruit.

¶ Prorsuere se, prorumpere. Terent. Eunuuch. Vix elocuta est hoc, foras simul omnes prorunt se, Abscunt lavatum, ita ut sit, domini ubi absunt.

Prorsū, a, um, participium, Dejectus פרוץ פרוץ פרוץ פרוץ. GAL. Arbacu, mis par terre. ITA. Cascato. GER. Nid ergesfeller / ombgerorffen. HIS. Caído, derribado. ANG. Cast or throove downe violently. Liv. 4. ab Vrbe, Dictator proruto vallo, iam in castra prælium intulerat. Velicis, Proruto vallo receperunt eum milites.

Prorsū, a, dicitur oratio soluta, quasi profusa. Cicero vocat liberam nullisque numeris astrictam. פרוץ פרוץ. GAL. Prose, oraison coulante. ITA. Prosa. GER. Die gemeine vnd ledige redso in kein gewisse zaal vnde die verss beschloffen ist. HIS. Prosa, oracion suelta de ley de verso. ANG. Prose. Cic. lib. 20. cap. 18. Exat nunc quoque Theodori tragœdia quæ inscribitur Mausolus: in qua eum magis, quàm in prosa placuisse, Hyginus refert Quint. lib. 10. Sed in prosa quoque quædam jam recepta immutatio. Velleius, Prosa eloquentia. Quintil. Prosa vincta, vel dissoluta. Aufonius, prorsis modis Item, prosæ orationis meminit Suet. in August. c. 84. & in Claud. c. 1. ¶ Est etiam PROSA, deæ cuiusdam nomen, quæ ad impetrandum facilem partum Romæ colebatur. Gellius lib. 16. cap. 16. Quando contra naturam fortè conversi in pedes pueri brachijs plerunque diductis retineri solent, agrius tunc mulieres enituntur. Hujus periculi deprecandi gratia, aræ statuta sunt Romæ duabus Carmentibus, quarum altera Postvorta nominata est, Prorsia altera à recti perversique partus & potestate & nomine.

Prosaicus, a, um, adject. plin. lib. 7. cap. 56. Prosaicam orationem condere prius Pherecydes Syrius instituit. Com. in Pers. Cicero præcepit ut

prosaica oratio ita componatur ut certis quibusdam pedibus & fiat & terminetur.

Pros, quod quædam Græcas compositas seqq. dictiones incipit, est, ad, insuper. Sed ne pros confundatur cum pro, quando ad sequitur, hoc enim est præ ante.

Prōsapia, a, sive prosapiæ, ei, Generis series, sive progenies. פרוץ פרוץ. GAL. Generation, lignée. ITA. Prosapia, stirpe, prole. GER. Die linien eines geschlechts oder stammens. HIS. La generacion, stirpe, linaje. ANG. A pedigree or genealogie. Salust. in Orat. Martij. 119. Si quæ ex illo globo nobilitatis ad hoc, aut aliud tale negotiū mittatis, hominem veteris prosapiæ, at multarum imaginum, & nullius stipendiij. Prosapia, inquit Festus, progenies, id est, pond sparsis & quasi jactis liberis, quia sipare significat jaccere, & dissipare, disjicere (sic enim corruptus locus restituendus.) Et, ut idem alibi testatur, obsipare est objicere. Nonius Marcellus, prosapiæ generis longitudo, dicta à prosupando (leg. prosupando,) aut profereendo (profereendo potius scrib.) Cato Orig. lib. 1. Veterum prosapias, & multa alia apud multos. Plaut. in Cure. sc. 1. a. 3. De Coclitum prosapia te esse arbitror. Cic. de univers. veteris verbum esse dicit: quod & Quint. asserit lib. 8. cap. 2. Ut obloletæ (inquit) vetustatis universam ejus prosapiam dicere insulsam. Sueton. in Galb. cap. 2. Neroni Galba successit, nullo gradu contingens Cæsarem domum: sed haud dubiè nobilissimus, magnæque & veteris prosopia.

Prosapodosis, προσπαδοσις, figura est quam Aquila Romanus Redditionem interpretatur: quia scilicet duabus, vel pluribus sententiis sua cuiusque ratio subjungitur, Exempla petita ex Rutilio.

Prōscenium, ij, προσκένιον. Locus erat, teste Bud. ante scenam porticus, ubi pulpitum excitatum erat, quò actores fabularum prodirent, ita ut scena altior esset, pulpitum altius orchestra, qui locus erat saltantium. Meminit Diomedes lib. 1. Plaut. Amphitr. Etiam histiones Nunnio in proscenio hic Iovem invocant. Liv. 10. bell. Maced. Theatrum & proscenium ad Apollinis ædem, Iovis in Capitolio, &c. Virg. 2. Georg.

— caper omnibus aris Caditur & veteres inveniunt proscenia ludi. Suet. in Neron. cap. 12. & cap. 16. E proscenij fastigio ludos spectare. Et E parte proscenij superiorii.

Prōschematifinus, figura, cum aliquid (litera, vel syllaba) in fine additur Proscholium, locus ante scholam.

Prōscholus, Scilicet in Aufon. lect. lib. 1. c. 15. Proscholus ab Aufone redidit subdoctor. i. ordinarij doctoris Vicarius.

Prōscindo, is, Scindo scindendo aperio. פרוץ פרוץ פרוץ פרוץ. GAL. Conper & incisere avant. ITA. Fendere, schiappare. GER. Voraufbauwen & zerschneiden / zerschupfen. HIS. Alçar barruecho, hender. ANG. To cutt out or vender. Vnde dicimus Terram proscindi (ut inquit Varr. lib. 1. de re rustic. 29.) quum primum aratur quòd prima aratione glebæ grandes solcantur excitari. Quum iteratur offringere vocant. Tertio quum arant jacto semine boves litare dicuntur, id est, quum tabellis additis ad vomerem, simul & fatum frumentum operiunt in poris, & sulcant in fossas, quò pluvialis aqua dilabatur. Colum. lib. 2. c. 17. Antiquissimi ferè omnes formam hujus operis conscripserunt, quam velut scira legemque in proscindendis agis prosequantur agricolæ. Virg. 2. Georg.

— & validis terram proscinde juvenis. Lucan. lib. 3. Implicitas magno Caesar corpore cohortes Vi vidit, primus raptam vibrare bipennem Ausus: & æriam ferro proscindere quercum.

¶ Proscindere aliquid per translationem, contumeliis laceffere & lacerare, Αλγοειν. Plin. lib. 6. c. 6. Hic namque est Mamurra Catulli Venonensis carminibus proscissus. Idem lib. 3. c. 1. Utinamque posset è vita totum abdicari aurum, sacra fames, ut celeberrimi autores dixerunt, proscissum convitiis ab optimis quibusque, & ad perniciem vitæ repletum. Ovid 4. de Ponto Eleg 16.

Ergo summorum patria proscindere livor Desine. Suet. in Aug. c. 13. Proscindere convitio. Idem in Calig. c. 3. Proscidit equestrem ordinem.

Prōscissus, a, um, participiū. פרוץ פרוץ פרוץ פרוץ. GAL. Labouré. ITA. Lavorato. GERM. Aufgehauwen / aufgeerret oder aufgeböchen. HIS. Labrado. Virg. 1. Georg.

Et qui proscisso quæ suscitatur aquore terga, id est, terra quam jam araverat. Servius.

Prōscissum, i, substantivum pro terra proscissa. Colum. lib. 2. c. 2. Pulcrum autem per proscissum ingredi oportet.

Prōscissio, nis, verbale פרוץ פרוץ פרוץ פרוץ. GAL. Coupement & brisement de terre. ITA. Ezzo tagliare. GERM. Zerschneidung / aufbrechung / aufferrung. HIS. Obra de alçar barruecho. ANG. Cutting out or breaking of the earth. Colum. lib. 2. c. 13. Selsami sextarij sex tribus jugis à proscissione coluntur. Idem lib. 6. c. 2. Neve adhuc tenera colla dura proscissione terræ contendant.

Proscle, vide Proscia.

Prōscribo, is, Libellis propositis aliquid venale indico. פרוץ פרוץ פרוץ פרוץ. GAL. Proscribere, mettre en criée & vendre. ITA. Dare, porre à vendere. GERM. Zeil schreiben / mit einer offentlich angeschlagenen geschriste zeil bieten. HIS. Dar o poner para vender. ANG. To proclayme any thing to be sold. unde proscriptum, venale expositum: quia quæ eiant vendenda publicè scribebantur. Proscribi itaque domus dicuntur, quando apposita inscriptione, venales vel locandæ significantur. Cic. lib. 3. Offic. Itaq; Calpurnius quum præcognovisset Claudium ædes postea proscriptisse. ¶ Item proscribere est relegare, & in exilium mittere. פרוץ פרוץ פרוץ פרוץ. GAL. Bannir. ITA. Bandire. GER. Verschicken / verweisen / verachten. HIS. Encantar, desterrar. ANG. To banish. ¶ Tractum ab eo quòd hi propriè proscribi dicuntur: (ut Vlp. testatur in l. sed est. de inlit. act.) quorum nomina claris literis, ut de plano rectè legi possint ante tabernam, vel ante eum locum in quo negotiatio exercetur, non in loco remoto, sed evidenti scribuntur. Cicero

Horat. lib. 1. Epist. ad Mæcenatem.
*Ennius ipse pater nunquam, nisi potius ad arma
 Profuit dicenda.*
 Vbi profuit, dixit pro eo quod est, impetu & furore poetico iacita-
 tus se contulit. Catull. ad Ortalum. Malum quod virgini.
Dum adventu matris profuit, excutitur
 P. ōsimū, ium, ij, pontificale pomærium, ubi pontifices auspicabantur.
 Festus.
 P. ōsītūm, Veteres dixerunt pro propositum: quasi antè situm. In sacris
 dicitur quod profectum projicitur. Festus.
 P. ōstambanomenos, πρὸσταμῶνοδος, ἡ οἰ, qui assumitur, πρὸσταμ-
 βάνου.
 Profnesium, funis, quo navis in littore religatur ad palum. Isid. lib. 194.
Prymnesium.
 Proōcēr, i, mascul. gen. qui & socer magnus dicitur, est uxoris matris avus
 ego veid illius sum progner. ἡ προκοκός. GAL. Le pere du pereu pere.
 ITA. Avolo di mia moglie, ὁ δι mio marito. GERM. Ein großschwachher /
 des schäfers vatter. Oder meiner frauwen großvatter. HIS. Abuelo, de la
 muger, ὁ marido. ANGL. Grand father to my wife. Ovid. Epist. 3.
*Digna natus socero, Iovis, Æginaque nepote,
 Cuique senex Nereus prof. cer esse velit.*
 Plin. Epist. 110. Eram cum profocero meo, eram cum amica uxoris,
 eram cum amicis diu desideratis, circumibam agellos, &c. profocerus
 uxoris matris avis, quæ & socrus magna dicitur cujus ego sum proge-
 ner, inquit Modestinus in l. 4. § 4. de gradibus. affin.
 PROŌDIA, ἡ προοδία. GAL. L'accent ὁ ton de chaque mot. ITAL. &
 HISP. Accento. GER. Der accent oder ton einer jeden silben. ANGL.
 The accent and tune of every word. ἡ Latinè accentus dicitur, qui lex
 est, sive regula ad acuendam, deprimendam, circumflectendamve sylla-
 bam, uniuscujusque particulae orationis accommodata, & alio nomi-
 ne apud Græcos τὸ εἶδος dicitur. Fit autem profodia à πρὸς Græca præ-
 positione, quæ significat ad, & ὀδία cantus. Gell. lib. 3. cap. 6. Προοδία
 Græci, Latini accentus dicunt. Eas veteres docti tum notas vocum,
 tum moderamenti, tum accentuunculas, tum vocationes appella-
 bant. Sunt qui contendant debere scribi cum æ diphthongo in secun-
 da syllaba, ut Comædia Tragedia, quia est ejusdem originis.
 Profodiacus, ad accentus pertinens: ut προοδιακὸν κρονίον. Grammaticis
 Profodium, προοδιον, canticum, quod diis canitur
 P. ōsōnomāsīā, προνομασία, quasi agnominatio dicitur, quæ sit simili-
 tudine aliqua vocum, & vicinitate quadam verborum: ut, Quis locus,
 aut lacus. Ex aratore orator, Deligere oportet, quem velis diligere.
 Amentium, haud amantium.
 P. ōsōpōn, προσωπον, Insula non longè à Carthagine: cujus incolæ pro-
 sopij dicuntur, vel prosopitæ Steph.
 P. ōsōpōpōciā, προσωποποιία, personæ confectio, quum rebus inanimatis
 personam orationemque tribuimus: veluti quum Rempubl. ipsam
 loquentem inducimus, aut eorum hominum qui in humanis esse de-
 siderunt, tanquam vivorum & præsentium actionem, sermonemque, ef-
 fingimus, defunctosque quasi excitantes ab inferis, & in conspectu
 judicis collocamus. Exemplum insigne est illud Ciceronis in Catili-
 nam, quo patriam secum expostulantem inducit, quod Urbis, quan-
 tum in ipso fuerat, everforem, quem jam pridem ad supplicium du-
 ctum oportuerat, mœnibus incolumem emitteret.
 P. ōsōpōpītis, idis, προσωπόπις. Insula est in Delta Nili, novè schoeno-
 rum ambitu, urbem habens Atarbeciam, ex qua naves proficiscuntur
 ad tollenda tota Ægypto boum aliorumque pecorum ossa, quæ reli-
 giosè apud Ægyptios sepeliuntur. Autor Herodot. lib. 2.
 P. ōsōpōcto, as, & prospectus, Vide Prospicio.
 PROSPER, a, um, Secundus, felix. ἡ πρὸς εὐλοχίαν ἡ πρὸς ματριάτην. πρὸ-
 στα, ὁ δὲ εὖ. GAL. Prosperere, qui donne prosperité, ὁ porte bon-heur.
 ITA. Prospero. GERM. Glücklich / das glück vnd wolhart bringt HIS. Co-
 sa que da prosperidad. ANG. Prosperous, happy, luckie. ἡ Dicitur autem
 Prosperum quasi positò ab aspero, (id est procul ab adversis asperisque
 rebus. Hin Salust. Catilin. cum dixisset: Non prosperè cessere Sequitur,
 Aspera fœdaque evenerant Suet. in Tib. c. 10. Tot prosperis. (sub. rebus)
 Idem in Calig. c. 53. prosperæ oratorum actiones. Vnde prosperos deos
 dicimus, & prospera fœda, quasi felicitatem impertientia; hominem
 autem ipsum cui omnia ex voto succedunt, felicem potius quàm pro-
 sperum dicimus. Contrà, fortunam prosperam rectius dixeris, quàm fel-
 licem: quemadmodum & prosperam valetudinem & prosperos exitus,
 vel successus. Liv. 1. ab Vrbe. Cum bonis potius omnibus, votisque pre-
 cationibus deorum, dearumque, si (ut Poëtis) nobis quoque; mos esset, li-
 bentiùs inciperemus, ut oris tanti operis successus prosperos darent.
 Cic. ad Attic. lib. 9. Ego enim non jam id ago (mihi crede) ut prospe-
 ros exitus consequar. Ovid. 3. Trist. Eleg. 3.
Prospera sic maneat vobis fortuna, nec unquam, &c.
 Cic. 3. de nat. deor. Ad prosperam, adversamque fortunam qualis sit
 aut quemadmodum vixeris, nihil interfit. Sic prospera valetudo, apud
 Suet. in Cas. ἡ Prospera fama, id est, integra, vel inviolata. Tacit. lib. 17.
 hist. Augusta, Et prospera de pisonè fama consilio ejus fidem addide-
 rat, ἡ Prosperior, is. Ovid. Eleg. 5. lib. 3.
Quos in materia prosperiore juves.
 ἡ Superlativus prosperrimus. Velleius, Acri prosperrimus bello Rho-
 dum cepit. ἡ Et felix aliquando ponitur pro prospero. Virg. 1. Æneid.
Sis felix nostrumque leves quacunque laborem.
 P. ōspeiūs, a, um. Cic. lib. 6. de Republica, Deinde est hominum generi
 prosperus & salutaris. Apud Priscian. l. 6.
 P. ōspēre, adverb. Feliciter, quasi pro spe sive ad votum. ἡ εὖ. GAL.
 Heureusement, à souhait. ITA. Felicemente. GERM. Glücklich. HIS.
 Prosperamente. ANG. Happelie, luckelie. ἡ Cic. 3. de nat. deor. Magna
 dij curant, parva negligunt, magnis autem viris prosperè eveniunt
 semper omnes res salut. in Casil. Non prosperè cessere, &c. Suet. in Cas.
 c. 70. Dolens, seu parum prosperè motam regni mentionem. Plaut.
 Amph. Benè prosperèque hoc operis processit mihi. Idem. Pseud. sc. 1.
 4. 2. ut mihi omnia lepide prosperèque eveniunt. Cujus contrarium est
 Improspere. Vide suo loco.
 P. ōspēritas, atis, Felicitas, & ad votum successus. ἡ εὐτυχία. ἡ εὐμαχία

ἡ εὐμαχία GAL. Prosperité, bon-heur. ITAL. Prosperità. GERM. Glück vnd
 wolhart. HISP. Prosperidad. ANG. Prosperitie, good lucke. ἡ Cic. 3. de fin.
 Vt Aristoteles qui virtutis usum cum vitæ perfectæ prosperitate con-
 junxit Idem 3. de nat. deor. Commoditatem, prosperitatemque vitæ à
 diis habemus: virtutem deo acceptam nemo refert.
 P. ōspēritas, as, Secundo, prosperum efficio. ἡ πρὸς εὐλοχίαν ἡ πρὸς ματριάτην
 ἡ εὖ. GAL. Donner prosperité, faire prosperer. ITA. Prosperare felicitare. GERM. Glücken / das ist / Glücklich machen. HISP.
 Dar prosperidad à otro. ANGL. To mak things, to prosper or luck. ἡ Liv. 6.
 ab Vrbe. Dij manes vos precor, veneror, veniam peto, oroque, ut pop.
 Rom. Quiritum vim, victoriamque prosperetis. Plaut. Persa, nunc &
 amico meo prosperabo, & genio meo multa bona faciam. Tacit. lib. 3.
 Sed principio literarum veneratus deos, ut consilia sua Reipub. prospe-
 rant, modica de moribus adolescentis. &c. ἡ Legitur & prosperor
 apud scriptores Ecclesiasticos passivè. August. in Prologo operis de Ci-
 vitate, Dei, Qui res humanas ita prosperari volunt, ut ad hoc multo-
 rum deorum cultum, quos pagani colere consueverunt, necessarium
 esse arbitrentur. Idem Psalm. 1. Et omnia quæcunque faciet prospera-
 buntur.
 P. ōspērigō, is, Aspergo. ἡ πρὸς ἀσπίδα ἡ πρὸς ἀσπίδα. GAL. Arroser, espan-
 dre. ITA. Aspergere. GERM. Besprühen. HIS. Derramar à rocias. ANG.
 To sprinkle upon. ἡ Tacit. lib. 15. Vnde hausta aqua, templum & simula-
 crum deæ profectum est: & lectisternia ac pervigilia celebrare
 sceminæ quibus mariti erant.
 P. ōspērio, is, Video è longinquo, procul intueor. ἡ ἡρῶν nischkáp
 ἡ πρὸς ἡρῶν ἡρῶν. GAL. Regarder de loin, pourvoir.
 ITAL. Vedere dalungi, provvedere. GERM. Don fern sâben / weit vor imde
 hen. HISP. Mirar de lexos. ANG. To prouyd for, to see à farre of. ἡ Pro-
 spicere est ante se aspicere, sicut respicere, est retrò aspicere. Varro
 apud Non. inter veteres Grammaticos, sedens altus alieno sumptu ne-
 que post respiciens, neque antè prospiciens. Virg. 3. Æneid.
 ——— Vasilòsque ab rupe Cyclopus
 Prospicio.
 Plaut. Amph. Caput dolet, nec audio, nec oculis prospicio satis. Idem
 Cure. sc. 3. a. 2. Perij, prospicio parum. Suprà, Tenebræ oboriuntur.
 ἡ Transfertur & ad animum, pro eo, quod est mente prævideo, præ-
 cognosco: Cicero pro Murana, Sapiens, ac multum in posterum prospici-
 ens vir. Idem ad Attic. Eaq; tempestate everfam esse Rempub. quàm
 XIIII. annis antè prospexerim. Cum dativo conjunctum significat
 provideo, & commodis alicujus consulo. Terent. in Adelph. Ego jam
 prospiciam mihi, id est, consulam, sive provideo. Plin. Nam & re-
 bus illius non minus quàm meis prospiciebam. Prospicere senectu-
 tem, pro esse propinquum senectuti. Senec. Epist. 33. Turpe est enim
 seni, aut prospicienti senectutem ex commentario sapere. Prospicere
 bonum alicui, Livius lib. 5. ab Vrbe. Qui vos urbe agrisque donatos in
 colonias mittunt, qui sedem senectuti vestræ prospiciunt Senec. c. 9.
 Qui futura prospexit mala, aufert vim præsentibus.
 P. ōspēctūs, us, Ipse prospicienti actus. ἡ ἡρῶν. ἡ πρὸς ἡρῶν. GAL. Regards
 veuë. ITA. Prospeto, veduta. GERM. Das aufsehen. HIS. Elmirar de le-
 xos. ANG. Sight of a thing a farre of. ἡ Virg. lib. 2. Georg.
 Non animum modo uti pascas prospectus inanem.
 Docet Paulus Iurconf. prospectum ex inferioribus & superioribus
 locis esse, lumen ex inferiore loco non esse. Liv. 10. ab Vrbe. Non pro-
 spectu modò extra vallum adempto, sed propinquo etiam inter se
 congregantium conspectu. Impedire prospectum, est quod vulgò di-
 cunt Visum auferro. Cæ. 4. bell. Gall. Sepibusque densissimis interjectis
 prospectus impediretur. In prospectum populi producere. Cic. 3. Ver.
 Quum eum quem virgis iste ceciderat, in conspectum populi Romani
 producere facere prospectum pro considerando prospicere. Liv. 1. ab
 Vrbe, inde ubi prospectu in urbem, agrumque capto deos precatus, re-
 giones ab Oriente ad Occasum determinavit. ἡ Quandoque prospe-
 ctus pro respectu, ac consideratione ponitur, ut cum dicimus. Prospe-
 ctum habere. λόγος ἡρῶν. Gell. lib. 5. cap. 11. Cujus rationem prospe-
 ctumque Bias non habuit.
 P. ōspēcto, as frequentativum. ἡ πρὸς ἡρῶν, πρὸς ἡρῶν. GAL. Regarder
 souvent. ITA. Guardar spesso. GERM. Xuffhin sâhen eines sâhens. HIS.
 Mirar muchas vezes. ANG. To look often a farre of. ἡ Virg. 7. Æneid.
 Turbaque miratur matrem, & prospectat euntem.
 Liv. 7. ab Vrbe. State omnem multitudinem ad portas, viam hinc feren-
 tem prospectantes, certum habe. Idem 4. bell. Pun. Pars in ædium vesti-
 bulis stat. Pars ex tectis fenestrisque prospectat. ἡ Prospectantia ve-
 stigia pedum, & retrò portecta, sunt contraria, apud Gellius. cap.
 4. lib. 9.
 P. ōspēctator, is, πρὸς ἡρῶν. Apuleius de Deo Socratis, In rebus certis pro-
 spectator, dubiis præmonitor, periculosus vitator.
 P. ōspēctentia, Cura, providentia. ἡ ἡρῶν πρὸς ἡρῶν πρὸς ἡρῶν. GAL.
 Prevoyance. ITA. Providenza. GERM. Fürsichtigkeit / fürsorg. HIS. Aquel-
 la obra de mirar de lexos. ANG. Foresight.
 P. ōspēctentē, adverbium, Provide, circumspectè. ἡ ὄν πρὸς ἡρῶν. GAL.
 En prevoyant, sagement, considerément. ITAL. Providamente, circums-
 spettamente. GERM. Fürsichtiglich / wolbedächtlich HIS. Mirando de lexos,
 ὁ con mucho miramiento. ANG. Warelie, circumspectlie. ἡ Gell. l. 2. c. 29.
 Res salubriter, ac prospicienter animadvertas, &c.
 P. ōspēctē, adverb. Consultè, consideratè, providè. ἡ ἡρῶν πρὸς ἡρῶν. GAL.
 Considerément. ITAL. Consideratamente. GERM. Fürsichtiglich / rochsiglich
 rathsamlich. HIS. Consideramente. ANGL. Withaduisement.
 P. ōspēculari. Liv. lib. 3. ab Vrbe. Prospeculatum mittere.
 P. ōspēx, quæ prospicit. Tertull.
 P. ōspēhariū, fiscella, sportula. L. g. b.
 P. ōspēcīvūs, intentus, ac vigil, inquit Sipontinus, sed nullum profert
 testimonium. ἡ ἡρῶν nischkáp ἡ πρὸς ἡρῶν πρὸς ἡρῶν. GAL. Vigilant
 attentif. ITAL. Intento, vigilante. GERM. Auffstehend / steifsig / rochsam.
 HISP. Velador. ANGL. Attentive.
 P. ōspēcivè adverb. Apul. lib. 1. Prospicivè Demeas in me consultit.
 P. ōspēro, as, Spiritum longè latèque diffundò, in apertum spiro, prodor,
 manifestor. ἡ πρὸς ἡρῶν nischschēb. ἡ πρὸς ἡρῶν. GAL. Souffler loin. ITA. Soffiare da
 lungi. GERM. Heisfurathmen oder blaasen. HIS. Soplar de lexos. ANG.
 To

nem videtur respicere & Virg. 11. Aeneid. quum ait
Atides Protei Menelaus ad usque columnas
Exulat.

Quæ verò de Protei mutabilitate Poëtae sunt commenta, ab Aegytio-
rum Regum consuetudine videntur emanasse. Illis enim, teste Diodoro
mos erat aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite
ferre, insignia principatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem,
quandoque redolentia supra caput unguenta. Hæc tum ad decorem
spectabant, atque ornatum: tum stuporem, aut superstitionem, quan-
dam aspicientibus iniiciebant. Unde factus est locus fabulæ, Proteum
in ea omnia quæcumque capite gestabat, solere transformari.

Prōthēōnōi, ἄσπιδος, Homero teste Iliad. 2. unus ex quinque Bœo-
tiorum principibus, qui ad Troiam cum Græcis profecti sunt.

Prōthōūs, πρῶτος. Trenchredonius filius, dux eorum qui ex Magnesia ad
Troiam venerunt, teste Homer. lib. 2. Iliad.

Prōthēsis πρῶτης, pars orationis apud Græcos, quam Latini præpositio-
nem appellant. Est & figura contraria apheræsis, quæ litera, vel sylla-
ba principio dictionis adicitur: ut Gnatus, pro natus: tetulit pro tulit.
Hanc tamen figuram alij prothesi malunt appellare.

Prōthyma, τίς, πρῶτος. Dicitur vaporatio thuris, filiginis, hordei, alia-
rumve primitiarum, quæ ante sacrificium fieri solebat.

Prōthymia, α. ἢ πρῶτος. Promptitudo, dilige, allegresse de cou-
rage. ITA. Prontezza, diligenza, animozia accortezza. GERM. Freud-
schicht, sichtigkeit, gutwilligkeit. HIS. Ligereza, prestezza. ANGL. Read-
ness and good will with courage. Latine promptitudo, alacritas, animi
propensio. Plaut. in Stich. Vides benignitates hominum perire & pro-
thymias. Sic etiam πρῶτος dicunt Græci pro prompto, alacri, & pro-
pensio. A nomine θυμός, oxytono, quod animum, sive animositatem si-
gnificat: nam θυμός paroxytonon, herbæ nomen est.

Prothymē, Adverbium, id est, Alacriter, hilariter. GAL. Allairement,
joyusement, promptement, de franc courage. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5.
Hanc diem sumpsimus prothymē.

Prothyris, πρῶτης, philander: prothyrides sunt mensulæ, quæ capitibus
suis in volutarum anfractus implicantur, ad S majusculi & oblongi
formam, & propendent ab ima corona secundum ante pagmenta ad
libramentum imi supercilij.

Prōthyrōn, ἡ τῶν ὀλῶν. πρῶτος. Vestibulum in privatis ædibus,
teste Vitruvio: nam urbium, templorum, regiarumque vestibula, pro-
pylæa potius dicuntur.

Prothymēsis, πρῶτης, ad verbum, æstimatio præ alio, cum scilicet aliquid
pluris æstimamus, quàm aliud, & aliud alij præferimus. Item præ-
latio, prærogativa. In iuræ civili, est jus prælationis, quæ agnato pro-
pter eiusdem stirpis atque aded fibræ rationem defertur. Feudistis est
prioritas graduum. πρῶτος. æstimare præ.

Prōthynūs, quod & protenus scribitur, olim quoque protinam, statim, sine
mota. מְהֵרָה meherah. GAL. Soudamement, subitement, incon-
tinent, tout de suite. ITA Di subito, senza dimora. GER. Eins wags/oon
stund an/ou verzug. HIS. Luego. ANG. Furiously, by and by. Serv. in Eccl.
1. Protenus porio tenuis, id est, longè à finibus. Sed Turneb. lib. 3.
20. Protenus interdum præ se & ante se & prorsum significat. Virg.
4. Aeneid.

Protinus ad Regem cursum detorquet Iarbam.
¶ Quandoque accipitur pro deinceps, deinde, ἑξῆς, ἐπιπύρ. Idem 3.
Georg.

Protinus aerij mellis caelestia dona
Exequar.

Protinus initio periodi, apud Velleium, pro, Deinde, sive mox. ¶ Quan-
doque pro jugiter, continuè. Virg.

iraiecto missa lacerto
Protinus hasta fugit, servatque cruenta tenorem
Plin. lib. 5. c. 9. Originem habet in monte inferioris Mauritanie, non
procul Oceano, lacu protinus stagnante, quem vocant Nilidè. ¶ Quan-
doque pro omnino, diluvis. Virg.

quum protinus utraque tellus
Una foret,
id est, omnino una, vel, ut Servius exponit, continua. ¶ Pōnitur ali-
quando pro simul, sive etiam. Virg. 6. Aeneid.
quin protinus omnem
Perlegerent oculis.

Etenim quod statim fit, quasi simul fit, ait Valla. ¶ Aliquando pro
eo quod vulgò dicitur, Directè, & immediatè, autote Budæo. Vlp. Ec-
tenim parvi refert protinus patrono libertus cogatur dare, an per inter-
positam fideiussoris, vel rei personam. ¶ Aliquando pro primum, sive à
principio. Celsus, Aliquæ febres protinus à calore incipiunt. ¶ Ali-
quando pro uno eodemque tempore. Virg. 8. Aeneid.

Nam memini Hesiomas visentem regna sororis
Laomedontiadem Priamum Salamna potentem,
Protinus Arcadia gelidos invisere fines.

Servius. ¶ Quum autem additur negatio, significat non ideo: sicut fit
in continuè, & statim. Quint. Non autem ut quicquid præcipuum ne-
cessariè est, sic ad efficiendum oratorem maximi protinus erit momē-
ti. ¶ Protinus continuè. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 2. Pōst ad oppidum hoc ve-
tus continuè mecum exercitum Protinus abducam. ¶ Protinam vete-
res dicebant in eadem significatione: quod & festus annotavit. Ter. in
Phorm. Atque hinc me conicerem protinā in pedes. Vbi Donatu, pro-
tinam fuit, & sic Nigidius legit. ¶ Protenus verò per secundam voca-
lem in penultima, ex porro & tenuis compositum idem valet quod
procul, sive usque in locum longè situm. Virg. 1. Eclog.

En ipse capellas Potenus ager ago.

Sic enim legit Capet: quamvis in vulgatis quibusdam exemplaribus
protinus per tertiam vocalem legatur. Alij Grammatici exponunt,
præ me, & ante me ago, & prorsum ago, Cic. in Somn. Scip. præcepisse
que ut pergeret protinus: quid retro atque à tergo fieret, ut laboraret.
Protogenes, πρῶτος, victor nobilis fuit, patria Caunius, (est autem
Caunus Carix oppidum, Rhodiis olim subiectum,) cuius summa
initio paupertas fuit, artisque accuratissima intentio: unde & minor
fertilitas. Palmam habet tabularum eius Ialysus, qui est Romæ dica-

tus in templo pacis: quem quum pingeret, traditur madidis lupinis vi-
xisse, quoniam simul famem sublinecent & sitim, ne sensus nimia dul-
cedine obstrueret. Huic picturæ quater colorem induxit subsidio in-
jurie & vetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet. Est in
ea canis mirè factus, ut quæ pariter casus & ars pinxerit. Non iudica-
bat se exprimere in eo spumam anhelantis posse quum in reliqua
omni parte (quod difficillimum erat) sibi ipse satisfecisset. Dislice-
bat autem ars ipsa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac longius
à veritate discedere. Summâque illa pingi, non ex ore nasci: anxio ani-
mi cruciatu quum in pictura verum esse, non verisimile veller, abster-
serat sepius, mutaveratque penicillum, nullo modo sibi approbans. ro-
stremò iratus arti quod intelligeretur, spongiam eam impexit in viso
loco tabulæ, ex illâque reposuit ablatos colores, qualibet cura opta-
verat, fecitque in pictura fortunæ naturam. Vide plura de hoc apud
Plin. lib. 35. c. 10. ¶ Iuven. Satyr. 3. Protogenem accipere videtur pro
graculo quopiam nobili, aut certe nobilitatis existimationem aucu-
pante, alludens opinor ad vocis etymon, quo quis primo genere ortus
significatur: aut certe propterea quod id nomen sua ætate frequens,
tristitumque esset Græcis. Non est (inquit) Romano cuiquam locus hic
ubi regnat Protogenes aliquis, aut Diphilus, aut Erymantus.

Prōtogēniā, πρῶτογένειαν, nomen Deucalionis & Pyrrha filie, autor
Aristarch. in 10. Odyss. ¶ Fuit præterea hoc nomine una ex filiabus
Erechthei Atheniensium Regis, quæ se pro patriæ salute ingulandas,
præbuerunt.

Prōtogēnōs, Latine Primogenitus, ἡ πρῶτογέννητος. GAL. Premier né,
premier engendré. ITAL. Primogenito. GERM. Ein erstgebörner. HIS. Pri-
mero engendrado. ANG. First begotten. ¶ Quo nomine ab Orpheo di-
ctus est Deus, quod antè ipsum nihil sit genitura, sed ab ipso sint
cuncta creata.

Prōtollō, i. e. ποτὶ τὸ τολλο, profero, differo, prolongo. ἡ τῶν κερῶν τῶν
μισέστέων. ἀναβάδω. GAL. Differer, prolonger. ITAL. Differire, prolon-
gare. GERM. Verzichen / versengeren. HIS. Estender en luengo, diferir.
ANG. To delay or prolong. Cell. lib. 3. c. 16. Neque ultra decimum mē-
sem foetura mulierum protolli potest. Plaut. in Cas. Protollo mortem
mihi. ¶ Pōnitur & pro profero, sive extendo, πρῶτος. Idem in Pseud.
Manum protolle, & pariter proferto manum.

Prōtono, as are, ἡ τῶν κερῶν τῶν κερῶν. GAL. Tonner avant,
crier à haute voix le premier. ITA. Cridare ad alta voce. GERM. Heer
fürtonem / vor anhin schreyen. HIP. Tonar antes, gridar el primero.
ANGL. To thunder. Val. 4. Argon.

Devolat inde furens, nec qua via, curve profecti,
Nec genus antè rogat, sed tali protonas iras
Incipite, o iuvenes, &c.

Prōtōmystā, ἡ τῶν κερῶν τῶν κερῶν. GAL. Mysta-
rum princeps. Mystæ autem Sacerdotes appellantur, qui mysteria &
Ecclesiæ secreta sequunt & administrant.

Prōtoplāstus, πρῶτοπλαστὸς, Epithetò Adami, communis humani generis
parentis, quem hominum primum Deus creavit, & ex luto finxit.

Protos, πρῶτος, primus, à πρῶ antè. Quædam sequentia vocabula, Lati-
nis quoque usitata, cum eo componuntur.

Protoapostolatus in Ecclesia orientali Doctores erant, qui populo Apo-
stolorum scripta exponerent. horum primarius πρῶτος ἀποστολάριος in-
dignitabatur, & prophetas quoque prælegendi curam habebat. vide gl.
græcob. Meurs.

Protosecretes, & πρῶτος ἀποστολάριος & πρῶτος κερῶν, primus à secretis
vox composita ex græco πρῶτος, & Latino, à secretis.

Protocancellarius, πρῶτος κερῶν ἀποστολάριος.

Protocarubus, primus gubernator navis. Item navigij genus. L. g. b.
Buleng.

Protocentarchus, primus centurio, quem primum vocabant. Vicarius
qui secundus. L. g. b.

Prōtōcōlium, ἡ πρῶτος κερῶν ἀποστολάριος. GAL. Protocole. ITA. Protocollo. GERM.
Ein protokoll / das ist / ein kurze verzeich / nuss eines ganzen handels / wels
chen man hernach weitläuffiger beschreiben kan. HIS. El protocolo del
notario. ANG. That which is shortly noted and observed. ¶ Propriè
dicitur illud quod breviter & succinctè à tabellione notatur, ut po-
stea per otium quoties opus sit, latius possit extendi. Dicitur pro-
tocolium, quasi primum membrum, vel potius prima membrana. Sunt
qui gemino. Il scribendum velint, putentque deduci à græco no-
mine κολία, quod nobis gluten significat: sive quod glutine chartæ
soleant conglutinari: sive quod in glutine, seu cera per tabulas ex-
tensa olim scriberetur. Vide ea quæ supra anotavimus in dict. Ma
crocolom.

Protocursor, cursorum præfectus.

Protogūmon, πρῶτος γνώμων, qui primus dicit γνώμη, i. e. sententiam.

Protollo, i. porro, tollo, profero, differo.

Protologia, subtilis locutio, quando res singulæ minutatim proferuntur
Papias.

Protomartyr, πρῶτος μάρτυρ, primus martyr. sic Abel in V. T. & Stepha-
nus in N. T. vocari solet.

Protome, πρῶτος, quasi præfectio.

Protomystes, πρῶτος μυστῆς, primarius mysta, πρῶτος μυστῆς.

Prototarius, πρῶτος ἀποστολάριος, primus notariorum, erant duo genera:
hic palatinus, ille Ecclesiasticus, in palatio rursus duo, ἡ τῶν κερῶν
& ἡ τῶν κερῶν. gl. græcob. Meurs.

Protopapa, πρῶτος πᾶπᾶς, primus papa. Princeps erat tribunalis Ecclesia-
stici, & secundas à Patriarcha tenebat. In coronatione, Imperatoris le-
gebat primum Evangelium, & in die lotionis, Imperatore pauperes
loturo, pelvium consecrabat. Erat verò in Ecclesia pariter atque Im-
peratoris clero. Vide gloss. gr. b. Meurs.

Protopathia, πρῶτος πάθος, affectus, quo aliquid primum afficitur, non
per consensum alterius.

Protoplastus, πρῶτος πλαστῆς, primum factus, seu formatus.

Plotopsaltes, πρῶτος ψαλτῆς, primus psalterum, primicerius scholæ can-
torum.

Protoseriniarius, qui & Primiserinius.

Protostasia, πρῶτος στασία, prima statio πρῶτος στασία.

Protostates, πρωτόστατης, qui primus stat antesignanus, ab ἰστανύστω. **Prototocōs**, πρωτόκοσ, quæ semel tantum peperit, quam & Latini primiparam dicunt: Prototocos autem cum accentu in antepenultima, πρωτόκοσ, primogenitum significat. Sed hæc quoniam ad institutum nostrum nihil pertinent, satius fuerit petere ex Græco Lexico. **Prototōmūs**, πρωτότομος, adjectivum est, id significans quod primū n & ante omnia secatur: unde accipitur pro cymis tenuioribusque caulibus qui verno tempore ex brassicis, aliisve herbis solent succidi Col. lib. 10.

Sed iam prototomos tempus decidere caules. **Martial. lib. 10.**

Et faba fabrorum, prototomique rudes.

Prototrator, προτράτωρ. Etiam Codinus ait dici ἡγεμόνα τοῦ στρατοῦ, quod præsit toti exercitui. Hodie, inquit Meursius. **Marschallus** appellatur præerat etiam equisonibus Imperatoris, itaque, & Imperatoris equum confensuro, freno eum comprehendens, deducebat ad quartam, aut quietam usque partem aulæ palatii.

Prototypōn, πρότυπον, Exemplar primitivum quod ad alterius similitudinem effectum non est: quod & ἀχέτυπον dicitur. Est & prototypus adjectivum, πρότυπος, idem significans quod primitivus.

Protovestiaris, προβησιάρχης, primus præfectus vestiarij, uxor eius προβησιάρχια. **Gl. Græcob. Meurs.**

Protrahō, ἵστω, in lucem, seu in conspectum traho. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Mettre & tirer en avant par force. ITAL. Tirar fuori. GER. Herfürhinziehen. HIS. Retraer, traer à fuera. ANG. To drawe to light or before in presence. Liv. 8. bell. Punic. Nudi in medium protrahantur, & simul omnis apparatus supplicij expromebatur. Cic. 6. Ferr. Hinc in convivium Sext. Cominium protrahi iussit. protrahere ad iudicium. Liv. 3. bell. Macedon. Verum protrahere aliunde, hoc est, elicere. **Lucret. lib. 1. Senec. cap. 2. de tranquill. Protrahere in medium vitia. Protrahere, augere Valer. lib. 1. c. 5. de C. Cassio. Ut rapacissimi victoris insolentiam diæ timore protraheret. Protrahere, differre prolongare. ἡμασθράχ. ἀποσώω. Suet. in Neron. c. 32. Ut stipendia quoque militum, & commoda veteranorum protrahi ac differre necesse esset. Senec. in Her. fur. — & longa fame mors protrahatur lenta.****

Protractus, a, um, Participium, ut, ad arma protractus **Syl. lib. 6.**

Protrepticus, προτρεπτικός. Iustus, & exhortativus. **Symmachus in Epist. Indulge stylo, aliquidve didascalicum, seu protrepticum scribe. Ausonius. Libellum (inquit) iustar protreptici luseram. Capitolianus ait librum cui titulus Hortensius, scriptum esse à Cicerone ad exemplar protreptici.**

Protrimentā oram, dicitur edulia minutim trita, concisa, qualia hodieque in pulmentariis plurima concinnant ex carnibus frustillatim concisis. A tritura dicta quasi à proteciendo.

Protrōpium, ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Mere goutte, le vin ou must qui coule avant que les raisins soient foulés ou pressés. ITAL. Vino che cola delle uve prima che siano pigiate. GERM. Der vorschumz des mosts so man auff die drothen schütter / che man anfangt trätten. HIS. Vino de uva no pisada. ANGL. Sweet vine, that flavoeth or runneth before the berren be pressed. Mastum quod sponte profluit antequam vix calcetur. **Plin. lib. 14. c. 9. Sed inter genera potuum potere debet & protropium. Ita appellatur à quibusdam mustum sponte defluens antequam calcetur vix. Col. 1. 12. c. 27. Lixivium mustū appellat, quod in lacum musti profluit antequam vix calcetur: similitudine nimirum ducta à nostra lixivia quæ per colum madente cinere paulatim distillat. Athenæus prodromum, & protropion appellatum scribit à Mitylenæis, quod apud eos dulce nascebatur. Quin & Plin. protropion Gaidium inter transmarina vicia agnoscit.****

Protrūdo, ἵστω, Impello, provolvo, quasi porro trudo. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Pousser en avant. ITAL. Spingere, rivolgere. GERM. Fürstossen / fürschieben. HIS. Empuxar, revolver. ANGL. To thrust forward. Cic. de Fato, Ut igitur qui protulit cylindrum, dedit ei principium motionis, volubilitatem non dedit, sic, &c. **Lucret. lib. 4. Paulatim moles protruditur atque movetur.****

Protrūtelā, Tutela. **Vlpian. Dig. 27. tit. 5. lib. 1. Prætelæ actionem necessariò prætor proposuit. Nam quia plerumque incertum est utrum quis tutor, an verò quasi tutor pro tuto administraverit tutelam, idcirco in utrumque casum actionem scripsit.**

Protrūbo, as, Propello, abigo, arceo. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Chasser, jeter hors par force, repousser. ITAL. Scacciare. GERM. Hinweg treiben / hinauß stossen / von dammen stürmen. HIS. Empuxar. ANGL. To thrust out or from by force. Plin. lib. 11. c. 19 Apes pigras & ignavas proturbant. Col. 1. 6. c. 37. Nisi ea prius marem cognovit, asilicentem admistatium calcibus proturbat. **Virg. 10. Æneid.****

Telaque concitans proturbantque eminus hostem.

Liv. 5. ab Vrbo, lāmque & alij congregati, telis missilibusque saxis proturbare hostes, ruināque tota prolapsa acies in præceps deferri. proturbare extra. Col. lib. 9. cap. 15. Exclusis deinde pullis extra tecta proturbantur.

Protrūs, πρότρος. Illustris cuiusdam Phœcensis nomen: qui à Gallis benigne exceptus, Massiliam non procul à Rhodani ostio condidit. **Autor Plutarch. in Solone.**

Protypum, ἡμασθράχ. ἀποσώω, quod in typi vicem formatum est. **Plinius lib. 35. cap. 12. Primusque personas regulatam extremis inbricibus imposuit, quæ inter initia Protropa vocavit. Postea idem cetypa fecit.**

Provehō, ἵστω, Vterius veho, à loco suo aliquantulum promoveo. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Porter avant, pousser en avant, avancer. ITAL. Menar lungi, menar oltra. GERM. Fürsühren / vortter führen. HIS. Llevar à lexos. ANGL. To promote, to advance. Plaut. in Rud. Quid ego deliqui? R. Rogas? Qui arthabonem à me accepisti ob mulierem, & eam hinc abduxisti. LAB. Non avexi TRA. Cur negas? LAB. Quia pol. provexi: avchere non quivi miser. **Plaut. Mil. sc. 1. a. 2. Incedo; ubi sumus provehi in altū. Liv. 1. 10. dec. 4. Prævo gaudio provehunt. Idē 10. bell. Pun. Naves provehas in altū incendi iussit. Cic. 8. Phil. Atque etiam homines agrestes inani spē aquas usque Putcolanas provehantur. **Virg. 7. Æneid.******

Quam provehi equo, &c. **Ratem provehere per freta. Valer. 4. Arg. & Virg. 3. Æneid.**

Provehimur pelago vicina Ceraunia iuxta.

Provehi longius in scribendo vel orando, id est, progredi, vel procedere. Cic. 3. de finib. Sed iam sentio me esse longius provectum, quam proposita ratio postularet: verum admirabilis compositio disciplinæ incredibilisque rerum traxit ordo. Paulo longius oratio mea provecta. Idem pro Roscio Com. Virg. 3. Æneid.

quid ultra

Provehor, & fando surgentes demoror Austros.

Provehere aliquem in Consulatum, ad præfecturam ex infima fortuna. Sueton. in August. cap. 66. Provehi amore, pro rapi. Cic. ad Brutum, Sed provehor amore: non enim id propositum est huic epistolæ, Messalam ut laudem.

Provectus ætate, id est, vergens ad senium ἀποβιβάζω τῆ ηλικία. Cic. in Catone Maiore, Quanquam eum colere cæpi non admodum grandem natu, sed tamen ætate provectum. Prudentia provecta ad extremum spiritum, id est, usque ad vitæ finem perducta.

Provenio, Prodeo ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Venir en avant, apparoirre. ITAL. Comparire, uscir fuori. GERM. Herfür kommen. HIS. Paracer, salir à suera, comparecer. ANGL. To come out and appear. Plaut. in Pseud. sc. 5. a. 1. Nam qui in scenam provenit novo modo, ali-quod novum inventum afferre addecer. **Ovid Eleg. 1. l. 1. Trist.****

Carmina proveniunt animo deducta sereno.

Plaut. Most. sc. 1. a. 2. Tranquillè cuncta & proveniant sine malo. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Doli sunt malum, si id palam provenit. Supra permanar. Interdum ponitur pro gigni, sive nasci. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Croistre. ITAL. Nascere, crescere. GERM. Wachsen / herfür kommen. HIS. Nascere, crecer. Plin. lib. 9. c. 10. Neque ibi aliud animal provenit. Aliquando idem quod crescere, & felicitate cumulari. **Plaut. in Truc. Quam tu redè provenisti, quumque aucta liberis gratulor. Nonnunquam pro Contere. Idem Men. sc. 5. a. 5. Quid ego nunc faciam? domum ire cupio, sed uxor non fuit. Hæc autem intromittit nemo: nimis preventum est nequiter. i. pessimè res cadit. Cic. 1. de fin. Nec quid preventurum sit provident. **Ovid. 4. Fast.******

Largaque provenit cessatis messis in arvis.

Ibidem,

Lanaque proveniat nullas laesura puellas Mollis.

Proventus, dicuntur reditus, & non tantum bonarum rerum, sed etiam malarum. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Revenus, acrissement, abundance. ITAL. L'utile che ne viene. GERM. Das Einkommen es sey gutter oder böser ding. HIS. Renta que viene, ANG. Revenewes recarlier profits. Plaut. Calamitarum & miseriarum tot preventus. Proventus pro successu. **Cæsar. lib. 2. bell. civ. Multum ad hanc rem adjuvat adolescentia, magnitudo animi, superioris, temporis preventus, fiducia rei bene gerendæ. Quint. Ingens preventus Oratorum efflorescat. Suet. in Claud. c. 16. Proventu uberi vitæ arum.****

Proverbium, ἡμασθράχ. ἀποσώω, Accommodatum rebus, temporibusque adagium omnium in ore versans: paræmia, parabola. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Proverbe, un dit commun. ITAL. Proverbio. GERM. Ein spruchwort. HIS. El refran. ANGL. A proverb or commune saying. Et modò est simplex ut Obsequium amicis, veritas odium parit. Modò obscura, & aliud significans quam verba exprimerè videantur: ut Equus Sejanus. **Cic. 4. Acad. Vidène ut in proverbio sit, ovorum inter se similitudo. Idem de senect. Pares enim cum paribus, veteri proverbio, facillimè congregantur. Inde Proverbialis, & hoc proverbiale, παραρημνός. Proverbium idem sonat atque adverbium vide supra consideranter.****

Proversus, in anticam partem versus. **Varr. lib. 6. de L. L. Ut transversus incedit, quasi cancer, non proversus ut homo.**

Providēo, es, Antè, vel à longè, & futurum aliquid video, antequam factum. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Prevoir de loing quelque chose à venir. ITAL. Provvedere, antivedere, prevedere. GERM. Fürsählen / voranhn sählen. HIS. Mirar de lexos, prover. ANGL. To provide, to foresee. Plin. Hoc enim sapientis est omnia quæ ventura sunt providere. **Cic. 2. de divinat. Medicus morbum ingravescentem ratione providet, insidias Imperator, tempestates gubernator: & tamen ipsi sæpe falluntur, qui nihil sine certa ratione opinantur. Senec. cap. 18. de consol. ad Polyb. Multa providit (fortuna) quibus hanc emendaret iniuriam. Quoniam verò ea quæ providemus, si mala sunt, aut vitamus, aut emandamus, factum est, ut providere ponatur pro vitare, sive cavere, ut apud Terent. in Andr. Quæ si non astu providentur, me, aut herum pessundabunt. Aliquando etiam pro consilire & prospicere. **Cic. Satis jam omnibus quæ necessaria erant provisum putabant. Providere rebus necessariis, est res necessarias comparare. Idem. Providere de re frumentaria. Cæsar. lib. 3. de bell. civ. Providere rei frumentariæ. Idem 5. bell. Gall. Providere rem frumentariam. Idem 6. bell. Gall. Providere in hyemes stabulum. Plin. lib. 8. cap. 38. Provisum hoc legibus, hoc est, cautum. Provisum à diis immortalibus. **Cic. 2. de natura deorum.********

Provisūs, a, um participium. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Preveu. ITAL. Provveduto. GERM. Fürsähendem man fürsähung geshan hatt. HIS. Provideo. ANGL. Provided, for. Col. 1. 9. c. 8. Hæc de pabulationibus, domiciliis, & sedibus eligendis abundè diximus: quibus provisus, sequitur ut examina desideremus. **Plaut. Capt. sc. 4. a. 3. Exploratum hoc & provisum tibi. Cæsar. lib. 1. de bell. civ. frumentum provisum.****

Provisūs, us, verbale. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Provoyance. ITAL. Provisione. GERM. Ein fürsähung. HIS. Provedimiento. ANGL. Providing. Tacit. lib. 18. Dispositu, provisusque civilium rerum peritus. Et l. 1. nullo rei frumentariæ provisum.**

Provisō, nis, Actus ipse providendi. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Provoyance. ITAL. Provisione à consideratione. GERM. Das fürsählen / fürsähung. HIS. Proveimiento. ANGL. Forecasting. Cic. 3. Tusc. Tamen quoniam multum potest provisio animi, & preparatio ad minuendum dolorem sint semper omnia homini humana meditata.**

Provisō, is, duo significat, inquit Donatus, Videre, aut ad videndum ire, & procedere. ἡμασθράχ. ἀποσώω. **GAL. Aller voir.**

voir. ITA. *Andare à vedere.* GERM. *Gehn (sehen.* HIS. *Yr à veer.* ANG. *To go to see.* Ter. in *And.* **PROVISO** quid agat Pamphilus. Idem in *Ennuch.* Huc proviso, ut ubi tempus fiet, ducam.

PROVISOR, is, qui praevidet. ξ $\mu\alpha\sigma\chi\eta\acute{\alpha}\chi$ *maschghiach.* $\alpha\epsilon\upsilon\omicron\tau\eta\varsigma$. GAL. *Qui pourvoit.* ITA. *Chi provvede.* GERM. *Ein fürsicher.* HIS. *Fl que provee.* ANG. *A provider.* Tacit. l. 12. Igitur vitellius ingruentium dominationum provisor quod gratiam Agrippinae pararet. Horat. in *Arte.*
Utilium tardus provisor, prodigus aris.

PROVIDENS, tis, providentior, providentissimus, Prudens, qui praevidet futura, & cavet. ξ $\mu\alpha\sigma\chi\eta\acute{\alpha}\chi$ *maschghiach.* $\pi\epsilon\upsilon\upsilon\sigma$. GAL. *Qui prévoit les choses de loim.* ξ *y pourvoit.* ITAL. *Che provvedo le cose di lungo tempo.* GERM. *Fürsichtig.* HIS. *El que provee de lexos.* ANG. *Provident and wise, that seeth things to come before, and is ware.* Cic. *Verr.* Ille in tabellas refert, obsignat signis amicorum, providens homo. Idem *Appio Pulchro lib. 3.* Id enim mihi & ad breviter est aprius & ad reliquas res providentius. Plin. *Epist. 82.* Quod dum recorder, intelligo mihi laborandum: ne qua parte videar hanc de me fiduciam providentissimi viri destituisse. Providens consilium. Gell. *cap. 7. lib. 3.* id est, providum.

PROVIDENTIA, α , Prudentia, sapientia. ξ $\pi\epsilon\upsilon\upsilon\sigma\iota\alpha$. GAL. *Provoiance ou provoiance.* ITA. *Providenza.* GER. *Fürsichtigkeit.* HIS. *Proveimiento.* ANG. *Forefight, forecasting.* Cic. Id enim sapientis est providere: ex quo sapientia appellata est providentia. Idem *2. de natur. deor.* Talis igitur mens mundi quam sit, ob eamque causam vel prudentia, vel providentia appellari recte possit. Quidam prudentiam à providentia distinguunt, ut prudentiam dicant in rebus humanis, providentiam in divinis. Alij prudentiam definiunt, rerum bonarum, & malarum, & utrumque scientiam: providentiam vero, per quam futurum aliquid videtur antequam factum sit. Cic. *1. de Leg.* Sic ingenij aciem ad bona deligenda, reiicienda contrariaque virtus, & providendo est appellata providentia. Quintilian. Nullam ego res humanas despiciere providentiam reor.

PROVIDENTER, adverb. Prudenter, providè ξ $\epsilon\alpha$ $\pi\epsilon\upsilon\upsilon\sigma\iota\alpha\varsigma$. GAL. *Avec provoiance, en provoiant bien l'avenir.* ITA. *Con providenza.* GERM. *Fürsichtig.* HIS. *Con providencia, proveidamente.* ANG. *wiselie, wothforefight.* Cic. *2. de nat. deor.* Quae de providentia deorum ab istis sanctissimè, & providentissimè constituta est. Sall. in *Iug. c. 128.*

PROVIDUS, a, um, Prudens diligens, solers, qui non modò praesentia & quae ante pedes sunt, sed etiam futura prospicit. ξ $\pi\epsilon\upsilon\upsilon\sigma\iota\alpha$, $\pi\epsilon\upsilon\upsilon\sigma\eta\upsilon\varsigma$. GAL. *Diligent & provoiant à ses affaires.* ITAL. *Diligente, & provideo à fatti suoi.* GERM. *Fürsichtig.* HIS. *Proveido.* ANGL. *Forseing, circumspicit.* Cuius contrarium improvidus. $\alpha\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha$. Plin. jun. Sed dispice ne sit parum providum, sperare ex aliis quod tu ipse non praestes. Cic. *pro Rosc.* Itaque nunc illi homines honestissimi propter istius insidias parum putantur cauti, providique fuisse.

PROVIDÈ, Cautè, circumspectè, prudenter. ξ $\epsilon\alpha$ $\pi\epsilon\upsilon\upsilon\sigma\iota\alpha\varsigma$. GAL. *Avec provoiance, soigneusement, diligemment.* ITA. *Providamente.* GERM. *Fürsichtlich.* HIS. *Proveidamente.* ANGL. *warelie, circumspectlie.* Plin. *lib. 10. c. 33.* Iam publicum quidem omnium est, tabulata ramotum sublinendo nido providè eligere.

PROVINCIA, α , proprie dicitur regio extra Italiam bello acquisita. Quid igitur sibi vult. Liv. *7. bell. punic.* & alibi; Italia ambobus Coss. provincia decreta est, inquit, Regiones (ut annotat Io. Passer.) extra Italiam, quae pop. Rom. imperio parerent, & ad quas administrandas magistratus mitterentur, qui in iis jus dicerent. Provinciae dicebantur: qui verò non parerent, sed amice populi Rom. majestatem tuerentur. Liberi populi appellati sunt. $\mu\epsilon\delta\eta\iota\eta\delta$ *medhinah.* $\epsilon\pi\alpha\pi\upsilon\sigma\iota\alpha$. GAL. *Province.* ITAL. & HIS. *Provincia.* GERM. *Ein landtschafft so mit Arlegen troberet wordem ist / vnd bevogtet wirt / ein hertschafft.* ANG. *A province or out countrey subdued by force or armes and keep in jurisdiction.* Scribit enim Hegesippus, Romanos quum vincendo in suam potestatem redigerent procul positas regiones, appellavisse provincias. Primò omnium Sicilia provincia est appellata sicut docet Cic. *4. Ver. rim.* Primò, inquit quod omnium nationum, exterarum princeps Sicilia se ad amicitiam fidemque populi Romani applicuit, id quod ornamentum imperij est, primà provincia est appellata. Ovid. *1. Fast.*
Redditaque est omnis populo provincia nostro.

ξ Provinciam videtur Cæsar initio *lib. 2. de bell. civ.* appellasse, quam nos Galli dicimus *Provence.* ξ Redigere autem regiones in provincie formam, nihil aliud est quam regionem subicere Imperio Romano & ad eam gubernandam mittere praefectum. In hac significatione dicimus quempiam habere provinciam. Cic. in *Pison.* Ille si non acerrimè fureret, aunderet quam provinciam P. Lentulus amicissimus huic ordini, quum & autoritate Senatu, & sorte haberet, interposita religione sine ulla dubitatione deposuisset, eam sibi tum asciscere quum etiam si religio non impediret, mos maiorum tamen, & exempla & gravissimæ legum pœnæ veteret. Obtinere provinciam. Idem *pro Flacco.* Quum provinciam Asiam Consulari imperio obtineres. Deponere provinciam. Idem in *Pisonem.* Ego provinciam Galliam Senatus autoritate, exercitu, & pecunia instructam & ornatum, quod ita existimabam tempora Reipublice ferre, in cõsione deposui, reclavante Populo Rom. Provinciarum autem duplex divisio fuit. Nam stante Rep. aliae consulares, aliae praetoriae fuerunt. Imperatoribus autem constitutis, aliae populi Rom. aliae Cæsaris factae sunt Provinciae; consulares erant, quae ab iis quae in urbe consulatum gesserant, consulari imperio obtinebantur. Provinciae populi Rom. quas Cæsares populo relinquebant, ut suo iussu in eas proconsules & praetores mitteret. Cæsaris vero erant, in quas Cæsar ipse praesides suos mittebat. De his Strab. in *fine sui operis,* & Suet. in *Aug.* Vide latius de his tractantem Hotom. ξ Per translationem accipitur pro quovis munere, sive onere. Ter. in *Phor.* O Geta, provinciam cepisti duram. Idem *Heaut.* Idcirco huic nostro tradita est provincia. Cic. *6. Verr.* Ferebat graviter illam sibi ab isto provinciam datam, nec quid faceret habebat. Idem *pro Sylla.* Tunc tuus pater, Corneli, id quod tandem aliquando proficetur, illam sibi officiosam provinciam depoposcit, ut quum prima luce Consulem salutatam veniret, inromissus meo more & iure amicitiae, me in meo leato trucidaret. In hac verò significatione dicimus, Capere provin-

ciam. Suspicere provinciam, Dare provinciam alicui, Deposcere provinciam alicui. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 1.* cum securi caudicali praeficio provinciae, (i. ut findas caudices, sive truncos arborum.) *Ibid.* Dederam Vobis eas provincias. Idem *Capt. sc. 2. a. 1.* fugitant omnes hanc provinciam. Item, Parasitorum provincia olim erat opsonare.

PROVINCIALIS, e, adjectivum, quod ad provincias pertinet: ut, Scientia provincialis, quae de provinciarum administratione est. ξ $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$. GAL. *De province, provincial.* ITA. *Cosa di provincia.* GERM. *Das der bevogteten hertschafft ist.* HISP. *Cosa perteneciente à provincia.* ANG. *Belonging to a province.* Cic. *ad Quintum Frat. lib. 1.* In qua scientiae praesertim provincialis ratio ipsa expedita est. Negotia provincialia. Idem *ad Attic. lib. 2.* Neque enim ista negotia provincialia esse putabam, neque te in decurionibus habebam: sed se ipsi ut debui diligenter. ξ Provinciales dicti sunt qui ex provinciis sunt, sive (ut Vlpianus inquit) qui in provinciis domicilium habent $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$. Provincialium nomine omnes populo Romano subditi, praeter Italos appellabantur. Vnde *Coll. lib. 5. c. 4.* caput facit de Agricultura provincialium vinearum, quum alibi de agricultura Italicaum scribit. Plin. *jun. lib. 8. Ep. Italicus es, an provincialis?* Suet. *c. 12. in Calig.* Provincialium maximè parti acceptus.

PROVINCIALITIM, adverbium, Per singulas provincias. ξ $\mu\epsilon\tau'$ $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$. GAL. *De province en province, par provinces.* ITAL. *Di provincia in provincia.* GERM. *Durch alle vogteyen oder hertschafft / von einer zur andern.* HISP. *de provincia en provincia.* ANG. *Forme contrey to contrey.* Suet. in *Aug. c. 49.* Ex militaribus copiis legiones & auxilia provincialitum distribuit.

PROVINDEMIA. Vitruv. *lib. 9. c. 6.* Cuius (virginis) supra humerum dextrum lucidissima stella nititur, quam nostri provindemiam maiores, Graeci $\alpha\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$ vocitant.

PROVIVO, is, Vitam protraho. ξ $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$. GAL. *Prolonger sa vie.* ITA. *Prolongare sua vita.* GERM. *Fürleben / langer leben.* HISP. *Prolongar su vida.* ANG. *To prolong his life.* Tacit. *lib. 6.* Nondum is dolor exoleverat, quum de Agrippina auditum: quam interfecto Sciano spe sustentatam provixisse reor.

PROVOCO as, Ex adibus, vel ex loco interiori foras voco, evoto. ξ $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha$ $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\epsilon\kappa\upsilon\sigma\iota\alpha$. GAL. *Hucher de loing.* ITA. *Chiamare di lontano.* GERM. *Auffhinrufen.* HIS. *Llamar de lexos.* ANG. *To call one a far off.* Plaut. in *Pseud.* Herus si domi est tuus, quin provocas? Aliquando provocare, est in aliquo certamen vocare, sive ludendi, sive laedendi gratia, id est, lacessere, & postulare. ξ $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha$ $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\epsilon\kappa\upsilon\sigma\iota\alpha$ $\eta\epsilon\upsilon\eta$ $\eta\epsilon\upsilon\eta$. GAL. *Deffier, provoquer au combat.* ITAL. *Sfidare.* GERM. *Auffhin heuschen zum streit / außbieten.* HIS. *Desafiar el enemigo.* Hinc dicimus provocare ad pugnam, provocare ad certamen, provocare in alea, provocare minimo. Horat. *1. Serm. Satyr. 3.* Crispinus minimo me provocat, digito scilicet. Solemus enim dicere nos tantum digito valere quantum alius brachio. Budæus. *Liv. lib. 7.* Gallus, magnitudine atque armis insignis, provocat per interpretem unum ex Romanis qui secum ferro decernat. provocare aliquem literis, est literas misitendo, alium ad rescribendum invitare. Cic. *Mario,* Tuis amantissimis literis provocatus. Provocare aliquem iniuriis, id est, lacessere & irritare. Plin. *jun. in Epist.* Quamvis etiam multis provocatus iniuriis, nunquam tamen ab amicitia recessi. Seneca. provocata Ciceronis tyrociniis Syllana potentia. ξ Aliquando provocare, est maioris iudicis, potestatisve opem implorare, appellare, & conjungitur cum accusativo, vel cum praepositione, Ad, vel sine. ξ $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha$ $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$. GAL. *Apeller par devant un juge superieur.* ITAL. *Provocare, appellarsi al giudice superiore.* GERM. *Einechtshandel von etnem richter für ein höherem ziehen / appellieren.* HIS. *Apelar por el superior.* Cicero. *Attic.* Quum alter ad Senatum provocasset, alter verò appellasset Tribunos. Livius *libro 3.* quod si Tribuni eodem scedere obligatos se fateantur tollendae appellationis causa, in quam conspirasse Decem viros criminati sunt, ait se provocare populum, implorare leges de provocatione, & Consulares, & Tribunitias eo ipso anno latis, quem enim provocaturum, si hoc indemnato indicta causa, non liceat? Cui plebeio & humili praesidium in legibus fore, si Apio Claudio non sit? Sed documento futurum, utrum novis legibus dominatio, an libertas firmata sit, & appellatio, provocatioque adversus injuriam magistratum ostentata tantum inanibus literis, an vera data sit. Ex his exemplis apparet provocare maius esse, quam appellare. Nam apud Cicronem alter provocat ad Senatum; alter appellat Tribunos. Et apud Livium, Appellatur Tribuni, provocatur ad populum. ξ Provocare argumenta, id est, proferre ex confirmatione in perorationem. Item, provocare simulates. Quintil. ξ provocare, autore Bub. videtur aliquando poni pro vincere, seu superare. *Quintilian. lib. 10.* Elegia quoque Graecos provocamus: hoc est, quasi certi de victoria, in contentionem vocamus. Sic. Plin. *l. 3. c. 10.* pinxit & heros nudum, eaque pictura naturam ipsam provocavit. Idem *l. 16. cap. 8.* Omnes tamen has eius dotes illex solo provocat cocco. ξ Provocare in integrum dixit Cic. *ad Brutum,* de Cæsare verò quod fieri debuit, ac potuit, transactum est: neque iam provocari in integrum potest, hoc est, integrum jam non est illi ut provocare possit jure. ξ Provocare ad iudicium. D. *lib. 5. de iudiciis. l. 17.* Sed magis placuit cum videri actorem qui ad iudicium provocasset.

PROVOCATOR, is, verbale, qui alterum ad pugnam, certamenve provocat. ξ $\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha$ $\mu\alpha\sigma\iota\eta\tau\eta\varsigma$ $\eta\epsilon\upsilon\eta$ $\mu\epsilon\tau\eta\upsilon\tau\eta\varsigma$. GAL. *Provoqueur & irriteur, deffiant.* ITA. *Chi sfida, sfidatore.* GERM. *Auffbietet oder lader zum streit.* HISP. *El que desafia à otro.* ANG. *A provoker to fight.* Plin. *de viris illustribus.* Adversus ingentem Gallum provocatorem solus Valerius Tribunus militum omnibus territis processit. Cic. *pro Sest.* quum verò ne de vernalibus quidem homines, electos, sed ex ergastulis emptos, nominibus gladiatoris ornavit, & fortitò alios Samnites, alios provocatores fecerit, &c. ξ Provocator item de eo qui provocat ad alium iudicem. Labeo *D. de verb. signific.* At multae provocatio est, nec ante debetur, quam aut non est provocatum, aut provocator iustus est.

PROVOCATORIIUS, adjectivum. $\alpha\epsilon\pi\upsilon\sigma\iota\alpha\iota\varsigma$, ut Provocatoria dona militaria quae metuit provocatus: quod humanius est quam provocasse. Gell.

Gell. lib. 2. c. 11. Populi militaria dona habuit multi juga, in his provocatoria pleraque.

PRŌVŌCĀTĪO, nis, verbale. ἡ προκλητικὴ, παρακλήσεις. GAL. *Deffement*. ITA. *Diffida*. GERM. *Auffbickung* / das aufhin laden zum Kampf. HISP. *Disafio*. ANGL. *Provokng*. Unde dicta provocatio, vide Plin. *Prasat*. Quid differat ab Appellatione, vide *Appellatio*, sup. Ex provocatione interfecit eum. Plin. lib. 37. c. 1. Velleius ita, ex provocatione hostem occidit. ¶ Provocatio, appellatio. ἡ ἰφεισις. GAL. *Apel ou appellation devant un juge superieur*. ITAL. *Appellazione ad un giudice superiore*. GER. *Ein appellation von einem richter für einen höheren*. HISP. *Aquella obra de apelar, apelacion*. ANG. *Appealing to an other judge*. Cic. 4. *Academ*. Commemorant reliquos, qui leges populares de provocationibus tulerunt. Quid turpius quam Senator sine provocatione? Cic. 3. *de Legib*.

PRŌVŌCĀS, a volo, ulterius volo. ἀπὸ πλῆω. GAL. *S'envoler, s'en aller hâtivement*. ITAL. *Volare correre velocemente*. GERM. *Juraus stiegen/ hinvog stiegen*. HISP. *Volar a lexos, correr ligeramente*. ANG. *To flee away or farre of*. Plin. lib. 10. Tunc universæ provolant, si dies initis futurus est. Liv. 1. 2. per translationem pro procurrere posuit. Sic primum infantis hatis provolant duo Fabij totamque secum moverunt aciem. Idem lib. 3. ab Urb. Is elato negotio suis, ut corpus obtegerent, ipse in locum vicinque Consulibus provolat.

PRŌVŌLUO, is, Voluendo protudo ἡ προωλύω. GAL. *Rouler avant soy*. ITA. *Rivolgere*. GERM. *Dor gannen welszen / surs rollen*. HISP. *Rebolver*. ANG. *To roll forth before him*. Livius, Ingentia saxa in subeuntes provolventibus Barbaris. Terent. in *And*. — jam ego hunc in mediam viam provolvam. Gell. cap. ult. lib. 1. Provolutus effulsusque in iram. ¶ Provolvere se ad genua alicuius, est sese humi supplicem prosternere, & veniæ impetrandæ gratia, genua eius amplecti, in quibus antiqui misericordiæ sedem esse voluerunt. ἡ προκλινομένη. Liv. 4. bell. *Maced*. Legati ubi hæc audierunt, flentes ad genua Consulibus provolvuntur. Idem lib. 6. dec. 6. Provoly fortunis, quod & fortunis labi. Corn. Tacitus 1. 5. Multique fortunis provolvebantur. ITA. *Diventur, fallido*. GAL. *Faire banqueroute*. GERM. *Banckerotten spilen*.

PROVOLUS, a, um, proventus.

PROVŪT, adverbium similitudinis, idem valens quod perinde ut, vel quemadmodum ut. ἡ προὐτως, ἡ προὐτως. GAL. *Selon que, ainsi que*. ITA. *Come, secundo cho*. GERM. *Nach dem*. HISP. *Como*. ANG. *According as*. Cic. *Attic*. Tuas litteras prout res postulat, exspecto. Idem in *Verrem*. Prout Thermitani hominis opes ferebant. Liv. lib. 9. ab *Urbe*. Raptim collatæ sarcinæ in medium, & prout tempus patiebatnr, instructa acies. Velleius. Bella inita prout eorum duces, &c. Senec. c. 7. *de consol. ad Marc*. & 18. *Ibid*. Proinde prout.

PROVULGO, in vulgus notifico, promulgo. Sulpit. Sever. 1. 1. Facti miraculum provulgavit.

PROX, bona vox. Fest.

PRŌXĒNĒTĀ, a, ἡ προξενία. GAL. *Va correctier ou moyennent de quelque affaire*. ITA. *Sensale*. GERM. *Ein mittler der ire zween in cinem tauff oder anderm contract/eins machet*. HISP. *El corredor de la mercaderia*. ANGL. *A broker*. Licitor, mediator, conciliator, sive interpres duorum inter se stipulancium, aut spondentium, aliumve quemvis contractum, conventumque ineuntium a verbo προξενία, quod est conciliatorem contractuum ago. Martial. lib. 10.

*Qua sulphurato nolit emota ramento,
Vaciniorum proxeneta fractorum.*

PROXENETRIA, ἡ προξενήτρια, mulier conciliatrix, foeminiuum tanquam ἀποξενήτρια.

PROXENETICUS, a, um, ad proxenetam pertinens.

PRŌXĒNĒTĪCĪUM, merces proxenetæ. Vlp. *D. lib. ult. tit. 14. l. 1*. Proxenetica iure licito petuntur.

PRŌXĒNĒPŌLĪS, ἡ προξενήπολις. Vrbs Ægypti, iuxta Naucratiam. Gentile, Proxenopolites. Steph.

PRŌXĒNĪUS, vide *Prope*.

PRŪDĒNS, contractum est providens, sagax, multarum rerum peritus. ἡ προνοία, ἡ προνοία. GAL. *Prudent & sage*. ITA. *Prudente, Saputo*. GERM. *weis/ verstandig und volersaren*. HISP. *Prudente sabio*. ANG. *wise, prudent*. Cic. *de Orat*. Vir natura peracutus & prudens. Idem *de clar. Orat*. Lælius Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens. ¶ Prudentes & Improbos videtur comparare. Cæf. lib. 2. *de bell. civ*. ¶ Interdū prudens idem est quod sciens, & data opera aliquid faciens, ἡ προνοία. Plaut. *Capt*. Et iam multis in locis plus insciens qui fecit, quam prudens boni. Cic. *Attic*. Ne prudens & sciens eō te demittas, unde exitium vides nullum esse. Idem lib. 10. *Epist*. Ut in fabulis Amphiarus, sic ego prudens & sciens ad pestem ante oculos positam sum profectus. Differunt autem hæc duo, prudens & sciens, secundum donatum, quod prudens est qui intelligentia sua aliquid cognoscit: sciens qui alterius indicio rem percipit. hoc est, prudens per se, sciens per alios, Ter. in *Eunuch*. Et prudens, sciens, vivus, vidensque perico. ¶ Prudens pro sciens cum infinitivo, Plin. 1. 8. c. 32. de vitulo marino. Evomit fel suum ad multa medicamenta utile: item coagulum ad comitiales morbos, ob ea se peti prudens. Ovid. *Fast*. 5.

Sive Deum prudens alium, divamve fefellit. i. sciens.

¶ Interdum prudens accipitur pro gnato, perito, seu docto. ἡ προνοία. Unde juris prudentes dicimus, id est, consultos, & peritos iuris. Cic. *de Amicitia*. L. Acilius prudens esse in iure civili putabatur. Prudens adulandi. Iuven. *Saty*. 3.

*Quid quod adulandi gens prudentissima laudat
Sermonem indocti, faciem deformis amici?*

Cic. *de clar. Orat*. Omnes fere Stoici prudentissimi in differendo. Et cum genitivo. Liv. lib. 4. d. 4. Prudentes locorum. Et Gell. c. 13. lib. 1. A prudentibus iuris (aliis viris) hæc quaestio arbitrata est. (id est, iudicata est à iuris peritis.

PRŪDĒNTĪĀ, a, Est rerum expetendum (ut inquit Cic. 1. *Offic*.) fugienda: ùve scientia. ἡ προνοία, ἡ προνοία. GAL. *Prudence sagesse*. ITAL. *Prudenza*. GERM. *Weisheit/ verstand*. HISP. *Prudencia, saviduria*. ANG. *wisdom*. Idem 5. *de finib*

Ut medicina valetudinis, sic vivendi ars est prudentia. Idem *de senect*. Temeritas est videlicet florentis ætatis, prudentia est senectutis. Prudentia est (sicut docet Macrobius) ad rationis normam quæ quis cogitat, quæque agit, universa dirigere, ac nihil præter rectum, vel laudabile facere. Senec. c. 18. *de consol. ad Polyb*. Duræ magis, quam fortis prudentiæ Stoici. Prudentiæ insunt ratio, intellectus, circumspectio, providentia, docilitas, cautio. Græcè dicitur προνοία, qua voce usus est & Plaut. in *Trucul*. Quæ hic habet phronesium, omnem ex peccatore movit meo phronesium.

PRŪDĒNTĒR, adverb. Sapienter, providè. ἡ προνοία. GAL. *Prudemment, sagement, s'avamment*. ITAL. *Prudentemente*. GERM. *Weislich/ surfsichtig*. HISP. *Prudentemente y sabiamente*. ANG. *wiselie, wozelie*. Cic. 5. *de fin*. Facit igitur L. noster prudenter qui audire de summo bono potissimum velit. Plin. *Epist*. 233. Prudenter autem constituis interina navibus, interim vehiculis uti. Gell. c. 13. lib. 11. suppressius prudentiusque peccare, id est, cautiùs.

PRUGNUM, pro privignum, Paul. in *fragm*. Fest. nempe contractè.

PRŪINĀ, a, à perurendo, quod fruges & vincta perurat. ἡ προίνα. GAL. *Gelée*. ITA. *Brina*. GERM. *Ein reiff*. HISP. *La elada à yelo que quema*. ANGL. *Hoare or raxo frost*. Ex rore gelido nascitur, nec fit nisi immoto aëre, & sereno. Cic. *de nat deor*. Pars obrigit nive, pruinave longinquo Solis abscessu. Virg. 2. *Georg*.

id venti curant gelidaque pruina.

Idem lib. 3. *Georg*. stant circumfusa pruina Corpora magna boum. Cic. *Catil*. Quo autem pacto illi Apenninum, atque illas pruinas ac nives perferrent, nisi idcirco se faciliùs hyemem toleraturos putant, quod in convivis nudi saltate didicerunt.

PRUINOSUS, a, um, Adject. ἡ προίνα. Pruinae obnoxius, Col. 1. 4. c. 17. Frigidis & pruinosis regionibus. Ovid. 2. *Amor*.

Longa pruinosæ fœra nocte pati.

PRŪINĀ, a, à carbone ita distinguitur, quod illa ardens sit & viva, carbo autem extinctus. ἡ προίνα. GAL. *Brinse de feu, brasier, charbon ardent*. ITA. *Braggia di fuoco*. GERM. *Ein gluh/ brinnende kol*. HISP. *La brasa, carbon encendido*. ANGL. *A cole burning or a live cole*. dicta pruina à perurendo. Virg. 5. *Æneid*.

Subiiciunt verubus prunæ, & viscera torrent.

Plin. lib. 19. c. 6. Si radicem betæ in pruina tostam superederint Horat. 1. *Serm. Satyr*. 5.

Prætextam & latum clavum prunæque batillum.

PRŪINŪS, i, arbor quæ pruina producit. ἡ προίνα. GAL. *Vn prunier*. ITA. *Arbore de prugno, sossinaro*. GERM. *Ein pflaumenbaum*. HISP. *El cirvelo arbol*. ANG. *A plume tree*. Colum. lib. 2. cap. 2. Multa sunt quæ dulcem terram, & frumentis habilem significant: ut juncus & calamus, ut gramen & trifolium, ebulum, rubi, pruni sylvestres, Virg. 2. *Georg*.

*Et sape alterius ramos impune videmus
Vertere in alterius, mutatamque insita mala,
Ferre pyrum, & prunis lapidosa rubescere corna.*

PRŪINUM, i, arboris fructus dicitur. ἡ προίνα. GAL. *Vne prune*. ITA. *Sosino*. GERM. *Ein pflaumen*. HISP. *La ciruela*. ANG. *A plumme*. Mart. lib. 11. Pruina peregrina carie rugosa senectæ Sume, solent duri solvere ventris onus. Virg. 4. *Georg*. Eduamque pyrum, & spinos iam pruina ferentes. Idem 2. *Eclog*. Addam circa pruina, & honos erit huic quoque pomò.

PRŪINĒTUM, locus prunis confitus. ἡ προίνα.

PRŪRIO, is, quasi peruro. ἡ προίνα. GAL. *Se demanger*. ITA. *Prurire, scudere, pizzicare*. GERM. *Beisfig oder treng sein*. HISP. *Tener comezon*. ANG. *to itch*. Est enim prurire proprie libidine scalpenti ardere, excruciantis spirituosus, sibi per potos exitum querentibus. ¶ Prurit, pro præfagit malum. Plaut. *Amph. sc*. 1. a. 1. Perij, dentes pruriunt. Idem in *Milit. sc*. 4. a. 2. Timco quid rerum gesserim, ita dorsus totus prurit. (i. præfagit malum.) Idem in *Bacchid. in extr. sc*. 2. a. 5. Caput prurit, perij. Et in *Persa*, Vah iam scapulæ pruriunt, &c. Idem *Pœn*. An dentes pruriunt? ¶ Prurire item interdum foedæ significationis verbum est: idem significans quod genitalium partium prurium excitare, & rei venereæ appetitum gignere. Mart. lib. 14. *de puella Gaditana*.

*Tam tremulum crissat, tam blandum prurit, ut ipsum
Masturbatorem fecerit Hippolytum.*

Idem lib. 1.

*Lex hac carminibus data est iocosis
Ne possint, nisi pruriunt, juvare.*

Catull. in *Gel. Epigr*. 18.

*Quid facis is, Gelli, qui cum matre, atque sorore
Prurit, & abiectus pervigilat tunicis.*

PRŪRITŪS, us, Sensus levis mortificationis, circa cutem ad scalpendum nos invitans. ἡ προίνα. GAL. *Demangeaison*. ITA. *Prurito, rudimento, pizza*. GERM. *Beisfigkeit / juckung der haut*. HISP. *La comezon*. ANG. *Itching*. Fit autem ab excrementis spirituosus, exitum sibi molientibus. Plin. lib. 9. c. 45. Vis pruritu mordax.

ruriga, vide Peroriga.

PRŪRIGŌ, nis, Pruritus. ἡ προίνα. GAL. *Demangement*. ITAL. *Pizzicare*. GERM. *Das beissen od incken*. HISP. *Comezon*. ANG. *Itching or the itche*. Col. lib. 7. cap. 5. Nam subest aspera cutis, & velut quædam prurigo. Plin. 1. 20. c. 8. Nigræ radices ita in aqua coctæ pruriginem tollunt.

PRŪRIGĪNŌSŪS, qui laborat prurigine. Gaius *D. l. 2. tit. 1. l. 3*. Vel pruriginosi, vel scabiosi.

PRŪSĀ, ἡ προίνα, oppidum est Bithyniæ Phrygiibus & Mysis finitimum, à Prusia rege qui cum Cyro bellum gessit, ad radices Olympi montis conditum. Autor. *Strab*. 1. 2. 2. quamvis Plin. 1. 5. c. 32. ab Annibale conditum velit. ¶ Est & altera Prusa sub Hippo monte, seu Flavio, ut est apud Ptolemæum. Hoc autem discrimine à Prusa, quæ sub Olympo est, dirimitur. Hæc enim à Plinio Prusa dicitur, quæ Cios quondam fuerit. A qua Prusienles ἡ προίνα vocantur.

PRŪSĪĀS, adis, ἡ προίνα, u bs Bithyniæ olim Cius dicta, à Prusia rege condita cognomento Zelo, ad Argantonium montem Hic est ille Prusias qui Annibale superato Antiocho successit: ut est videre apud Strabonem.

nem lib. 12. Plin. lib. 5. cap. 32. etiam hanc prusam appellat eodem nomine quo alteram ad Olympum sitam.

Prusias, Ἰσχυρίης, Rex Bithyniae, apud quem Annibal exulavit, post quam victus à Romanis, tanquam rupti foederis autor deponerebatur ad poenas, fuit ante hunc & alter Prusias Bithyniae Rex, qui cum Cyro bellum gessit, & prusam urbem ad Olympum Mysium condidit, Autor Sera lib. 12.

Prussia, olim Borussia, Prussen, ultima Germaniae regio, ad mare Balticum, anno 1215. à Crucigeris Equitibus Teutonicis est subacta, Anno 1417. cum provinciae & civitates Borussiae ad Casimirum Poloniae regem defecissent, gravissima bellum inter Crucigeros & Polonos fuit exorta. Demum anno 1525. Albertus Brandenburgicus ex Magistro Crucigerorum dux Prussiae avunculo suo Sigismundo Poloniae Rege creatus est: & Prussia ipsa divisa est in Regalem, & ducalem.

Prymnesia, Ἰσχυρίης, urbs Mæoniae in finibus Lydiae, Phrygiae, ac Myliae. Ptol. lib. 5. c. 3.

Prymnesium, πρυμνησίον, funis quo navis ad continentem religatur. Plin. rudentem vacat, nonnulli oram. Prymnesium autem dictum est ὄνομα πρυμνησίον, eo quod è puppi solcat emitti.

Prymnesius, a, um, propriè ad πρυμνησίον, id est, puppim pertinens.

Prymno, us, πρυμνω, Nympha marina, Oceani & Teihyos filia, cuius meminit Hesiod. in Theogon.

Prytanæum, πρυτανεῖον, locus erat Athenis in Arce dignissimus, ubi iudices & magistratus habere concilium solebant. In Prytanæo item alebantur publicè qui bene meriti erant de Republica, qui honos Athenis maximus habebatur. Cic. lib. 1. de Orat. Et ut ei victus quotidianus in Prytanæo publicè præberetur. Sic dictum quasi πρυτανεῖον, tritici promptuarium, vel horreum publicum. Dionysius Prytanæas vocat curias in quibus sacra fiebant ab his qui maximam in urbe haberent potestatem. Vide Livium l. 1. dec. 5.

Prytanis, πρυτανίς, à verbo Græco πρυτανίζω, quod est magistratum exercere, vel gubernare: summus Athenis magistratus erat, cui reipublicae administrandae cura incumberebat. Erant autem πρυτανίς numero quinquaginta, decimam partem curiae quingenariae efficientes, in orbem πρυτανίς, hoc est, magistratum administrantes, singulisque mensibus vices commutantes. Senec. c. 3. de tranq. Non vis enim nisi consul, aut Prytanis, aut Ceryx, aut Sufes administrare Remp.

PSALTERES, Latine cantor, פִּזְמוֹנִים mezammér. פִּזְמוֹנִים. Psaltrius, idem. Cic. de Arusp. P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus soleis, purpureisque fasciis, à strophio, à psaltrio yà flagitio, à stupro est factus repente popularis. Hic in omnibus se à cœdicibus legitur, à psalterio, non à psaltrio; itaque legit Calepin. infra in verbo Psalterium.

Psaltria, x. פִּזְמוֹנִים mezamméret h. פִּזְמוֹנִים. GAL. Chanteresse. ITAL. Cantatrice. GERM. Ein sengeren HIS. Cantadora. ANGL. A singing woman. Cantatrix, quæ scilicet Instrumento aliquo musico canit: à Latinis fidicina dicitur, quasi fidibus canens. Terent. in Adelph. Istæc pœnes vos psaltria est? Cic. 3. Tusc. Qui in cœtum mulierum pro psaltria adducitur.

Psallōcitharista, vide Psilocitharista. Psallo, is. פִּזְמוֹנִים zimmér. פִּזְמוֹנִים. GAL. Chanter. ITA. Cantare. GERM. Singen. HIS. Cantar. ANG. To sing, to play en harpe or lute. Verbum est metè Græcum, idem significans quod cano, sive id ore fiat, sive instrumento musico. Vnde Budæus illud Gellij lib. 19. c. 9. Qui canent voce, & qui psallent: interpretatur citharam pulsant. Horat. 2. Epist. 1.

— pingimus, atque psallimus, & iustamur Achivis doctius unctis. Idem 4. Carm. Ode 13. Ille virentis; & Doctæ psallere Chia Pulchris excent in genis.

Cic. in Cass. Hi pueri tam lepedi, ac delicati, qui non solum amare, & amari, neque cantare & psallere, sed etiam ficas vibrare & spargere venena didicerunt.

Psalma, atis, carmen quod fidibus canitur. פִּזְמוֹנִים mizmór פִּזְמוֹנִים zimmér. פִּזְמוֹנִים. GAL. Chanter, chançon. ITAL. Canto. GERM. Ein gesang. HIS. Cancion. ANG. A song. Diapalma, פִּזְמוֹנִים, oder psalm. HIS. Cancion. ANG. A song. Diapalma, פִּזְמוֹנִים, oder psalm. HIS. Cancion. ANG. A song. Diapalma, פִּזְמוֹנִים, oder psalm. HIS. Cancion. ANG. A song.

Psalma, atis, carmen quod fidibus canitur. פִּזְמוֹנִים mizmór פִּזְמוֹנִים zimmér. פִּזְמוֹנִים. GAL. Chanter, chançon. ITAL. Canto. GERM. Ein gesang. HIS. Cancion. ANG. A song. Diapalma, פִּזְמוֹנִים, oder psalm. HIS. Cancion. ANG. A song.

Psalmodia, פִּזְמוֹנִים neghiná. פִּזְמוֹנִים. ex פִּזְמוֹנִים & פִּזְמוֹנִים compositum est, psalmodi actio. Cantus mistus, ut quum aliquis ad musicum instrumentum voce accinit.

Psalmodia, פִּזְמוֹנִים neghiná. פִּזְמוֹנִים. ex פִּזְמוֹנִים & פִּזְמוֹנִים compositum est, psalmodi actio. Cantus mistus, ut quum aliquis ad musicum instrumentum voce accinit.

Psalmodia, פִּזְמוֹנִים neghiná. פִּזְמוֹנִים. ex פִּזְמוֹנִים & פִּזְמוֹנִים compositum est, psalmodi actio. Cantus mistus, ut quum aliquis ad musicum instrumentum voce accinit.

Psalmodia, פִּזְמוֹנִים neghiná. פִּזְמוֹנִים. ex פִּזְמוֹנִים & פִּזְמוֹנִים compositum est, psalmodi actio. Cantus mistus, ut quum aliquis ad musicum instrumentum voce accinit.

chordæ sonum desuper accipiunt: citharæ chordæ sonum ex inferiore parte accipiunt. Cic. de Arusp. resp. P. Cornelius à mulieribus soleis, purpureisque fasciis, à strophio, à psalterio, à flagitio, à stupro factus est repente popularis. Quint. lib. 1. cap. 10. Nec psalteria, aut spadices etiam virginibus probis reculanda.

Psalteres, פִּזְמוֹנִים, qui psallit: qui psallere potest à præterito passivo, פִּזְמוֹנִים.

Psalteria, quæ canit, פִּזְמוֹנִים. à פִּזְמוֹנִים: ut פִּזְמוֹנִים à פִּזְמוֹנִים.

Psamathē, פִּזְמוֹנִים Fons est apud Thebas. Valer. Flac. l. 1. Argonaut.

Qui tenet undisonam Psamathe.

Fuit etiam hoc nomine Cirophi Argivorum Regis filia, quæ ab Apolline compressa, Linum peperit, quem inter sentes occultatum canes dilaceraverunt. Vide Statium lib. 5. Thebaid.

Psamathūs, untis, פִּזְמוֹנִים, Laconicæ oppidum, Tænarō promontorio proximum. Gentile Psammathuntius, פִּזְמוֹנִים, sive psammathusius, פִּזְמוֹנִים. Steph.

Psammētichūs, פִּזְמוֹנִים, nomen Regis Ægypti, cuius sævitia (ut inquit Herodotus unā cum Diodoro) ducenta hominum millia ex Ægypto in Æthiopiā profugere. Strabo, Tenefis regio vocatur, quam qui Psammētichum fugerunt, obtinent, & Sebritæ nominantur, hoc est, advenæ. Huius filiam rapuerunt crocodili, inquit Ælian. lib. 10. cap. 3. propter quod ipsum ab Apollonopolitis summa in delectatione habentur.

Psēcās, adis. פִּזְמוֹנִים déleph פִּזְמוֹנִים éghel. פִּזְמוֹנִים. GAL. Vne goutte. ITAL. Goccia. GERM. Ein tropff staubregen / quæ scilicet tenuis. HIS. Gota. ANGL. A droppe. Gutta, sive stilla dici potest. Hadr. Jun. in Nomencl. Psēcās pluvia tenuis, פִּזְמוֹנִים, sive hocli. Apul. lib. de Alunno, ex Aristotele, psēcās interpretatur stillicidia Micæ quoque inter arenas lucentes, psēcās dicuntur. Quinetiam ancillæ quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuce conspergant, à Græcis hoc nomine appellatæ sunt.

Psēgma, tis, פִּזְמוֹנִים, idem ferè quod flos æris. Plin. lib. 34. cap. 13. In æriis officinis & psēgma fit. Plegma quoque pro ramento auri usurpatur, ut apud Herodotum in Thalia, Indi (inquit) ut sunt multitudine multo numerosissima omnium quos novimus hominum: ita tributum conferebant aliorum comparatione maximum, trecenta scilicet, & sexagiata psēgmatis talenta, id est, auri ramenti. Ramentum auri arena est aurea, ob id alio nomine ab eodem autore chrystitis dicta. Chrysummos etiam ad verbum aurea arena dicitur. lib. 11. Codicis Justiniani, Aurum autem ramentitium (inquit ille) invenitur esse talentum. Euboicorum quatuor millium sexcentorum & octoginta, si ita ratio ineatur, ut psēgma tredecies tanto argenti rependatur. Strab. lib. 3. Ac ne aurum quidem solum effoditur, sed etiam trahitur. Deferrunt enim aurum amnes, & torrentes auram arenam quæ etiam multis in locis aquarum indigis reperitur: sed in his non apparet: in iis autem locis quæ fluminibus aluntur, auri psēgma, id est, scobs aurea resplendescit.

Psēllūs, פִּזְמוֹנִים, nomen auctoris, qui scripsit de ratione victus.

Pseus, פִּזְמוֹנִים, vermiculus in caprificis nascens: culex ficarius, plural. פִּזְמוֹנִים.

Psēphismā, atis, פִּזְמוֹנִים, Græca dictio, quæ Latine interpretari potest decretum, vel plebiscitum per suffragia factum. Cic. pro Flaco. Sic sunt expressa ista præclara, quæ recitantur psephismata, non sententiis nec auctoritatibus declarata.

Psēphopæctæ, פִּזְמוֹנִים, Græco vocabulo dicuntur quos nos præstigiatores appellare possumus, seu sacularios, seu calcularios impostores. qui habili fallaciaque manuum motu spectatoibus imponunt פִּזְמוֹנִים, qui enim inter cætera calculos significant, quibus aut ratio subducitur, aut suffragia feruntur, unde qui calculis huiusmodi lusitans, spectatorum oculos præstingit, psephopæctes dicitur.

Psetta, פִּזְמוֹנִים, piscis è genere latorum. Plin. Psetta.

Pseudōs, פִּזְמוֹנִים chazab פִּזְמוֹנִים seker. פִּזְמוֹנִים. GAL. Fausseté, mensonge. ITA. Falsità, mendacio. GERM. Ein lug oder falsch. HIS. Falsidad, mentira. ANG. Lie. Latine sonat mendacium, sive falsum: eoque frequenter utimur in compositione Græcarum dictionum: ut Pseudographus, & similia: quoties autem propriis nominibus in compositione jungitur, non tam falsitatem significat, quam omnimodam similitudinem, ut Pseudophilippus, qui propter omnimodam similitudinem à quibusdam falsò habitus fuit pro Philippo.

Pseudanchūsā, פִּזְמוֹנִים, herba anchusæ simillima, sed lanuginosior, & minus pinguis, à quibus anchusa & adonis appellata Plin. l. 22. c. 20. Pseudapostolus, פִּזְמוֹנִים, falsus Apostolus falsò sic dictus. פִּזְמוֹנִים.

Pseudisodomon, inquit. Plin. l. 36. c. 22. Structuræ genus appellant, quum parietes ex inæquali crassitudine lapidibus constant.

Pseudobūnion, פִּזְמוֹנִים, genus herbæ in Creta, palmi altitudine fruticans, foliis napi acerbis. Plin. l. 24. c. 19. Diosc. l. 4. c. 126.

Pseudocæto, nis. Cic. ad Atticum lib. 1.

Pseudocatones, hypocritæ. Bud.

Pseudodecimianum, piti genus, quasi falsum decimianum. Plin. l. 15. c. 15.

Pseudodictamnium, פִּזְמוֹנִים, falsum dictamnium, genus herbæ quæ in Creta similis pulegio nascitur. Plin. l. 26. c. 9.

Pseudopterios, tanquam falsò duas alas habens.

Pseudolus, nomen fabulæ. Plauti, nec non etiam Servi. Pseudolus Apollo apud Varon.

Pseudōmēnos, syllogismuss פִּזְמוֹנִים, Argumenti, seu sophismatis genus fallaci strophæ differentes implicans. Cic. 2. de divin. ratiocinationem mentientem interpretatur. Quandoque autem (inquit) mentientem, quem פִּזְמוֹנִים vocant, dissolvat?

Pseudographiæ. Quint. lib. 1. cap. 10. Fit hoc & in numeris per quasdam quas pseudographias vocant, quibus pueri ludere solebamus.

Pseudopōrticus, Falsa porticus, פִּזְמוֹנִים. Nam in edificiis partes quæ sunt ad imitationem, nec integrum, nec principalem, sed precarium, aut temporarium usum præbent, quasi alienum opus mentientia, hoc nomine insigniri solent: ut Pseudotyrum, & Pseudopaulæ similique his complura, apud Vitruvium.

Pseudoprophētæ, פִּזְמוֹנִים, Falsi Vates.

Pseudōthyridō, פִּזְמוֹנִים, quasi falsum ostium, unde pro postica sumitur.

tur. Orosius, Veruntamen sequenti anno tanta fames Romae fuit, ut medio foro, Imperator corruptus a populo, & convitiis & fragminibus panis tu pillime infestatus, aegre per pseudothyrum in palatium refugiens, furorē excitat, plebis evaserit. Cic. in Verrem. Ea quē admodum ad istum postea per pseudothyrum revertatur, talibus vobis & testibus iudices planum faciam.

Pseudōtibānā, aedificia, dicuntur a Vitt. aedificia rustica, urbana elegantia exstructa. Bud.

Pseudūlūs. Apollo Varroni dicitur.

Pseudārtācē, ψευδοαρτεμης. Collis Scythiae, post montem sacrum, Stephanus.

Pseudōcorāsiūm, ψευδοκοροσιον, Litus magnum inter Coricum & Seleuciam Isauricam, tria stadia longum, & in lunae similitudinem curvatum Steph.

Pseudocostus, herba umbellifera. H.P.

Philocitharista, α, qui solo nudoque citharæ cantu psallit, sua ipse voce non accinens, nec in choro canens. Nam citharædi etiam ad fides canunt: Choro citharistæ plures unā fidibus modulatē concinunt Triā. quibus in Domitiano cap. 4. Certabant etiam & prosa oratione Græcè Latinèque, ac præter citharædos chorocitharistæ quoque, & philocitharistæ. Vbi mendosè scribitur psallicitharista.

Psilōthrum, ψιλοθρον, unguentum depilatorium quo mulieres, virique molliores utebantur, ut corpus glabrum, & leve redderent: a ψιλον, nudo. Vnde apud Galenum legitur salamandras habere vim psilothi. Martialis. lib. 6.

Psilothro nitet, aut arida latet oblita creta.

¶ Psilothium præterea dicitur vitis alba, quod eius semen, & vva vitia cutis in facie detergat, & quasi faciem depilet. Vide Plin. l. 23. c. 1.

Psimmythium, ψιμμυθιον, dicitur quod nos cerullam nominamus. Fit ex plumbo, acri aceto resoluto. Plin. lib. 22. c. 18. Psimmythium, hoc est, cerullam, plumbæ dant officinæ.

Psittacæ, eadem psitta. ¶ Psittacæ. ANG. A plaise suspe. ¶ Piscis plani genus: quem nos passerem vocamus, ut veitit Theodorus ex Aristot. de nat. anim.

Psittacus, ψιττακος. ψιττακον. GAL. Un papegay, un perroquet. ITA. Papagallo. GERM. Ein Sinitust oder papegey. HISP. Papagayo. ANGL. A parrot or popinjay. ¶ Avis ex India, aut occidui Oceani insulis, vocem humanam miro naturæ artificio exprimens. Martialis. l. 14.

Psittacus a vobis aliorum nomina discet.

Hoc per me didici dicere, Casar ave.

De hac ave Apuleius lib. 2. Color psittaco viridis, & intimis plumulis. & intimis palmulis, nisi quod sola cervice distinguitur: Eniavero cervicula eius circulo minio, velut aurea torque, pari fulgore circumacta tingitur, & coronatur. Rostri prima duritia. Quam in petram quampiam concitū, altissimo volatu præcipitat, rostro se, velut anchora, excipit. Sed & capitis eadem duritia qua rusticum sermonem nosti n cogitur æmulari. Ferrea clavacula caput tunditur, imperinæ magistri ut perferantur: hæc ferula discendi est. Discit autem statim pullus usque ad duos ætatis suæ annos, dum facile os, ut conformetur, quam tenera lingua uti velit, convibretur. Senex autem captus, & indocillis est, & obliuiofus. Verūm ad disciplinam humani sermonis facilius est psittacus glande qui vescitur, & cuius in pedibus, ut hominis, quini digitali numerantur. Non enim omnibus psittacis id insignis, sed illud omnibus proprium, quod eis lingua lator quam ceteris avibus: eò facilius verba hominis articulantur, patientiore pleetro & palato. Id verò quod dicit, ita similiter nobis canit, vel potius eloquitur, ut vocem si audias, hominem putes: nam quidem si videas, idem conari, non eloqui. Verūm enim verò & coruus, & psittacus nihil aliud quam quod didicerunt, pronunciant. Si convitia docueris, convitiabitur, diebus ac noctibus perstrepeas maledictis. Vide Plin. l. 10. c. 42. & Varro 3. de re rustica, cap. 9.

Psædicus, apud Cælium Aurelium, qui clunium dolore afficitur.

Psole, ψυλλη, mentula.

Psophis, ιδις, ψωφισ, Arcadiæ civitas, a Psophide Lycaonis filio, aut ut alij malunt, a Psophide Erycis Siculi filia condita. Ovid. lib. 5. Metam.

Usque sub Orchomenon, & Psophida, Cyllenæque.

In insula quoque Venetorum Zacyntho atq ipsa vocabatur Psophis, & aliæ multis locis. Autor Hermolaus in Plinium. ¶ Est & alterum eiusdem nominis oppidum in Arcadia. Item tertium in Achaia.

Psōiā, ψωγια. GAL. Galle, rongne, maladie qu'on nomme de saint Maim. ITAL. Ruvidezza di pelle. GERM. Ein schuppechtige raud. HISP. La sarma. ANG. Scur vineffe. ¶ Cutis asperitas squamola: & videtur alia a scabie, quam Plin. lib. 20. cap. 2. dicat, Arida cum resina, impetiginem & scabiem, quam φωρια & ψωγια vocant, sanat. Fit autem a ψω scalpo. Nam qui psora laborant, vlcera, sive pustulas supra modum contingere, palpare & scalpere cupiunt. Hinc adiectiv. Psoricus, apud Celsum lib. 6. c. 6.

Psoriasis, ψωριασις, vitium eius qui ψωρια. i. psora infestatur.

Psoricus, α, um, ψωρικος ηος, ad psoram pertinens, ψωρικα medicamenta quæ psoras perstant.

Psorophthalmia, ψωροφθαλμια, psoriasis oculorum.

Psytium, matta. Teges est interpretes Iuvenalis. Sat. 6. Teges, ut matta, suppellex cubilis obscuri. Petrus Arvernus Venerab. epist. 20. lib. 3. Sed & si palustria prope sunt loca: mattas antiquum monachorum opus compone, super quas, aut semper, aut sapè dormias. idem epist. 50. lib. 4. ipse ei in matta monachica, qua sedi illi contigua erat, assedit. Regula S. Benedicti cap. 55. stramenta autem lectorum sufficiant, matta & sagum, &c. Quæ quia terræ sternebatur terratoria Philoxeno dicta est, in glossis ψωιδ. teges, terratoria, matta, ut a sternendo sternum. De vitis Patrum, Nullam habens stratum fæni paleaque molimen, nisi tantum illud quod intertis iunci virgulis fieri solet, quas vulgò mattas vocant. Mattæ ergo ex iuncis, & mattæ strata juncea.

Psychi, ψυχη, anima.

Psycolūtēs, ψυχολυτης, dicitur qui frigida aqua corpus lavat, & balneo frigido lætatur. Vnde & verbum ψυχολυτησθαι Græcis usitatum

pro eo quod est frigida labor. Senec. l. 12. Epist. Ille tantus psychrolutes qui Calendis Ianuariis Erythrum salutabat.

Psychomantēum, ψυχομαντηον, locus cuiusdam vaticinij, ubi fiebat divinatione per Manium evocationem. ψυχη, enim animam, & μαντηον divinationem significat, Cic. 1. Tusc. Ait enim Termancum quendam Elysiūm, quum graviter filij mortem mœreret, venisse in psychomantium, quærentem quæ fuisset tantæ calamitatis causa.

Psychotrophum, ψυχοτροπον. Herba duorum cubitorum altitudine angulosum habens caulem, a radice spargens folia ferè lapathi serrata, semine purpureo: in Italia serratula, dicitur, in Gallia Betonica. Autor. Plin. lib. 25. cap. 8. Psychotrophon inde dictum, quod locis potissimum gaudeat siliosis. ¶ Psychotrophi item pisces quidam appellantur, quod umbrosos seſtentur recessus, ac humido, frigidoque delectentur elemento.

Psydractōn, ψυδρακτων, genus pustularum durarum, & subalbidarum, acutarumque, caput præcipue infestantium. Vide Aeginet.

Psylli, ψυλλοι, populi Libyæ prope Garamantas, a Psyllo Rege dicti (ut inquit. Plin. l. 7. c. 2.) quorum corpori ingenitum fuit virus exitiale serpentibus. Scribit Plutarchus Catonem iter per deserta Libyæ facientem, secum Psyllos duxisse, qui moribus serpentum mederentur, partim ore trahentes venenum, partim serpentes tantibus mitigantes. In vita Catonis. Sueton. in August. c. 17. Psyllos Cleopatrz admovit, qui venenum exegerent. Plin. lib. 7. cap. 2. Mos verò illis fuit liberos genitos protinus obiciendi lævissimis eorum, eoque genere pudicitiam conjugum experiendi, non profugientibus adulterino sanguine natos serpentibus. Hæc Plinius, Meminit horum & Herodot. l. 4. Silius item de Atyre Psyllo, l. 1. Nec non serpentes dirò exarmare veneno Ductus Atyr, tactūque graves sopire chelydies. Ac dubiam admota sobolem explorare ceraste. In eadem sententiam de Psyllis scribit & Lucan. lib. 9. Geil. lib. 16. cap. 11. Crinit. lib. 1. cap. 3. alique complures.

Psyllōn, ψυλλων, herba quam vulgus noster pulicarem vocat, de qua vide Plin. lib. 25. cap. 11.

Psyllūm, ψυλλων, Ptol. lib. 5. cap. 1. ubi Bithyniæ.

Psyrā, ψυρα, insula iuxta Chium. Strab. lib. 14. Vulgò Psara. ¶ In hac insula vinum non provenit, Vnde natum est Adagium, Psyrā Bacchum, ψυρα τ' οδονσον αζωρες. id est, in Psyrā Bacchum ducentes. Distitutum, ubi vinum appositum in convivio nemo gustat: vulgari proverbio, aut de sordido apparatu: hac etiam ratione quæ sordidè parumque magnificè fierent, Psyrificè facta dicebantur.

Psythiā, vva genus est ex qua optimum fit passum. Virg. 2. Georg. Et passo psythia utilior.

Psythium, passum. Plin. lib. 14. cap. 9. Psythium & melampsythium, passi genera sunt suum saporem, non vini, referentia.

P T

Parmica, παραμικη, frutex, pyrethrum sylvestre, dicta, quod suo aci odore sternutamentum exciter.

Ptē, πτε, syllabica adjectio: quæ in dictione Met.

Ptēiēlās, πτεριλος, Rex Theleboarum, ab Amphitryone victus de quo Plaut. in Amphitr.

Ptēiēa, πτερια Stephano, vulgò Foglie, Asiæ urbs clarissima, Ionium metropolis, notiore nomine Ehesus dicta. Autor. Plin. l. 5. c. 29.

Ptēico, πτεικον, Ionia oppidum iuxta Erythras & Mimantem montem. Autor. Plin. lib. 5. cap. 29. ¶ Est & aliud eiusdem nominis oppidum in ora Bæotiz. Idem lib. 4. cap. 7.

Ptēiā, πτεια, sive (ut Vitruvius lib. 3. cap. 2. appellat) pteromata, πτεροματα, in templis cæterisque maioribus aedificiis dicuntur muri duo in altitudinem confurgentes, alarum instar: unde & nomen habent. Nam πτεγα, Græci alas vocant.

Ptēiā, Cappadociæ urbs, apud Herodotum lib. 1.

Ptēris, πτερις, Latine dicitur filix: qua voce usus est. Plin. lib. 17. cap. 9.

Pterygium, πτερυγιον, in oculis vocatur nervosa quædam adnata membranz excreſcentia, a maiori angulo ut plurimum orta, ad oculi Coronam ita procedens, ut interim & pupillam operiat. Plin. lib. 34. c. 10. Cadmiæ effectus siccare, sanare, sistere fluxiones, pterygia, & sordes oculorum purgare. ¶ Pterygion in digitis, apud Paulum Aegin. est quum caro excreſcit, partem illam contegens, quæ in ungue pterygion appellatur: quod vitium ex paronychia ferè nascitur. At Cels. l. 7. Pterygium dixit esse quum recedit ab ungue caruncula cum magno dolore. Videtur enim diminutivum esse a πτερις, id est, ala, quam tunc videtur efficere caro ab unguibus discedens. Plinius lib. 23. c. 1. Illinitur eadem cum fico, & pterygiis digitorum ex vino. Idem, Cum oleo etiam paronychias, & pterygia tollit.

Pternā, πτερνα, vocatur pars inferior navalis mali: circa medianam ferè trachelos, summa pars cachesium nominatur.

Pteroma, πτερωμα, pennosum in avibus tegmen. Item pinna. πτερον est alatum facio.

Pterophōros, πτεροφορος, est regio apud Riphæos montes, sic dicta ab assidua nive quæ ibi pennarum similitudine continuò decedit. Ibi creduntur esse cardines mundi, extremique siderum ambitus. Plin. lib. 4. cap. 13. Mox Riphæi montes & assidua nivis casu pinnarum similitudine Pterophoros appellata regio, pars mundi damnata a natura rerum. ¶ Pterophori item dicti sunt cursores pegasarij, quod peregrinè proficiscentes (ut Dionysius scribit) surrectas in capite pinnas gestare solebant. Ad quod & Iuvenalis allusisse videtur, quum ait.

Tanquam de Cattu aliquid, torvisque Sicambria Anxia præcipiti venisset epistola penna.

Ptisānā, πτισανη. GAL. Ptisane, ou orge mondé. ITAL. Sugoli d'orzo, qua cotta d'orzo. GERM. Ein gerstenbray. HISP. Ordiate, d'cevada, d' frejada. ANG. A potage made of barley meal. ¶ Hordeum decorticatum, vel hordei cremor, sive pulvis genus ex farina hordacea in quo est maxima vis restaurandi vires & nutriendi. De Ptisana vide Plin. l. 18. c. 7. & l. 22. c. 25. Latini vocis huius primam syllabam corripunt, aliter lo, ex Græca voce abiecto. Martialis. lib. 12.

Erumentum, milium, ptisanamque sabamque solitas Vendera pragmaticus.

Pisanañium, vas in quo tunditur ptisana. ἰσπαναῖον. GAL. V. se à tenir
ergo mondé. ITAL. Vaso da tener acqua d'orzo, d'orzo. GERM. Ein
geschier in dem man gersten stampft oder rocht. HISP. Vaso del ordia-
te d' de estas leches. HOR. lib. 2. Serm. Saryr. 3.

Tu cessas? agendum sume hoc pisanarium orizæ.
Alij volunt ptisanarium orizæ, esse orizam, costam, vel ptyanara
ex oriza.

Piochium, πτωχίων, locus mendicorum, πτωχός medicus.
Πρόχθιδη, ἡ πτωχόφωμ. GAL. Hospitau. ITA. Spedali.
GERM. Ein spital / ein ort an welchem man die armen erneret. HIS.
Hospitales. ANG. Aspietel house. Diverforia, sive domus in quibus
mendici nutriantur. πτωχός enim Græci mendicum dicunt, & τρεῖς
nutrio.

PTOLEMÆVS, Πτολεμαῖος, nomen proprium Lagi gregarij militis filij,
qui maximæ auctoritatis fuit apud Alexandrum Macedonem. Post cu-
jus mortem Ægypto & Africa & magna Arabiæ parte potitus, re-
gnavit annis quadraginta. A quo deinceps Ægyptij reges ptolemæi
appellati sunt. Hic frequentissimè apud amicos & cœnabat, & dormie-
bat. Quod si aliquando cœnam præberet rebus illorum utebatur. Ac-
cebat enim scyphos, strata, ac mensas. Ipse præter necessaria possi-
debat nihil: quin alios locupletes facere regale magis esse dicebat,
quàm locupletari. Est autem hoc nomen δὸς Πτολεμαῖος, hoc est, à pu-
gnando deducum sicut à Πρην quod est honore, Timæus. Hic duos
filios habuit, ptolemæum philadelphum, & ptolemæum Ceraunum.
Decessit in rerum gestarum gloria quum paulò antè regni se abdi-
cans administratione, Regem filium constituisset Philadelphum Autor
Trogius l. 1. philadelphus itaque in regno patri successit, vir doctissi-
mus, Stratonis discipulus: qui bibliothecam illam celeberrimam fecit,
quæ usque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum du-
ravir, Regnavit annis xxxvi. cui successit ptolemæus cognomen-
to, Ευσεβίης, quod Latine dici beneficus potest. Hic vigintisex annis
regno potitus moritur: cui successit ptolemæus philopator, xvii. an-
nis regnans. Post eum ptolemæus Epiphanes, qui annos viginti tres
regnavit. Tum Ptolemæus Philometor, qui triginta quinque annis
Ægypti regnum quum tenuisset, fratrem suum Evergetem alterum
monens regem constituit. Evergetes, & qui physico diestus est, regna-
vit annis viginti novem: cui ptolemæus cognomèto Lathyrus succes-
sit. Lathyrus. Auletes, Cleopatrae pater. Post hunc Ptolemæus cogno-
mèto Dionysius, Cleopatrae frater, qui Pompeium post Pharsalicam
cladem in Ægyptum fugientem, interimendum curavit. Ptolemæus
Iuba filius, Suet. in Calig. c. 26. & c. 35. Fuerunt & alij hoc nomine,
ut Pythi Regis filius, & Cypriorum Rex, qui suis divitiis Romanum
locupletavit ætatum. Ptolemæorum seriem describit Strab. lib. 17.
¶ Claudius Ptolemæus: astrologus, natione Ægyptius, Alexandriae
professus est, Liberalium artium, ac græcarum litterarum studiis cla-
tus, temporibus Antonini, ut ipse scribit in Astrologiæ scientia
priorum nulli cessit. Primus enim apud græcos cœli rationem omnem
omnem diligentius explicuit, inventaque ab Hipparcho instrumenta
clarius demonstravit. De Musica quoque & rebus alijs, tum de Geo-
graphia absolutissimè scripsit. Suidas, ¶ Ptolemæos quoque sex alios
commemorat Suidas, quinque Grammaticos, & unum verificatorem,
quorum opera ad nos minimè pervenerunt. ¶ Iosephus iterum alium
ponit: Abobi filium, Simonis ducis Iudæorum generum, quem sacer
Hierichunti tempore delli Machabæorum præfecerat. At ille inen-
sus regni cupiditate, invitatum ad cœnam, incautum interfecit, de quo
multa in Hierosolymitana historia Iosephus.

Ptolemæus, a, um, possessivum Πτολεμαῖος. Propert. lib. 2. Eleg. 2.
Et Ptolemæa littora capta Phari.

PTOLEMÆIS, idis, vel dos. ἡ Πτολεμαῖός. Πτολεμαῖός. Vulgò Tolomita.
Oppidum in ora Rubri Maris, ad primos elephantorum venatus, à
Ptolemæo Philadelpho conditum in regione Theoglydytarum. Autor
Plin. lib. 2. c. 37. Ptolemæus enim Troglodyticen primus exussit, ad
venatus elephantorum, quæ ideo Epitheras à Græci cognominata
est, eodem Plinio autore, lib. 6. c. 29. ¶ Est & Ptolemæis, urbs Ægypti
apud Strabonem lib. 17. ¶ Item Phœnicia urbs, colonia Claudij Cæ-
saris, quæ quondam Ace dicta est, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 19. Harum
quinque urbium meminit Hieronymus ad Eustochium. Per arenas, in-
quit, Syriæ pervenit ad Coum, quæ nunc Ptolemæis dicitur: altera est
in Æthiopia. Tertia in Phœnicia. Quarta Nili fluminis. Quinta in
Cyrænaica provincia Aphricæ.

PTYAS, yadis, πτυάς: Aspidis genus colore subviridi, cinereoque, sed in
aurum tendente, quo Cleopatra sibi mortem creditur conscivisse. Di-
cta Ptyas, δὸς Πτυῶν, hoc est, à spuendo, eo quod sputum habeat
maximè lethale, quod in hominum oculos expuit. Vide de hoc Plin.
l. 28. c. 7.

PTYX, πτύξ, avis rapax, quem alij hybridem vocant, noctu volans.
Venatur more aquilæ. Pugnatur etiam cum aquila acriter, ita ut sæpe
ambæ implexæ deferantur in terram, & vivæ à pastoribus ca-
pantur.

P V

Pubeda, Gl. Isid. Pubera & Pubeda adolescens.

Pubes, pube notor: cresco.

PUBER, vel Pubis adolescens, cui pubes jam nata est. Sumitur etiam ad-
jectivè, pro adulto, vel florente Virg. 12. Æneid.
Puberibus caulem foliis.

Puberale, ἰφθίμν.

PUBES, propriè lanugo quæ maribus decimoquarto anno fœminis duo-
decimo circa pudenda oriri incipit. ἡ ἰφθίμν. GAL. Le poil qui vient ès
parties honteuses, à l'age de quatorz ans aux masles, & douze aux
femelles. ITAL. Peli d lanugine che viene alla parti vergogouose à maschi
l'anni quattordici, & à femine di dodeci. GERM. Das schamhaar des
menschen. HIS. La mancebia. ANGL. Hoare springing in the privie
partes of man or woman about 14. yeares of age. ¶ Cell. lib. 7. cap. 19.
Deinde si incidendum est, idque iam pube contegitur, ante radendum
est. ¶ Quod quia maturitatis est signum, factum est ut pubes mas,
sive puber vocetur, quum primum ad generandum aptus est, & fœmi-

na similiter ad concipiendum. Cic. pro Rabir. Nemo pubes tum se
arma cepit. Salustius, Puberes omnes interfici iubet. Caesar. 3.
Gall. Hoc more callorum est initium belli, quo lege communi omnes
puberes armati convenire coguntur. Cicero 1. Officior. Nostri quidem
more cum parentibus puberes filij, cum loceris generi non lavantur A
quo Impubes, bis, vel impuberis, qui nondum lanuginem emisit, sive
qui nondum ad pubertatis annos pervenit. ἰφθίμν, ἰφθίμν. ¶ Pubes
etiam honestè pro parte pudenda ponitur. Virg. 3. Æneid.
Prima hominis facies, & pulcro corpora virgo
Pubes tenus.

Gellius cap. 2. lib. 9. Buba ad pubem usque portata. Inde, Os pu-
bis medici vocant ostium ipsum muliebris pudendi, quod pube ambi-
tur. ¶ Interdum pubes, collectivum nomen est, eiusdem ferè signifi-
cationis cum nomine luventus. ¶ GAL. La jeunesse, compagne de jeu-
nes hommes. ITA. Compagnia de giovani. GERM. Die tugent oder lunge
burß. HISP. Los mancebos. ANG. A multitude of yonge folkes. ¶ Virg.
lib. 1. Æneid.

Haud aliter, pupesque tua, pubesque tuorum.
Liv. 1. Quum pubem Albanam in arcem, præsidio armisque obtinen-
dam advocasset. Cicero pro Milone, Ea potestas, cui Senatus omnem
Italiæ pubem commiserat. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Præsentis pube, (alias
pubi præsentis) in concione, omni populo. ¶ Transferatur etiam ad
alia, Virg. lib. 12. Æneid.

Puberibus caulem foliis.
id est, ut inquit Servius, adultis. Et lib. 4. Æneid.

Pubentes herba.
¶ Est autem pubes pro lanugine, pro parte pudenda, & pro multitudi-
ne, substantivum, & facit genitivum pubis. At impubes, bis, pro eo qui
adhuc in vestis est, adjectivum est. Vnde Impubis Iuli, apud Virg. Et,
apud Horat. in Epod. Impube corpus. Ovid. lib. 3. Met. Impubes genis.

PUBESCO, es pube notor: cresco, pubes sum. ἡ ἰφθίμν. GAL. Esire en fleur
d'age, de douze à quinze ans, commencer à avoir barbe. ITA. Essere
giovano, cominciare à mandar fuori gli primi peli. GERM. Das schamhaar
haben/gebartet sein. HIS. Començar à barbar, ser en edad de pubertad.
ANG. To be in the floure of his age to beginne to have a beard. ¶ Prop-
riè de adolescentulis dicitur qui primam circa pudenda lanuginem
emisit: quævis etiam ad alia transferatur: ut pubentes herbae,
apud Virg. 4. Æneid. Vbi Serv. Pubentes, quia aliæ sicca, aliæ vitidior-
es leguntur. Et sciendum inter homines & herbas esse reciprocam
translationem. Sic enim pubentem herbam dicimus, quemadmodum
floreant ætatis. Idem 3. Georg.

Pubentesque secant herba.
Vbi rursus Serv. Pubentes adultas, maturiores, quibus robur acquiritur.

PUBESCO, scis, Lanuginem emitto. ἡ ἰφθίμν. GAL. Commencer à
avoir barbe, venir à l'age de quatorze ans. ITA. Cominciare ad haver
barba, à devenir huomo. GERM. Aufahen gebartet werden/mannbar werden.
DEN. HIS. Començar à barbar. ANG. To beginne to have a beard, to
come to souvene yeares of age. ¶ Virg. 3. Æneid. Et nunc æquali tecum
pubesceret ævo. Cicero 1. Offic. Namque Herculeum Prodicus dicit, ut
est apud Xenophontem, quum primum pubesceret (quod tempus à na-
tura ad deligendum quam quisque viam vivendi sit ingressurus, da-
tum est) exisse in solitudinem, atque ibi sedentem diu secum, mul-
tùmque dubitasse, quum duas cerneret vias, unam voluptatis, alteram
virtutis, utram ingredi melius esset. ¶ Interdum pubescere ponitur pro
crescere, sive maturitatem adsequi. Cicero lib. de natura deorum. Nam
& fruges & reliqua, quæ terra parit, & tempestates, ac temporum va-
rietates, calique mutationes quibus omnia quæ terra gignat matura-
ta pubescant. Virg. lib. 2. Geor.

Hinc omnis largo pubescit vinea fœtu,
id est, exuberat Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.

Præterque pubescunt variorum flore colorum.

PUBERTAS, atis, Ætas in pueris, puellisque qua pudenda prima lanugine
obducuntur: qui est in maribus annus decimusquartus, in fœminis
duodecimus ἡ ἰφθίμν. ἰφθίμν. GAL. L'age de quatorze
ans es masles, & douze es femelles, jusque à dix huit. ITA. Età d'anni
diciotto. GERM. Das est mannbar vnd bartbringend alter an tnaben
vnd das vierzehend jar / an meydlinen vmb das zwolff. HIS. Edad
de los mancebos. ANG. The age of 14. yeares in men, and in women 12.
untill 18. yeares. ¶ Item Pubertas est emissio ipsæ pubis, à quo anni
pubertatis dicti sunt. Cicero de natura deorum. Ut si quis dentes, & pu-
bertatem natura dicat existere. Censorinus de die natal. Pubescimus
& Pubertas est ab anno 14 ad 18. Pubertas autem plena annos octo-
decim complectitur. Modest. de adopt. l. arrogatio. Non tantum, inquit,
quum quis adoptat, sed quum arrogat, maior esse debet eo quem
sibi per arrogationem, vel per adoptionem filium facit: sed utique ple-
na pubertate: id est, octodecim annis eum præcedere debet. Budæus,
Vix pubertas. Plin. in Proem. lib. 23. Omphacium qua fieret ratione
incipientis vix pubertate, in unguentorum loco docuimus.

PUBLICVS, a, um, communiter ad populum pertinens: deinde commune
in genere. Est quasi populivus, sicut dicitur est à δημο. ἡ δημο. GAL.
Publico, comun. ITA. Publico, comune. GERM. Gemein. HIS.
Publico, comun de muchos. ANGL. Publico, commune. ¶ Plaut. in Rud.
Isticubi vis condormitee nemo prohibet, publicum est. Idem Capt. se.
2. a. 2. Publicam, an privatam servitutem servit? Idem Curc. se. 1. a. 1.
Nemo ite quemquam publica prohibet via. Idem Capt. se. 2. a. 3. Bene
rem gerere bono publico. Liv. lib. 34. Bono publico aliquid facere, & c.
¶ In publico, vel privato, (i. in foro, vel domi.) Ibid. Ius publicum
(i. civile.) Suet. in Tiber. cap. 50. Annales, fasti publici. Senec. cap. 14. de
consol. ad Polib. epist. 89. Quod publicum est, non usucapitur. Ovid. Eleg.
4. lib. 4. Trist.

Nec prohibere potest, quia res est publica, Caesar.

Velleius, Malo publico facundus Cuius, Alconius, bono publico dam-
nari Ovid. 13. Metum.

Ingenium verbum ad publica commoda verti.

Cicero de Invent. Publicum est, quod civitas universa aliqua de causa
frequenter, sic loca publica urbis, apud eundem contra Rullum. ¶ Pu-
blica fides, est quam vulgus Gallicum saluum conditum appellat Sa-
lust.

Iust. in *Injure*. Comes eius qui Romam fide publica venerat. Publica vectigalia intelligere debemus ea ex quibus vectigal fiscus capit, vel ararium: δημόσια πάλιν, quale est vectigal portus, vel venalium rerum, & piscinarum, & metallorum. Vlpian. de verb. signif. Linter publica. Publica iudicia non omnia sunt in quibus crimen vertitur, sed ea tantum quae ex legibus iudiciorum publicorum vertuntur, δημόσια κρισις, ut Julia maiestatis, Julia de adulteriis, Cornelia de sicariis, & veneficiis, Pompeia de parricidis, Cornelia de testamentis. Publica verba dicuntur quae in communi sunt consuetudine, & usu. δημόσια ῥήματα. Sen. epist. 69. Magnam ex epistola tua percepi voluptatem; perimite enim mihi uti verbis publicis, nec illa ad significationem Stoicam revoca. Cic. 1. *Academ.* Dialecticorum verò verba nulla sunt publica, suis utuntur. Ovid. 3. *de Arte*.

Munda sed è medio, consuetaque verba puella
Scribere, sermonis publica verba placent.

Publica. π. pro meretrice. Senec. epist. 89. An Sappho publica fuerit
Publicum consilium, dictus est Senatus. συγκλητὸν βουλὴ. Cic. de *Orat.* Pericles Athenis plurimos annos princeps consilij publici fuit.
Publicus casus vocandi. Liv. lib. 8. ab *Urb.*

Publicum, substantivè pro emolumento & bono publico. Hinc dicimus carere publico, pro eo quod est non prodire in publicum. Cic. pro *Milon.* Caruit deinde foro Pompeius, caruit publico. Idem in *Verr.* In publico esse non audeat, inclusit se domi. Livius, de clade Caudina loquens, Ut postero die, ac sequentibus duobus nemo forum ac publicum aspiceret vellet. Idem 6. *bell. Punic.* In publicum redempti servi. Cic. lib. 1. de *bell. civ.* In publicum deponere pecuniam. Liv. lib. 9. d. 4. In publicum emere tabernas. Senec. c. 4. de *consol. ad Marc.* Quae in publicum emittuntur ei nota sunt. Publica plurali dicuntur pro vectigalibus & redditibus populi, unde & publicani dicti qui ea à populo redimebant. Cic. ad *Qu. Fratr.* Hic te ita versari ut & publicanis satisfacias, praesertim publicis male redemptis, ac socios penite non suas, diuina cuiusdam virtutis esse videtur, id est, tua. Liv. 1. 34. Publica locare (i. vectigalia,) Quint. *decl.* 340. Publica solvete. Moz. Vectigalia circumferere.

Publico, as, Publicum facio, manifesto. ἔφημι ἠδηθὴν ἢ ἡμισιῶν ἢ ἡμιλλῶν. GAL. Publicer, manifeste, divulgare. ITAL. Publicare, manifestare. GERM. Gemein machen / aufbringen / ederman ofsenbaren. HIS. Publicar, divulgar. ANG. To publish, to manifest. Iust. in *L. 1.* non contentus voluntatem suam tacita conscientia, nisi etiam matrimonij recenda publicaret. Publicare bibliothecas, (i. in publicum comparare, & omnia aperire.) Suet. in *Cas.* c. 44. Et libros publicare (i. edere.) Idem *ibid.* c. 56. Publicare forum (i. commune facere.) Idem in *Aug.* c. 29. Publicare, pro publicè ostendere. Item c. 43. in *August.* Publicare in usum populi. Idem *ibid.* c. 100. Publicare experimenta. Idem in *Claud.* c. 3. Publicare se (i. sui copiam facere populo in ludis.) Idem in *Neron.* c. 21. Publicare ponitur pro in populi potestatem & aia redigere, quod vulgo vocant confiscare. ἔδηδοεν. GAL. Confisque. ITAL. Confiscare. GERM. Dem gemein gut heimstelen in gemeinen seckel ziehen. HIS. Confiscar los bienes. ANG. To confiscate goods to the commonweal. Cic. 2. de *Invent.* Lex est apud Rhodios, ut si qua rostrata in portu navis deprehensa sit publicetur. Quum magna in alto tempestas esset, vis vento, un in vitis nautis, Rhodiorum in portum navim coegit. Quae tor navim populi vocat: navis dominus negat oportere publicari. Publicare librum aliquem est edere in publicum. ἐξιδόναι. Meretrix quoque se publicare dicitur, quae se publicè prostituit, nulli mercedem offerenti, sui copiam denegans. Plaut. in *Bacch.* se. 7. a. 4. Tum illam quae corpus publicavit vulgò suum, id est, sui copiam palam fecit. Publicare hominem, Populo communem facere: cui opponitur. Revocare in servitutem. Suet. in *Claud.* c. 25. Libertinos qui se pro Equitibus Romanis agerent, publicavit. Ingratos, & de quibus patroni quererentur, revocavit in servitutem. Hic Publicare idem significat quod Gallis dicitur. Confisque an publicè, eoque sensu Confiscandi verbo usus est dem Suet. in *Tiber.* c. 39. & in *Caligul.* cap. 41. Publicare crimen, interdum non pro D vulgare, aut palam facere, sed pro derivare in totam civitatem, vel totam civitatem eius infirmare. Liv. 4. *Bell. Maced.* Scriptum erat, Aristonem privatim ad neminem, publicè ad seniores (ita Senatum vocabant) mandata habuisse. Publicato crimine, minus intenta de paucis quaestio erat.

Publicatio, nis verbale. Bonorum alicuius in publicum redactio. ἔδηδοεν. GAL. Confiscation. ITAL. Confiscatione. GERM. Enziehung in gemeinen seckel / gemein machung. HIS. Confiscation de bienes. ANG. A publiching or confiscation. Cic. in *Caecil.* Adiungit etiam publicationem bonorum.

Publicanus, i, qui vectigalia, & alios populi principumve redditus exigent, certo constituto pretio redimit, hodie *Datiarium* appellant. ἔτι τῶν τιμῶν, ἢ τιμῶν. GAL. Un fermier public, peager. ITAL. Dattaro, chi maneggia il danaro publico. GER. Der zol oder andere einforamen eines Fursten oder gemeind an sich kauft. HIS. El almoxarife, d'arrendador que coge de recibir las rentas de la comunidad de del principe. ANG. A collar or gatherer of tributes. Hominum ordinem Romanæ & numero amplissimum, & personarum dignitate potentissimum fuisse constat, quippe cum omnes Romani equites in hac se essent occupati. Cic. pro *Planco.* Flos equitum Romanorum, ornamentum civitatis, firmamentum reip. publicanorum ordine continetur. Vlp. de *publ.* & *ver.* l. 1. Publicani sunt qui publico fruuntur: nam inde nomen habent. Et omnes qui aliquid fisco conducunt, rectè vocantur publicani. Cic. ad *Qu. frat.* lib. 1. Non esse autem leniores in exigendis vectigalibus Græcos, quam nostros publicanos, hinc intelligi potest quod, &c. *ibid.* Nomen autem publicani aspernari non possunt, qui pendere ipsi vectigal sine publicano non potuerunt. Liv. lib. 34. Publicani praebenda (militibus) conducturos se professi erant, Mulier publicana. Cic. 5. *Verr.* Mulierculæ publicanæ voluit ex decumis nimum lucri dare. De publicanis qui vectigalia ex novitiis servis percipiebant etiam Romæ. Quintil. *declam.* 340. Item, de re improffella apud publicanos, & commissa. Idem *declam.* 341. Vide *Digest.* lib. 39. & 50.

Publicè, & Publicitus, adverbia à publico nomine derivantur: idemque

gnificant quod vulgò, seu palam ἔδηδοεν. GAL. Publicquement. ITAL. & HIS. Publicamente. GERM. Öffentlich / vor der gemeind. ANGL. Publicly. Cic. 5. *Verr.* Itaque quum Plinius Herbitensis, homo disertus & prudens & domi nobilis, de calamitate aratorum, & de fuga, & de reliquorum paucitate publicè diceret. Terent. in *Adelph.* Haud citò mali quid ortum ex hoc si publicè, id est, non facile aliquid detinenti ab hoc capiet Respublica. Cic. pro *Rosc. Amer.* Anseribus civibaria publicè locatis, id est, palam, eotamque omnibus qui interesse voluerint, conductori anseres alendos addicere. Plaut. *Milit.* se. 1. a. 2. Is publicè legatus Naupactum fuit magnai Republicai gratia. Publicè aliquid deportare, hoc est, ex decreto publico. Terent. in *Phorm.* Nōne hoc publicitus scelus hinc deportarier in solas terras? Vbi Donatus, Publicitus, publica cura & concilio. Plaut. *Amphitr.* Hospitio publicitus accipiat, id est, carere publico. Gellius. *capit.* 14. lib. 6. Publicitus interest, &c. Plaut. *Amph.* An fores nobis ceasbas publicitus praebent.

Publicola, lae, qui populum colit & observat. ἰδὲ δῆμος ἡγορεῖται. Plutarcho, quo cognomine dictus est P. Valerius, qui in locum Tarquinij Collatini successus est Consul. Melius Publicola. Terent. Scaur. de *Orthograph.* Publicolam antiqui Poplicolam vocabant.

Publicus, am, πῦλαιος, ut, iter publicum. Ovid. 5. *Fast.* Uilentunc iter est, publicumque vocant.

Publicij ædiles. *Ibid.*
Plebis ad Aediles perducta licentia calu's
Publicos.

Publius, & Laberius, poetæ mimorum, Iulij Cæsaris familiares ambo, sed publius acceptior. Nam Laberij maledicentia, sicut & arrogantia Cæsar magnopere offendebarat. Is Publius, genere Syrus fuit, conditione servus: puer enim & forma, & ingenio à Domitio manumittit, & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæsaris, ubi mimos suos egit, magno ipsius populi applausu. Autores Gellius & Macrobius.

Publiōs, Publij puer, sive servus: sicut marcipor, Marcipuer. Veteres enim è suis prænominibus pueros, id est, servos in familia nominabant. Unde à Lucio, Lucipores: à Quinto, Quintipores. Et hoc est quod Plinius ait, id genus servos dominorum fuisse gentiles: id est, eodem nomine appellatos, quo domini appellabantur. Vide Marcipor.

Pūcinum, πῦκινον, urbs est Istriæ in Mediterraneis, ut Ptolem. scribit lib. 3. cap. 1.

Pūcinum, vinum, inter generosissima Italiae vina, & medicamentis aprissima connumeratum est. πῦκινον εἶναι, Nascitur in sinu Adriatici maris super colle, non procul à Timavo fonte, teste Plin. lib. 14. cap. 6.

Pudēt, puduit, vel puduitum est, pudere verbum est impersonale. Erubescere, sive pudore affici. ἔρω bosch נכחלם. ἀναιδής, GAL. Avoir honte & vergogne. ITAL. Vergognarsi. GERM. Sich schämen. HIS. Haver vergunça d' vergunçarse. ANG. To have shame. Haber ferè accusativum cum genitivo. Cic. 1. *Verr.* Sunt homines quos infamiae suae neque pudeat, neque tædeat, Idem pro *domo sua.* Me non solum piger stultitiae meae, verum etiam pudet? Senec. *suasion.* VII. Non tædet me vitæ meae, sed pudet. Plaut. *Asin.* se. 2. a. 5. Nihilne te pudet? D. Si nihil aliud me quidem tui, uxor. Livius lib. 34. Pudere quod non oportet, & non pudere quod oportet. Plaut. *Capt.* se. 2. a. 5. Faciam ut pudeat: Nam in ruborem te totum dabo. Gellius *cap.* 1. lib. 5. Ut pudeat tacitus. Plaut. *Pseud.* se. 3. a. 1. Hunc pudet, quia non dedit quod promisit; Facilius fertur quod pudet, quam quod piger. Idem *Capt.* se. 1. a. 2. At nos pudet, quia cum carens sumus. I. At pigeat postea herum, si vos eximat vinculis. Differt autem Pudere à pigere, quod pudere, verecundiae sit: pigere, poenitentiae. Salust. *Injurth.* Nam postea quae fecerit incertum habeo pudeat, an pigeat magis. Donatus, Pudere est in his quae turpiter fiunt: pigere, in his quae cum damno ac malo. Pudere, ad dedecus: pigere ad dolorem refertur. Ter. in *Adelph.* Patris me quidem pudet, pigetque. Ovid. 13. *Metam.*

Vidi, puduitque videre
Quum tu terga daret.

Gellius c. 13. lib. 5. Puduitum est, veritum est, pigitum est, impersonaliter à Cicero & aliis dicitur. Invenitur aliquando personaliter positum; cum nominativo verò id non aliter quam in tertis personis. Lucanus,

semper metuet, quem se va pudebunt.

Composita eius sunt, Depudet, Dispudet, & Suppudet, de quibus suis locis.

Pudēns, tis, Verecundus. ἔρω bosch נכחלם. ἀιδήμων. GAL. Honteux, qui a honte. ITAL. Verecondo, non sfacciato, spantoso. GERM. Schamig oder schamhaft. HIS. Casto, con vergunça, vergunçoso. ANG. Shamefast. Cic. 5. *Verr.* Metelli est filius in provincia, non puer, sed adolescens bonus, ac pudens. Plaut. *Asin.* se. 1. a. 1. Quum me adiiit, ut pudentem gnatum æquum est patrem, (id est, verecundè oravit ut ei argentum darem.) Terent. in *Heaut.* Animi est pudentis signum, & non instrenui. Cic. pro *Flac.* Pudentissimus, atque optimus vir. Idem 3. *Verr.* Pudentissima, lectissimaque foemina. Cuius contrarium est Impudens, de quo egimus suo loco, ἀναιδής.

Pudēter, adverbium, Verecundè. ἔαιδής. GAL. Avec honte & humilité, d'une contenance honteuse. ITAL. Con vergogna & modestia. GERM. Schamhaftlich / mit scham. HIS. Castamente, con vergunça. ANG. With shamefastness. Cic. pro *Quinto.* Eum tum pudenter appellare nolebas. Horat. 1. *Epist.* 18.

disas, faciāsne prudenter. An rapias.

Cicero in *Vatin.* Vivere pudenter. Contrarium est impudenter, de quo suo loco, ἀναιδής.

Pudēndus, am, quod pudore dignum est: sive quod eiusmodi est, ut illius nos pudere oporteat, ἔαιδής. GAL. De quoy on doit ou deuff avoir honte, honteux. ITAL. Cosa vergognosa. GERM. Des man sich schämen muß oder soll. HIS. Vergunçoso. ANG. To be ashamed of. Plin. 1. 29. c. 29 Quaedam pudenda dictu tanta auctorum asseveratione commendantur. Ovid. *Fast.* 5.

Causa pudenda tua est.

Idem

Idem lib. 3. de Arte,

Perque aditus tales lucra pudenda petunt.

Virg. 11. Aeneid.

ac non Evandre pudendis

vulneribus pulsum aspicias.

Cic. 5. Phil. Ut jam pudendum sit, honestiora esse legionum decreta quam Senatus. Suet. in Tyb. c. 65. Pudenda miserandaque oratio. Idem in Neron. cap. 51. Pudendus circa cultum corporis. Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Nec mea supplicio vita pudenda foret.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Assuescunt oculi multa pudenda pati. (i. nimis.)

Pudenda, orum, substantivum, Naturales partes dicuntur, tam in viro; quam in muliere, quae & Verenda dicuntur, quod (ut ait Augustinus lib. 15. Civit.) libidinis nos maxime pudeat. פוטר basar פוטר her-ruah מבושח mebaschim. & aidiia. GAL. Les parties honteuses de l'homme. ITA. La parte dishoneste dell' huomo. GERM. Die scham oder schamgleder der mannen und frauen. HIS. Los miembros genitales, las verguenças. ANG. The privie partes of man and woman. De illis ita periphra- sticas. Ovid. 4. Fast.

Ab pereant partes qua nocere mihi.

Pudibilis, pudendus Lamprid. in Heliogab. Ad honores reliquos promovit commendatos sibi pudibulum enotitate membrorum.

Pudibundus, a, um, qui pudore ducitur, pudens, verecundus. פוטר bosch פוטר nichlam. aidiia. GAL. Honteux. IT. Rispetoso, vergognoso. GER. Schamhaftig / zuechtig. HIS. Verguoso, que tiene verguença. ANG. Shamefull and bashfull. Plin. lib. 10. cap. 20. Pudibundus ac mterens, quareit latebram. Ovid. lib. 2. Fastorum,

illa diu reticet, pudibundaque celat amictu

Ora, fluunt lacryma more perennis aqua.

Dies pudibunda, pro purpurea, apud Statium lib. 5. Theb. de Auroris.

Pudibunde, cum pudore αἰσχυνίως.

Pudescio, fis, Erubescio, pudore suffundor. פוטר bosch פוטר nichlam. aidiia. αἰσχύνω. GAL. Avoir honte. IT. Vergognarsi. GER. Schamtot werden. HIS. Averguençarse a si mesmo. ANG. To become shamefull and bashfull. Passivum est a Pudefacio, quod est pudorem alicui injicio. Gellius lib. 15. cap. 17. Tibiam, pudefactus oris deformitate, abjecit.

Pudicus, a, um, continens se a libidinibus, castus. פוטר tahor פוטר naki. αἰσχος ημιδος. GAL. Pudique, chaste. IT. Pudico, casto. GERM. Kensch / zuechtig ond schamhaft. HIS. Cosa casta con verguença. ANG. Chaste, honestof life. Pudicum ingenium Pamphili, apud Terent. in Hecyr. & mores pudici, apud Plaut. in Capt. Miles pudicus. Cicero Epistola ad Octav. Audiet C. Marius impudico dominò patere nos, qui ne militem quidem habere voluit nisi pudicum? Mores pudici. Ovid. Trist. Mulier pudica. Horat. Epod. 2.

Thalamos violare pudicos.

Ovid. 1. Amor. Eleg. 8. Idem Eleg. 8. lib. 3. Mores natura pudicos tibi dedit cum facie. Plaut. Capt. sc. ult. a. 5. vers. 1. Spectatores, ad pudicos mores facta hæc fabula est. Idem Curo. sc. 1. a. 1. Tam a me pudica est, quam si soror mea fiet. Idem Most. sc. 3. a. 1. Pro mulierem lepidam, & pudico ingenio. Idem Aulul. sc. 1. a. 2. Bellum verò & pudicum prostibulum populi. Idem Curo. sc. 1. a. 1. An tu pudicæ cupiam infidias locas? Pudicior comparativum. Ovid. in Ibin,

Nec tibi contingat matrona pudicior illa,

Qua potuit Tydeus erubuisse nuru.

Pudica arbor, octonos circiter pedes procerâ, in provincia Pudiferam. Ea rerum accessum videtur sensu percipere, appropinquante homine, aut animali ramos constringit: recedentibus pandit. Scal. exerc. 181. 28.

Pudicè, adverbium, Castè. פוטר aidiia, αἰσχος. GAL. Chastemet pudique-ment. ITAL. & HIS. Castamente, pudicamente. GERM. Zuechtliche schamhaftlich / mit fuechtheit. ANGL. Chastely. Plaut. Curo. sc. 3. a. 5. Bonè & pudicè me habuit. Ibidem sc. 2. a. 2. Eduxi hanc bene & pudicè. Idem Capt. sc. 3. a. 5. Bonè pudicèque asservetur lingua, &c. Ovid. ad Liviam.

Quid tibi nunc mores profunt, actumque pudicè,

Omne avum?

A quo sit pudicitia, castitas, αἰσχος. Quorum contraria sunt, Impudicus, Impudicè, & Impudicitia: de quibus suis locis.

Pudicitus, Apuleius. Apol. 1. Pudicitus professi versus & scripti.

Pudicitia, æ, Castitas. פוטר tahorah פוטר nikkaiion. aidiia. GAL. Chastetè, netotè. ITAL. Castità, pudicitia. GERM. Kenschheit / zucht. HIS. Castidad con verguença. ANGL. Chastnessè, or chastitie. Plin. lib. 17. cap. 25. A quo tempore pudicitiam subveiani pifo gravis auctor tradidit Ovid. Epist. 5.

Lis est cum forma magna pudicitia.

Ibidem.

— nulla reparabilis arte.

Lasa pudicitia: deperit illa semel.

Tacit. lib. 4. Impenetrabilis Agrippinæ pudicitia. Modò pro religio- sa munditia ac puritate ponitur. Virg. 2. Georg.

Castâ pudicitiam servat domus.

Quandoque Dea quæ Romæ colebatur. Plin. lib. 2. c. 7.

Pudor, is ut Stoici definiunt, est metus infamiae qui animum reprimit, ne procaciter, aut inordinatè, aut turpiter quid peragat. פוטר boschet פוטר bashnah. aidiia. GAL. Honte. ITAL. Timor d'infamia, pudore. GERM. Scham / zucht. HIS. Verguença con temor. ANGL. Shame. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

— Confusa pudore repulsa.

Livius 4. a. 4. Pudor pessimus parsimoniae, vel paupertatis. Ibidem, gloria sit, non pudori. Et Plaut. Amphitr. Si pudoris egeas, sumas mutuum. Cur autem erubescant quos puduit, causam tradunt philo- sphi, quoniam pudefactis sanguis de corde in omnes corporis par- tes diffunditur, ita ut superficiem occupet. Vide Gellium cap. 6. lib. 19. Pudor a verecundia sic separatur a quibusdam, ut pudor sit rei tur- piter actæ: verecundia etiam rectè facti, atque honesti: quæ tamen differentia vera non est. Cicero pro Cluent. Deinde ita flagitare cepit

Calpurnius Pars II.

amentia, sic inflammata ferri libidine, ut eam non pudor, non pudicitia, non pietas revocaret Plin. lib. 11. cap. 37. pudoris in malis sedes, Ovid. 1. de Arte.

Estè procul vitta tonues, insigne pudoris.

Erat enim vitta, matronarum ornatu. Horat. 1. Serm. Sat. 6.

Infans namque pudor prohibebat plura profari.

Ovid. Epist. 16.

— fines transire pudoris.

Plaut. Amphitr. Sed pudicitiam, pudorem, & sedatum cupidinem. Pudor etiam pro scelere, & probro, vel dedecore sumitur, quæ sunt pudoris causæ. Item pro infamia, & turpitudine Ovid. 5. Fast.

Isque pudor mansisset adhuc. (id est, infamia)

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Est & in obscenos deflexa tragedia vitta.

Multaque præteriti verba pudoris habet. (i. turpitudinis.)

Ibidem,

Rebus adest nomen, nomenclibusque pudor. (id est, turpitud.)

Idem Eleg. 1. lib. 3.

Nève reformida, ne sim tibi forte pudori.

Senec. cap. 17. de consol. ad Polyb. P. o pudor imperij? (id est, o indi- guum facinus Imperatoris!) Et Livius lib. 10. d. 4. Non sine pudore regis. (id est, dedecore, infamia, &c.) Ovidius Epist. 11.

Irruit, & nostrum vulgat clamore pudorem.

Idem Epist. 19.

O pudor hirsuti costis exuta leonis,

Aspera texerunt vellera molle latuit.

Pudoricolor, is. Vocatur hoc nomine aurora rubens, sicut Memnon nocicolor a Lævio in Alcist. teste Gell. lib. 19. cap. 17.

Puer, eri, olim & puerus. Primum ponitur pro servo, פוטר jeled פוטר nahar. aidiia. GAL. Enfant, petit garçon, serviteur. ITAL. Fanciullino.

GER. Ein kind / Knab / knecht oder diener. HIS. Moço de edad de edad. ANGL. A childe or boye or servand. Plaut. Asin. sc. 2. a. 5. I puer pulta. Ibidem, Da puere ab summo. (sup. vinum, & initium facito a loco summo, usque ad imum.) Idem Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 1. I puere præ. Idem in Most. sc. 3. a. 1. Cedo aquam manibus. Ita legit Priscian. Idem Curo. sc. 1. a. 1. Cedo puere sinum (id est, vas sinuosum potorium, auctore Nonio & Servio.) Jam to Puere antiquum est a recto puerus. Terent. in And. Et jam puerum inde abiens conveni Chremis. Cicero ad Quint. frat. lib. 1. Tunc id veritus es, ac ego ira- cundia aliqua adductus, pueros ad te sine literis mitterem? Secundo pro masculino, & opponitur puellæ. Ovid. 9. Metamorph.

Cultus erat pueri, facies, quam si ve puella,

Sive daret puero, fieret formosus uterque.

Et paulò post.

Vota puer solvit, qua scemina voverat, Iphis.

Plaut. Amphitr. Atque illam geminos filios pueros peperisse conspi- cor. Ibidem, Speravi istam tibi parituram filium: verum non est puero gravida. Tertiò pro ætate puerili. Cicero Brutus, Cæsaris verò pueri mirifica indoles virtutis. Virg. 2. Eclog.

O formose puer, nimum ne credo color.

Plaut. Pseud. sc. 6. a. 4. Nugas theatri, verba quæ pueri discunt. Idem Aul. sc. 1. a. 4. Quasi pueris qui nate discunt. Regij pueri, apud Ma- cedonas vocabantur principum liberi ad ministerium regis electi. Li- vius lib. 5. decad. 6. GAL. Pages d'honneur. Interdum est & פוטר, denotantque respectum erga patrem, vel matrem: ut sit idem quod fi- lius. Horat. 1. Epist. 2.

Quaritur argentum, puerisque beata creandis

Vxor.

Virg. 8. Eclog.

Crudelis mater magis, an puer improbus ille.

Apud antiquissimos erat communis generis: quod & Priscianus an- notavit, citans illud ex Livij Andronici. Od.

Sancta puer, Saturni filia.

Declinatur & hic puerus, & hæc puera, sicut puellus & puella. Plaut. in Mer. Tu puere abi hinc int. o cyus. Vatro & φιλωνικας, ut citat Nonius, Properate vivere puere, quas sunt ætatula ludere, & amare, & Veneris tenere leges. Sueton. in Calig. cap. 8. Quod antiqui etiam puellas pueras, sicut & pueros puellos dicitarent. Varro. l. 2. de vita populi Rom. apud Nonium, in privatis domibus, pueri & puere ministrabant. Pueri olim circumtonsi. Suet. in August. cap. 45. Pueri dicebantur qui minores essent annis 17. Gell. cap. 28. lib. 10.

Puerulus, i, diminutivum. פוטר פוטר. GAL. Petit enfant. ITAL. Fanciullino sicciolo fanciullo. GER. Ein kind / Knab. HIS. Moço de edad pequeno. ANGL. A little childe. Cicero pro Ros. Amer. Ut inter suos omnium artium pueros, ex tot elegantissimis familiis lectos, velit hos verari homines penè operarios.

Puerpera, æ, mulier quæ recens peperit, quæ ex dolore partus decum- bit, vel quæ primitus peperit. Interpres Juvenal. Sary. 6. פוטר cholah לידה. GAL. Vne accouchée femme qui a enfanté. ITAL. Donna di parto.

GER. Ein kindbeterin. HIS. La parida, muger que pario. ANGL. A wo- man lying in childe bed. Terent. in Adelph. — multò rectus est. Quam illam puerperam nunc duci huc per viam ægrotam Plin. l. 7. c. 4. Editis geminis ratam esse aut puerperæ, aut puerperio, præterquam alteri, vi- tam. Plaut. Amphitr. Vbi uterò exeri dolores ut solent puerperæ.

Puerperus, a, um, adjectivum: ut, Verba puerpera. פוטר פוטר. GAL. Qu' fait produire ou enfanter une femme. ITAL. Cosa di donna di parto. GERM. Ser Kindbeterer / indienstlich. HIS. Cosa de muger parida. ANGL. That ma- ket a woman bear children. Ovid. 10. Met.

Admoneque manus, & verba puerpera dixit.

Puerperium, ij, Nifus & dolor patientis, vel etiam tempus ipsum quo pa- rit mulier, quòve post partum ex dolore decumbit. פוטר פוטר. GAL. Enfantement, ou le temps d'enfanter, accouchement, gestive, douleur d'enfanter. ITAL. Dolore del partorire. GERM. Die zeit der gebur / oder die kindbette. HIS. El parido, dolor de muger parida. ANGL. Childbea- ring or deliverance of childe. Plin. lib. 28. c. 8. Lingua adalligata, pe- ricula puerperij tollit. Aliquando etiam proles ipsa Gell. c. 2. lib. 10.

Divo Augusto imperante, ancilla ejus in agro Laurente peperit quin-

que pueros, qui pauculos dies vixerunt : Matérque quoque non multo post mortua monuereatúmque ei factum iussu Augusti, in via Laurentina, in quo scriptum fuisse constat numerum puerperij. Suet. de Calig. cap. 8. Quam Agrippina bis in ea regione filia enixa sit & qualiscunque partus, sine ullo sexus discrimine puerperium vocaretur: quod antiqui etiam puellas pueras, sicut pueros & puillos dicitarent. Plin. lib. 18. cap. 29. Ut in lacte puerperium necat. Idem lib. 7. c. 11. Uno abortu duodecim puerperia egesta.

Puerilis, quod est pueri, vel quod puerorum proprium esse solet. ξ παιδικός, ν αιριαχός. GAL. Puerile, d' enfant. ITAL. Cosa de fanciullo. GERM. Kindlich oder kindisch. HISP. Cosa perteneciente a moço. ANGL. Childish, boyish. ξ ut Aetas puerilis, apud Cic. pro Archia. Quibus artibus aetas puerilis ad humanitatem informari solet. Idem ad Att. lib. 14. Acta enim illa res est animo virili, consilio puerili. Virg. 5. Aeneid.

— si jam puerile paratum
Agmen habet secum.

Idem 11. Aeneid.

Tela manu jam tum tenera puerilia torfit.

Vota puerilia, Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist.

Stulte quid hac frustra votis puerilibus optas?

Puerilitas, adverbium, More puerorum. ξ παιδικαίως. GAL. Puerilement en façon d' enfant. ITAL. A modo di fanciullino. GERM. Kindlich. Kindlich cherweise. HISP. Con moçada, en guisa de moço. ANGL. Childishly, like a boy. ξ ut Pueriliter blandiri. Livius l. 1. belli Punici. Cic. 1. de finib. Quae quam res tota sicca sit pueriliter, tum nec efficit quod vult.

Puerilitas, atis, Inaestia, vel inconsiderantia puerilis. ξ παιδικότης. GAL. Enfantise, puerilité. ITAL. Fanciullezza. GERM. Die kindische oder kindischheit. HISP. Moçada. ANGL. Childish-hood. Seneca. Qui pueritiam eius, sive potius puerilitatem ludibrio habuit. ξ ponitur aliquando pro ipsa pueritia. ξ παιδικότης. Varr. de Liberis educandis, Velut mehercules, inquit ipse, usu magno puerilitatis formulam audire.

Pueritia, aetas puerilis. ξ παιδικία. GAL. Enfance. ITAL. Pueritia, fanciullità. GERM. Die kindheit, das kindlich alter. HISP. Edad del moço, moçada. ANGL. Childish hood. Cic. pro lege Manil. Qui extrema pueritia miles fuit summi Imperatoris. Idem Licinio lib. 5. Qui aetate a pueritia sua semper observavit. ξ Quandoque etiam sumitur pro paritate, sive castitate: quod & Nonius annotavit, citans illud Varonis ex l. 1. rerum humanarum, Quae pueritia est frequentius polluta. Vide tamen num potius ibi puritas legendum sit.

Pueritia, a quo Repuerascere, de quo vide suo loco.

Puellus, aliud diminutivum a puer, Parvus puer, sive filiolus. ξ παιδίον. GAL. Petit enfant. ITAL. Fanciullino. GERM. Ein kindlin, kindlin. HISP. Pequeno moço, niño. ANGL. A little child. Lucilius, Quamque hic tam formosus tibi, ac te dignus puellus.

Puellula, a, a puera, per diminutionem. Vide supra in fine vocis. Puer, & Puerperium. ξ παιδική. GAL. Fillette. ITAL. Fanciulla. GERM. Ein meydlin oder tóchterlin. HISP. Moça pequena. ANGL. A little maid girl, or wench. Cic. ad Attic. De tutela legitima in qua dicitur esse puella nisi ulucapi potest. Ovid. 2. Fast. Succubuit fama victa puella metu.

Virg. 4. Georg.

Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas alta non vidit in herba.

Ovid. 2. Amor. Eleg. 16.

Verba puellarum solius leviora caducis.

Idem 3. Amor. Eleg. 6.

Aut non formosa, aut non bene culta puella.

Virg. 2. Aeneid.

— circum pueri, inmutaque puella
Sacra canunt.

Puellula, a, diminutivum a puella. ξ παιδική. GAL. Petite fillette. ITAL. Picciola fanciulla. GERM. Ein kleines kindlin. HISP. Moça pequena, niña. AN. A little maid girl or wench. Cat. in epith. Iul. Floridam ipse puellulam
Matris è gremio sua dedit.

Idem in Mamur.

Socii puellarum.

Puellularis, e ξ παιδικός. GAL. De fillette. ITAL. Fanciulesco, puerile. GERM. Kindlich oder denn Meydlinen zugehörig. HISP. Cosa perteneciente a moça. ANGL. Of a maid. Quintil. de uxore defuncta, Tum aetate ea puellari, praesertim meae comparata, potest & ipsa numerari inter vulnera orbitatis. Plin. lib. 10. c. 55. Livia Augusta prima sua juventa Tiberio Cesare ex Nerone gravida, quum parere virilem sexum admodum caperet, hoc usum est puellari augurio, ovum in sinu fovendo, atque quum deponendum haberet, nutrice per sinum tradendo, ne intermitteretur tepor: nec falso auguriata proditur. Ovid. 4. Fast.

Prada puellarum animos oblectat inanis.

Inde puellaris nata est vestigia plantae.

Idem 5. Fast.

Sapè puellares subduxit ab aequore plantas.

Puellulariter, adverbium. ξ παιδικαίως. GAL. En fillette, à la maniere des fillettes. ITAL. A fogia di fanciulla. GERM. Wie die Meydlin. HISP. En manera de moça, o niña. AN. Like a maid or wench. Plin. Epist. 163. Dum se pregnantem puellariter nescit, ac per hoc, &c.

Puellularis, e, effeminari. ξ παιδικός. Pacuvius, Puellascunt lascivia adolescentes. Aliquando revirescere, & quasi ad puellarem aetatem redire. ξ παιδικός. GAL. Retourner en âge de fillette. ITAL. Ritornare in età di fanciulla. GERM. Weiblich werden oder widerumb iungen. HISP. Tornar moça. ANGL. To waxe like a maid or wench. Varr. apud Nonium. Quod non solum innubae sunt communes, verum etiam veteres puellascunt.

Puellitari cum puella concubere, vel ludere. Laberius de his qui rem habent cum vetulis translatè hoc verbum usurpavit, Quenam mens, quae delicias vos suppositores facit cum capro eugio (sic vetulae naturam vocat) puellitari?

Pugilis, is, qui pugillatu decertat, vel pugna se exercet: nomen à pugna, sive à pugnis deductum. ξ παύση. GAL. Qui anciennement s'exercit au combat à grand coups de poings. IT. Chi combatteva all'usanza antica col pugni in luogo publico. GERM. Ein fechter, Kämpfer. HISP. Combatidor con puños. ANGL. A champion. Cic. de clar. Orat. Pugiles in exercitatu etiam si pugnos, & plagas Olympiorum cupidè ferre possunt. Solem tamen saepe ferre non possunt. Idem 2. Tusc. Pugiles caestibus contenti, ne iugemiscunt quidem. Horat. lib. 2. Epist. 1.

— media inter carmina poscunt

Aut ursum, aut pugiles: his nam plebecula gaudet.

ξ Pugiles eisdem Athletas fuisse & nudos certasse colligitur ex Suet. in Aug. cap. 44. Idem & Latini & Graeci, &c.

Pugillatus, us pugillum certamen. ξ παύση. GAL. Le jeu & exercice des luitours. ITAL. Tale giuoco di pugni. GERM. Ein fechtspiel oder kampfspiel. HISP. Juego de exercicio con puños. ANGL. A striving or champions or wench fight. Plaut. in Capt. Hic homo pugillatum incipit. Plin. lib. 8. cap. 22. Eundem decimo anno restitutum athleticæ, certasse in pugillatu.

Pugillatio, idem ξ παύση. Cic. 2. de legib. Sunt corporum certationes cursu, & pugillatione, luctatione, &c.

Pugillatè, adv. pugillum more, ξ παύση. Plaut. in Epid. Quid herilis noliter filius? Epid. Valet pugillatè, atque athleticè, Vbi pugillatè & athleticè valetè dixit pro eo quod est prosperissima, summamque valetudine frui. Summam enim tam athleteæ, quam pugiles corporis robori curam impendebant, ita ut interdum ex nimia repletione venæ deruptione periclitarentur.

Pugillare more pugilis decertare, ξ παύση. Capitolinus in Galieno, Pugilles faculis, non veritate pugillantes.

Pugillaris, pugillus, vide Pugnis.

Pugio, nis, Brevioris gladij genus est, teste Nonio: ita dictum ab eo quod pugno facile apprehendatur, vel quod eo punctum pugnetur, ut inquit Festus. ξ πύγιστος. GAL. Un poignard. ITAL. Pugnale. GERM. Ein Dolch. HISP. Puñal. ANGL. A dagger. Front. lib. 2. Stratag. Qu. Sertorius, quum acie decertaret, barbarum qui ei nuntiaverat Hitaleium perisse pugione trajecit. Suet. in Galba c. 11. Pugione deperdente à cervicibus ante pectus, &c. Velleius Pugionem ad femur alligare? (de varato.) ξ Pugionem plumbeum vocat Cic. invalidum argumentum, lib. 4. de finib. O plumbeum pugionem.

Pugiunculus, i, parvus pugio. ξ πυγυγιό. GAL. Un petit poignard. ITAL. Pugnaleto. GERM. Ein Solchlin. HISP. Pequeno puñal. ANGL. A little dagger. Cic. Hispanice sem pugiunculum, Cn. Pisonem appellat. Idem in Orat. Nam in iis, quibus, ut pugiunculis uti oportet, brevis facit ipsa liberiores pedes.

Pugna, a, praelium, dimicatio, certamen: quod nomen à pugno deductum existimat Donatus. ξ μάχη. GAL. Combat. IT. Pugna, combattimento. GERM. Ein Streit. HISP. Pelea, batalla. ANGL. A combat, or fight. Nam veteres, inquit, ante usum ferri, & armorum, pugnis, & calcibus, & moribus, corporumque luctatione certabant. Virg. 3. Georg.

Mox tamen ardentes accingar dicere pugna.

Idem 8. Aeneid.

— quem si fortuna sequatur,
Eventum pugna cupiat.

Idem 11. Aeneid.

Isque ubi se nullo iam cursu evadere pugna
Posse, &c.

Cic. pro Murena. Ex omnibus pugnis, quae sunt innumerabiles, vel acerrima videtur illa quae cum Rege commissa est, & summa contentione pugna dicimus pulchre, Committere pugnam, Dare pugnam, Rem venire ad pugnam. Tibul. lib. 4.

Faciem componere pugna.

(de forma aciei.) Ovid. 13. Eventus pugnae quis fuit? Item.

Si quaritis huius fortunam, non sum superatus ab illo.

Plaut. Amph. Antequam cum Taphis pugna sit inita. Idem Aulul. sc. 4. a. 3. Facta est pugna in Gallo Gallinaceo (i gallu obruncavit.) Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Priusquam istam pugnam pugnam, ego prius dabo aliam. Idem Amph. sc. 1. a. 1. Hæc illic pugna pugna est. ξ Quandoque apud Poetas pro stupro ponitur. Terentius in Eunuch. Dabit hic aliquam pugnam. ξ pugna mala, ξ νίκη. victoriae opponitur. Salust. Jugurth. 98. Quod oppidum primum omnium post malam pugnam ab Rege defecerat, i. praelium adversum. ξ Pugnam facere, pro praelium committere. Salust. ibid.

Pugno, as Dimico, pugnam habeo, vel committo. ξ μάχη. GAL. Combatre. IT. Combattere, guerreggiare. GERM. Streiten. HISP. Pelear. ANGL. To fight. Plaut. in Amph. Nam quum pugnant illi maxime, ego fugiebam maxime. Cic. pro Cern. Balbo, Qui cum hoste nostro cominus saepe pugnavit. Plin. lib. 32. cap. 1. sed armatae classes imponunt sibi tutium propugnacula, ut mai quoque pugnetur velut è muris. Pugnatè pugnam, id est, pugna committente, manus conferre. Gell. lib. 2. Dum pyrrhus Rex in Italia esset, & unam atque alteram pugnam prospere pugnavit, pugnam pugnatè, & pugna pugnatè, vide Plaut. sup. in Pugna. Et pugnatè pugnam acerrimam dixit Gell. cap. 18. lib. 15. Senec. c. 1. de cons. ad Polyb. Ovid. 13. Metam.

Sic pugnae (dolis & fraude) sic est Metuendus Vlysses.

Plaut. Milit. sc. 2. a. 2. Vi pugnatèque hominem capere certa res est. (i. dolo) Ovid 13. Metam.

Tutius est igitur scitis contendere verbis.

Quam pugnatè manu.

ξ pugnatè per. Cels. lib. 5. c. de Mydriasi, pugnatè est per eadem omnia, quae in caligine oculorum praeccepta sunt. ξ Interdum pugnatè, accipitur pro contendere, certare, litigare. Cic. 2. de nat. deor. videtur Epicurus de diis immortalibus non magnopere pugnatè id est, de diis non valde laborare, aut pro eorum defensione non magnopere contendere. Gell. lib. 2. c. 15. Pugnatè de possessione hominis Terent. in Prolog. Hecyr. Tumultuantur, clamant, pugnant de loco. Pugnatè secum, vel inter se, ea dicuntur quae inter se sunt contraria: ut Pugnatè studia, pugnatè sententiae Quint. lib. 3. c. 10. Hæc autem quae ta-

ram inter se pugnant plerumq; nominibus deflecti solent. Hor. in Ser.

Quid mea quum pugnat sententia secum?

Pugnare aliquando ponitur pro conati. Ovid. 1. de remed.

Pugnat in adversus ire nator aqua.

In qua significatione non invenit accusativum admittit. Cic. Appio

Pulcro. Illud pugna atque enitere, nequid mihi temporis proteretur.

Idem 1. de nat. deor. Illud video pugnare te, species ut quædam sit deo-

rum. Pugnaveris, veteres dicebant pro eo quod est strenue te gesse-

ris Terent. in Adelph. Et istam psaltriam unâ illuc mecum hinc ab-

strabam, M pugnaveris. Vbi Donatus, Pugnaveris, id est, magnam rem

gesseris. Habet autem hoc verbum ut cætera eiusdem significatio-

nis, varias constructiones Dicimus enim Pugno in hostem, contra vel

adversus hostem, cum hoste. Et apud Poetas, Pugno hosti. Exempla

nuquam non occurrunt. Pro causa iniqua pugnare. Ovid. Epist. 19. Pro

commodis patriæ pugnare, cui opponitur patriæ commoda oppugna-

re. Cic. 1. de Invent. Pugnatur impersonale, Cæsar 4. bell. Gall. Quum

ab hora ferè quarta usq; ad Solis occasum pugnaretur. Ov. 3. de Arte.

Ponite iam gladios hebetes, pugnetur acutis

Nec dubito telis quin pitar ipsa meis.

Cic. lib. 3. Offic. Quum malè pugnatum apud Claudium esset. Item pu-

gnatur passivum, ut hoc pugnatur, pro hoc contenditur. Idem pro Rosc.

Amer. Hoc solum hoc tempore pugnatur, ut ad illam optimam præcia-

ramque prædam damnatio Sex. Roscij velut cumulus accedat.

Pugnans, antis, particip. ἔχων lochem. ἔχων. GAL. Battant. ITA.

Chi combatte. GERM. Streitend. HIS. El que pelea, pelear. ANG.

Fighting. Ovid. 13. Metam.

ego Telephon hasta

Pugnantem domui, victum orantemque refeci.

Idem 1. de Pont Eleg. 2.

Hic me pugnantem cum frigore, eumque sagittis,

Cumque meo faco, quarta fatigat hyems.

Interdum migrat in nomen, idèque significat quod contrarius, si-

ve repugnans: ut Pugnantes sententiæ, hoc est inter se contrariæ. Plin.

Epist. 168. Quæ distinctio pugnantium sententiarum, &c. Pugnanti

studia. Cic. 1. de finib. Atqui pugnantis & contrariis studiis concil-

isque semper utens, nihil quieti videri, nihil tranquilli potest. Idem

1. Tusc. Pugnanti te loqui non vides?

Pugnatus, a, um, participium. ἔχων. GAL. Combatu. ITA. Com-

battuto. GERM. Gestritten. HIS. Peleado. ANG. Fought and strived for.

Salust. Jugurth. quæ negotia multò magis quam prælium malè pu-

gnatum à suis, regem tentebant. Horat. 3. Carm. Ode 16.

Et pugnatæ sacro bella sub Ilio.

Virg. 8. Æneid.

pugnatæque in ordine bella.

Pugnata pugna. Cicet pro Mur. Cuius ex omnibus pugnis, quæ sunt

innumerabiles, vel acerrima mihi videtur illa, quæ cum rege commissa

est, & summa contentione pugnata. Vide supra in Pugna.

Pugnator, verbale. ἔχων. GAL. Comb-

attant. ITA. Combattitore. GERM. Ein streiter/ Friegefnecht in einem streit.

HIS. Peleador. ANG. A fighter. Liv. 4. bell. Pun. Deinde occupata

dextra tenendo caput, fortissimus quisque pugnator esse desierat.

Suet. in Cæs. cap. 39. ægyptiæ classes magno pugnatorum numero

conflixerunt.

Pugnatorius, a, um, ἔχων: ut pugnatoria arma. Suet. in Calig. c. 54. Ba-

tuebat pugnatoris armis, &c. Thrax. sup.

Pugnax, acis Bellicosus. ἔχων. GAL. Aspre au combat, aspre

à combattre. ITA. Bellicoso guerriero. GERM. Streibar/ dem vol mit strei-

ten ist/ Friegefn. HIS. Hombre que mucho pelea. ANG. A great fighter

warreliek, contentious. Cic. in Anton. Saxa Centurio, pugnax & lacer-

atus. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Essen: pugnaces qui fera bella canunt.

Idem Eleg. 9. lib. 3. Trist.

Cura pugnacis facta Minerva (Argo)

Interdum idem quod vehemens & pertinax in pugnando, seu con-

tendendo. Cic. 1. de Orat. Carneades dicere solebat, me sibi perfacilem

in dicendo, te per pugnacem in disputando esse visum. Idem in Pisonem,

Græcis facilis & valde venustus, nimis pugnax contra Senatorem

populi Romani esse noluit.

Pugnacior, pugnacissimus, ἔχων. Plin. lib. 22. c. 21. Perdices &

gallinacos pugnaciores fieri putant in cibis eorum additis Cicet, de

clar. Orat. Sed & huius oratio in philosophiam translata pugnacior

(ut ita dicam) videtur, & illorum iudicio pacatior pugnax exordium

dicendi, id est efficax & vehemens, apud Cic. 2. de Orat.

Pugnacitas, atis, pugnandi aviditas & pertinacitas. ἔχων. GAL.

Aspre de combatte. ITA. Asprezza, ostinazione di combattere. GER.

Streibar/ feit/ begitd zum streiten. HIS. Aquel habito de mucho pelear.

ANG. A desire and readiness to fight. Plin. lib. 10. c. 33. Perdices ca-

piuntur quæque pugnacitate eiusdem libidinis. Pugnacitas argumen-

torum, Quint. Sen. cunct. 2. Accusatoris usus pugnacitate.

Pugnaciter, adverb. Vehementer, pertinaciter, instantè. ἔχων. GAL.

De force & courage, asprement & opiniastrement. ITA. Con gran cuore,

aspramente, ostinamente. GERM. Streibar/ lich/ w iderspennlich/ dapsfer-

lich. HIS. Mucho peleando, porfiadamente. ANG. Contentiously, eagerly. Cic.

4. Academ. Ergo de omni statu, consilioque totius vitæ aut certa-

re cum aliis pugnaciter, aut frustrari cum aliis, tum etiam me ipsum

velim. Quint. 1. 9. c. 4. Vbiunque acriter erit, & instantè, pugnaci-

terque dicendum, membratim, cæsimque dicimus. Et pugnacius di-

ceat. ibidem.

Pugnaculum, i, Propugnaculum hoc est, locus munitus, ex quo hosti-

lis vis arcetur. ἔχων. GAL. Le poing. ITA. Pugno. GERM. Ein faust. HISP.

El puño de la mano cerrada. ANGL. The fist. Ter. in Adelph. Ctesipho

Calepini Pars II.

me pugnis miserum & istam psaltriam usque occidit. Vbi Donatus,

aut pugnus à pugna est dictus, aut ab illo pugna. Quidam à Græco

πῶγνῶ deducunt, quod & inter cætera pugnum significat. Cic. in Orat.

Nam quum compresserat digitos, pugnumque fecerat, Dialecticam

aciebat eiusmodi esse. Cato c. 81. Sphæras pugnum altas facite, hoc

est ad crassitudinem unius pugni. Cic. in Paradox. Quoniam verbis

contendimus inter nos non pugnis. Virg. lib. 11. Æneid.

Pectora nunc fœdans pugnis, nunc unguibus ora.

Plaut. Cure. sc. 3. a. 5. Novi hos pugnos meos, Hjs te placidum red-

dam. Ibid. sc. 1. a. 3. Pugnis tem soluant, si quis poscat durius. Ibid. sc. 3.

a. 1. Bene monstrantem pugnis cædis. Idem Milit. sc. 1. a. 1. Quo pacto

pugno perfregisti elephanto. Idem Amph. sc. 4. a. 4. Pugnis satur ad te

volito. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Meis pugnis ex iis excutiam furfures.

Item, Quisquis homo huc venit, pugnos edet. Idem Amph. sc. 1. a. 1.

ubi multa de pugnis.

Pugnum ducere, ἔχων, pugnum impingere. Paulus D. 47. r. 10. l. 4.

Si cum servo meo pugnum ducere vellem, in proximo testantem in-

vitus percussieris, iniuriarum non teneor.

Pugillus, i, dimi. significat parvum pugnum. ἄρακιον.

Pugillar, & Pugillares, ium, mascul. gener. vel pugillaria, rium, neutri gen.

Tabellæ cæcæ lignæ, sive alterius materiæ, in quibus stylo scribi-

mus, dictæ quod pugno comprehendantur: vel à pungendo, quod stylo

in his pungendo scriberetur. ἔχων. GAL. Tablette à es-

crire. ITA. Tavollette incerate sopra le quali scrivono anticamente.

GERM. Ein schreibtäfelin/ Schyfertäfelin. HISP. Las Tablillas para

escribir. ANG. writing tables. Plin. lib. 13. cap. 11. Pugillarum enita

usum fuisse etiam ante Troiana tempora invenimus apud Homerum.

Catul. de Acme.

En negat mihi vestra redditorum

Pugillaria si pati potestis.

Gell. c. 9. lib. 17. Pugillaria nova excogitata. Legitur & pugillar in

singulari numero. Aufonius.

Bipatens pugillar expedit.

Variis autem nominibus dicebantur pugillares apud veteres: alij du-

plices, alij triplices, alij quadruplices nominabantur. Erant & ci-

trici, eborei, membranei dicti, qui ex citro, ebore, membranis erant

confecti.

Pugillaris, e, adjectivum, quod pugillum, sive pugnum implere potest, seu

quantum pugnus pote continere. ἄρακιον. Iuven. Sat. 12.

Nec pugilares desert in balnea vaucus

Testiculos, nec vellendas iam præbuit alas.

Pugillatorius, a, um, adjectivum, quod pugno percutitur. ἔχων.

GAL. Feru à coups de poings. ITA. Ferito di pugni. GERM. Das mam

mit def faust schlech. HIS. Herido con puños. ANGL. That his striken or

beaten with the fist. ut Follis pugillatorius, maximum pilæ genus,

quod spiritu inflatur, & pugno percutitur, non palma. Plaut. in Ruden.

— ex templo hercle ego te follem pugillatorium faciam; & penden-

tem incurfabo pugnis, perjurissimè.

Pulcher, era, crum, Formosus, bellus, Venustus. ἔχων.

GAL. Beau, honeste. ITA. Bello, leggiadro. GER. Hüpsch/ Schön.

HIS. Bello d hermoso. ANG. Faire, beautiful. Pulcrum, sive Polcrum à

polio is, ite, Polir, embellir: sicut à Luo lucrum, à fulcio fulcrum. Plaut.

Most. sc. 3. a. 1. Pulcra mulier nuda quam purpurata pulchrior. Idè Mil.

sc. 1. a. 1. Nimia est miseria pulchrum esse hominem nimis. Idem Mostel.

sc. 3. a. 1. Si pulcra es, nimis ornata es. Cicet. 5. Tusc. Itaque nec pulcros

illos administratores aspiciebat, nec plenum artis argentum, &c. Ibid.

Suum cuique pulcrum est. Virg. 2. Georg.

Nec pulcher Ganges auro nec turbidus Hermus

Laudibus Italia cersent.

Idem 3. Æneid.

Sic factus meritis ariæ mæstabat honores

Taurum Neptuno, taurum tibi pulcher Apollo.

Sunt qui pulcrum à pollendo dictum putent, quasi polcrum, quod for-

ma polleant pulcri. Illud certè vel Ciceronis testimonio constat, no-

men hoc antiquitus sine aspiratione scribi solere, quamvis perpetuo

deinde usu effectum sit ut eam receperit, sed malè. Eius diminutiiv

est pulcellus la lum. Cicet. Attic. lib. 10. Redeo ad altercationem: sur-

git pulcellus puer. Interdum pulcer sumitur pro bono, sicut bonum

pro pulcro. Cell. lib. 5. cap 17. Nam scorpio sibi ipse pulcherimum

medicamentum est, i. optimum, κάλλιστον, ἀριστον. Gell. lib. 19. cap. 8.

Ni quid contra ea dicis Poëtarum pulcerime, quo & te purges, & non

esse id vitium demonstras, id est, optime. E converso bonam formam

pro pulcra dicimus, quemadmodum & malam, pro deformi. Terent. in

Andr. Forma, Sos Bona fortassis. Plaut. Aul. sc. 2. a. 4. Ne illic pulcrum

prædam agat, si quis ollam (sup. auri plenam) invenit. (pulcrum dixit

pro ampla, opima, bona.) Interdum pro felici ac beato. Cicet. in Orat.

pro Murena, Prætor quoque ne se pulcrum ac beatum putaret, Idem

Cicet. de natur. deor. Nisi mihi pulcrè ego sum beatus. Interdum pro

forti. Virg. lib. 7. Æneid.

— factus Hercule pulcro

Pulcer Arventinus.

Pulcior, comparativum & superlativum pulcerimus. Idem 9. Æn.

— quo pulcior alter Non fuit Æneadum.

Cicet. de senect. Vna quid potest esse tua fructu lætius, tum aspectu

pulcior? Virg. lib. 1. Æneid.

Regina ad templum forma pulcerrima Dido

Incessit, magna invenum stipante caterua.

Idem 6. Æneid.

Hic genus antiquum Teucri pulcerrima proles.

Pulcralis, antiqui dicebant pro pulcro, teste Festo, Ennius, pulcralibus

ludis.

Pulcrè, adverbium, Bellè, benè, præclarè. ἔχων. GAL. Gentiment, bien &

honestement. ITA. Bene, leggiadramente. GERM. Zein volkstierlich. HISP.

Hermosamente. ANG. Beautifully, honestly. Plaut. Amph. tr. Optumè

optumo optumam operam das, datam pulcrè locas Cicet. lib. 10. Epist.

Lepidum pulcrè noram. Plaut. in Merc. Si tu vera dicis, & pulcrè, adifi-

catas abitor. Ponitur aliquando pro sapienter, interprete Donato.

Cc 2 Terent.

Terent. in Eunuch. Dixit pulchre, nunquam vidi melius consilium dari. Aliquando pro valde, fortiter, nimis, inquit Donatus. Ter. in Eunuch. At domus abam, quam videbatur mihi esse pulchre sobrius, Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Decet me victitate pulchre, te miseris modis, (id est, opipare laute.) Idem Curc. sc. 3. a. 1. Pulchre occidi. Ibid. sc. 4. a. 4. Miles pulchre centuriatus es expuncto in manipulo. Et in Aul. sc. 1. a. 3. Neque ligna usquam vidi præberi pulchrius. Idem Milit. sc. 4. a. 2. Peribis pulchre, Idem Amph. Quum te gravidam & pulchre plenam aspicio, gaudeo. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Pulchre hoc gliscit prælium.

Pulchrescere, κεραινω. Samonicus cap. de vuln. At succis hederæ pulchrescit foeda cicatrix.

Pulchritas, atis, antiqui dixerunt pro pulchritudine, ut annotavit Nonius, citans illud Cæcilij, Dij bon, quid illud est pulchritatis? & יִשְׁרָאֵל יִשְׁרָאֵל.

Pulchritudo, inis, Species, venustas, decor, elegantia: & ut Cicer. lib. 3. Tuscul. quasi, inquit, quædam apta figura membrorum, cum coloris quadam suavitate. & יִשְׁרָאֵל יִשְׁרָאֵל. GAL. Beauté. ITA. Bellezza. GERM. Die hübsche. Schöne, wolgestalt. HIS. Hermosura, belleza. ANG. Fairness, beauty. Venustas autem est gratia quam affect pulchritudo. Cic. 1. Offic. Pulchritudo corporis apta compositione membrorum movet oculos, & delectat hoc ipso quod inter se omnes partes quodam lepore consentiant. Idem lib. 3. Orat. Tantam habet Pulchritudinem, ut nulla species ne excogitari quidem possit ornatior. Idem lib. 1. Offic. Quis non admiretur splendorem, pulchritudinemque virtutis?

Pulebust, in Il A eman. si autem brachium frerit, ita ut pellem non rumpat, quod Alemanni pulebust dicunt, ante cubitum, cum I I I. fol. componat.

Puleflach Leg. Bavar. tit. 3. 1. si quis liberum per iram percusserit, puleflach. vocant, unum sol. donet. Schlag / est percussio.

Pulegium, ij, herba hortensis est nota. & γλῦκκον βλαζενον. GAL. Herbe appellee polior. ITAL. Puleggio. GERM. Polci / ein trauc. HIS. Polco. ANGL. Penitall or pudding grass. Col. lib. 8. c. 5. Pulegij surculis fumigantur: ea res videtur prohibere pituitam, quæ celerimè teneros inficit. Legitur etiam pro eodem pulcio. Cic. lib. 1. de divin. Nam & masculorum iecuscula bruma dicuntur augeri, & pulegium aridum florescere ipso brumali die. Accipitur etiam pulegium per translationem pro suavitate sermonis. Cic. ad Teron. l. 16. Cias expecto Lepam: etenim ad cuius ritam pulegio mihi tui sermonis utendū est.

Pulex, icis, animalculum satis notum, inde dici volunt quod è pulvere generetur, cum è Gæco fluxille constet. est enim. & ψυττα παρβόσχη. GAL. Vno puce. ITA. Pulice. GERM. Ein floch. HIS. La pulga. ANG. A flea. Est autem masculini generis. Cell. lib. 6. cap. 7. Si pulex intus est, compellendum eò lanæ paulum est, quam ipse is subit, & simul extrahitur. Si non est secutus, &c. A pulice verò dictus est pullus color, non verò pulex à pulligine. Plaut. Curc. sc. 2. a. 4. Genus leonum, item ut muscæ pulicisque pedetque.

Pulicaria, herba, quæ Græcis ψύδιον.

Pulicosus, a, um, Pulicibus plenus. & ψυδιώδης. GAL. Plein de puces. ITAL. Pieno di pulici. GERM. Voll stich. HIS. Leno de pulgas. ANG. Full of fleas. Colum. lib. 7. cap. 13. Pulicosæ cani remedia sunt: Sume cuminum tritum, pati pondere cum veratro, aquaque mistum, & illitum seu cucumeris anguicæ succam, vel (si hæc non sunt) vetus amurca per totum corpus infusa.

Pullarius, Pulaster, vide Pullus substantivum.

Pullatus, vide Pullus adjectivum.

Pullescens, Pullicenus pullities vide Pullus substantivum.

Pullo, pullos procreo germ. no.

Pullus, i, à puellus, ut quidam putant, per syncopen deductam, quorumlibet animalium foetus. & פורא עיבורא חור גחוראל רג גחור. מ' ל' GAL. Poussin, poulaïn. ITAL. Piccioli figliuoli nati di nuovo delle bestie, polastro, polcino. GERM. Das jung eines jeden thiers. HIS. Pollo de qualquier ave, d' pollino de qualquier bestia. ANG. The yong of everie living creature except man. Plaut. Curc. sc. 1. a. 3. In cavea si forent conclusi itidem ut pulli gallinacei. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Quasi Columba pulli in ore usque meo etatis Virg. lib. 3. Georg. Continuo pecoris generosi pullus in arvis Alcius ingreditur.

Iuven. Satyr. 13.

— quia tu gallina filius alba, Nos viles pulli, nati infelicibus ovia.

De pullis gallinaceis est Epigramma apud Mart. lib. 13. Plin. lib. 8. c. 44. Pullis eorum ceu præstantibus sapore, Africa gloriatur. Pullus etiam de homine dicitur, & faustum nomen est, ut autor est Sueton. in Calig. 13. Sidus, pullus, puppus, alumnus, fausta nomina, inquit. Pullus ranae. Horat. lib. 2. Serm. Satyr. 3.

Absentis rana pullis vituli pede pressis.

Quinetiam præcipillos dicebant suos catamitos. Vnde Qu. Fabius, cui Eburno cognomen fuit propter candorem, quod eius natis ista esset, fulmine, pullus Iovis appellatus est. Pulli de arboribus etiam dicuntur. Plin. lib. 17. cap. 10. Nullis verò tales pulli proveniunt, nisi quarum radices amore solis atque imbris in summa tellure spatiantur. Cato c. 51. Ab arbore abs terra pulli qui nascentur, eos in terram deprimito.

Pullus, Scolones sunt (ut quibusdam placet) ex arborum radicibus enascentes. & פורא שחשילימ פורא שחלוב'ח. βλαστὶ, παρὰ φυάδς. GAL. Surgeons ou jettons de vigne ou autre plante. ITA. I nuovi germogli de gli alberi. GERM. Die jungen sproßsin oder schößlin. HIS. Pimpollos que nascon del arbol. ANG. Buddes of plantes. unde & pullulare dictum putant, pro eo quod est, stolones, sive germen emittere. Plin. lib. 17. c. 10. Nullis verò tales pulluli proveniunt, nisi quarum radices, amore solis atque imbris, in summa tellure spatiantur. In multis exemplaribus legitur pulli.

Pullulo, as, Foetifico, quasi pullulos, hoc est, stolones emitto. & פורא פורא. παρὰ φυάδς, βλαστάνω. GAL. pulluler, ietter surgeons, produire surgeons. ITAL. Pullulare, germogliare. GERM. Aufsprossen / schößlin herfürbringen / ansichschlagen in sunge zwoig. HIS. Nascer y crescer

y echar renuevo arbol. ANG. To springe or come up yonge. Nā pullulare dicimus arbores, quum à radice novæ plantæ surgunt. Virg. 2. Georg. Pullulas ab radice aliis densissima Sylva.

Plin. l. 17. c. 10. Natura & plantaria demonstravit, multarum radicibus pullulante sobole densa, & patiente matre quos enecet. Eius quippe umbra turba indigesta premitur, ut in lauris, platanis, cerasis, prunis: paucorum in hoc genere rami parçnt soboli, ut ulmorum, palmarumque. Nullis verò tales pulli proveniunt, nisi quarum radices amore solis atque imbris, in summa tellure spatiantur. Virg. l. 7. Aeneid.

Tam sava facies: tot pullulas atra colubris,

Huius compositum est Expullulo, quod significat extra pullulo, vel enascor. Colum. lib. 3. Nec dubium quin gemmæ quæ cacumini proximæ sunt, infœcundæ in eo relinquuntur, ex quibus pampinus expullulat.

Pullulascis, pullulans fio, germen emitto. & פורא פורא. βλαστάνω. GAL. Pulluler, bourgeonner. ITA. Pullulare, germogliare. GERM. Schößle vberkommen / grünen / aufahen aufschießen. HIS. Nascer y crescer y echar renuevo el arbol. ANG. To beginne to bulde and springe. Col. lib. 4. cap. 21. Et novello palmitè vitis pullulascit.

Pullascis, pullulascis. & פורא פורא. βλαστάνω. Col. lib. 4. c. 11. Quicquid est supra vetusti brachij, amputatur, & ita ex novello palmitè vitis pullescit. Quo tamen in loco in emendatioribus Columellæ exemplaribus legitur, pullulascit. A pullesco nonnulli deducunt compositum Repullesco, citantes locum Columellæ eodem lib. c. 22. Quum ferè plurimarum stirpium natura sic se cominodet, ut iuxta circaticem novellis frondibus repullescant. Verum & ibi emendatior es codices, Repullescant legendum ostendunt.

Pullaster, & pullastra, Gallus, sive gallina adolescens. & εγγυάειος. GAL. Pou ieune coq, lochet. ITA. Pollo, pollastro. GERM. Ein jung hähn oder heu nelin. HIS. Pollo grande quasi gallina. ANG. A cockrell or yonge cock. M. Varro l. 3. de re rust. c. 9. Et ea quæ subiciat, potius vetulis, quam pullastis & quæ rostra, aut unguis non habeant acutos: quæ debent potius in concipiendo occupatæ esse quàm in cubando.

Pullus, Enus, à quibusdam degenerante iam linguæ Latinæ puritate, usurpatum est pro pullo gallinaceo. Alius Spartianus de Alexandro Severo, Et ne earum pastus gravaret annonam, servos habuit vectigales, qui eos ex ovis, & pullicenis & pipionibus alerent.

Pullinus, a, um, quod est pulli. & πούλιος. GAL. De poussen, ou poulaïn. ITAL. Di pollastro d' polcino. GERM. Das eines jungen thiers ist. HIS. De pollo d' pollino. ANG. Of the yonge of any beast. Vnde pullini dentes, quos primùm equi iaciunt: Plin. lib. 8. cap. 44. Quæ non priusquam dentes quos pullinos appellant, iaciat, conceperit, sterilis intelligitur.

Pullarius, pullos cutans, vel qui è pastu pullorum captat auspicia. & πούλιος. GAL. Poulaillier. ITA. Pollaro. GERM. Der mit hüncten omst geht / oder deren warump / hünermeyer. HIS. El que cura de los pollinos. ANG. A poulter. Livius lib. 10. Nam quum pulli non palcerentur, pullarius auspicium mentis ausus, tripudium solistinum nuntiavit Consuli. Cicer. 2. de divin. Attulit in cavea pullos is, qui ex eo nominatur pullarius. Livius 8. ab Vrbe, Namque Papyrius Dictator à pullario monitus, quum ad auspicium repetendum Romanam proficere. Cicer. lib. Epist. fam. Literis recitatis, oblata est religio Comato pullariorum admonitu, non satis diligenter eum auspiciis operam dedisse.

Pullariam Plautus dixit, manum dextram. Fest.

Pullaria feles, Aufonio puerorum fur.

Pullarium, ad pullos, seu pueros pertinens.

Pullatio, nis, accipitur pro sætura pullorum, quæ & pullitio dicitur. & τράχ' & εγγυάειος. GAL. Nichee ou couvee de poussins. ITA. Nascimento, il covare de polli. GERM. Brünung. HIS. Nascimientò, d' criançã de los pollos. ANG. Hatching or bringing out of chickens. Col. lib. 8. cap. 5. Plerique tamen etiam ab æstivo Solstitio non putant bonam pullationem.

Pullicenus, pullus gallinaceus, Ælio Spartano.

Pullitio, ei ipsa pullatio. & τράχ' & εγγυάειος. Colum. lib. 8. cap. 10. de turture. Huius avis ætas ad saginam non tam vetus est idonea, quàm novella. Itaque circa messem quum iam confirmata est pullicies, eligitur. Idem lib. 9. c. 11. de apibus. Quum primo verè in eo vase nata est pullicies, novus rex eligitur.

Pullus, a, um, Fuscus, in nigrum vergens, cuiusmodi est color terræ, qui & Bæticus dicitur. sive Hispanus, & πύρρ' scachór. φαιός. GAL. Noir, gris enfumé. ITA. Fosco. GERM. Schwarzlecht / das sich auff die schwaerze zeucht. HIS. Negro. ANG. Black or darke colour, browne or naturall colour. Non. cap. 16. pullus color, quem nunc hispanum, vel nativum dicimus. 5. Virg. lib. 3. Georg.

— ne maculis infuscens velleris pulli,

id est, nigris, inquit Servius Ovid. lib. 4. Fast.

— Cerenibus albas (vestes sub.)

Sumite, nunc pulli velleris usus abest.

Tibullus lib. 1. Eleg. 2.

Conbidit ad magicos hostia pulla deos.

Hoc colore olim in lectu utebantur. Cic. in Vat. Atque etiam id à te scire cupio, quo consilio, aut qua mente feceris uti in epulo quin. Arrij familiaris mei cum toga pulla accumberes Idem 6. Verrin. In hac officina maiorem partem diei cum tunica pulla sedere solebat, & pallium. Patre solum & pullum. Col. in Prasat. l. 1. In aliis regionibus nigra terra quam pullam vocant. Plin. l. 17. c. 4. Nec pulla, qualem habet Campania, ubique optima viribus. Pullum olus, id est, olus atrum, & πύρρ' τριών. Col. l. 17. Atque oleris pulli radix, hoc est, oleris atri.

Pullatus, pulla veste indutus, atratus. & πύρρ' κοδέρ. παλαίμων. GAL. Vestu de noir. ITAL. Vestito di negro. GERM. Der schwarz bestleidt ist oder leid tregt. HIS. Vestido de negro. ANG. Clade in mourning apparel. Cic. in Vat. Quis unquam cognovit atratus, quum ipse epuli domini, qu. Attris albatu esset? quandoque pullatus accipitur pro virioli personæ sive radi & imperita: translatione sumpta à spectaculorum consuetudine, in quibus lautiores candidis togis spectabant: (ut non uno loco indicat Martialis) tenuiores, quibus mutanda togæ copia

supplicatio decreta est, celebratote illos dies cum coniugibus ac liberis vestris.

Pulvinarium, ij, pulvinar: quod scilicet capiti substerni, aut sessuro subici solet. Item lectus qui in templis sterna consuevit. Liv. i. bell. Pun. & corvum in ædem Junonis devolasse, atque in ipso pulvinario confedisse.

Pulvinaria, aræ mortuorum. Isid. An legemus pulvini aræ mortuorum? sanè idem habet, Aræ mortuorum pulvinaria.

Pulvinus, i, pulvinar, hoc est quo dormientium capita fulciuntur, à Plumis quibus farcitur, nomen habens, quæ pluminus. & ἄλλοι χέ- feth. ἄλλοι φάλακρον. GAL. Vn coussi ou oreiller. ITA. Guancia. GERM. Ein hauptrüssin / rüssin. HISP. Almohada de estrado. ANGL. A pillow or a cushion. Cic. in Ferr. 7. Nam ut mos fuit Bithyniæ regibus, lectica hexaphoro ferebatur, in qua pulvinus erat perlucidus, Melitensi rosa factus, Apuleius, Quatuor Eunuchi confestim pulvinis compluribus, vento tumentibus, pluma delicata, terrestrem nobis cubitum perstruunt. Pulvini item dicuntur qui sellis, scamnisve imponuntur quò mollior sit sessio, plumis, lana, vel tomento facti. Cic. Trebat. Sella tibi erit in ludo: eam pulvinus sequetur. Idem de Orat. Tum Crassum pulvinos poposcisse, & omnes in iis sedibus quæ erant sub platano, confedisse dicebant. Iuvenal. Satyr. 3.

excant inquit,
Si pudor est, & de pulvino surgat Equestrì
Cuius res legit non sufficit, & sedeant hic
Lenonum pueri quocumque in fornice nati.

Senec. cap. 16. de consol. ad Mart. Clælia exprobrat iuvenibus nostris pulvinum ascendentibus in ea illos urbe sic ingredi, &c. Pulvinus scorticus, i. ex cotio, ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. Cell. lib. 8. cap. 12. Subiecto inter parietem & caput eius scortico pulvino duro.

Pulvinus item in hortis dicitur terra emans, seu protuberans inter duos sulcos, quod genus in agris à porrigendo, porteam appellant. Plin. lib. 19. cap. 14. Areis distingui, easque resupinis pulvinorum toris ambi singulis tramitum sulcis qua datur accessus homini, scatebrisque decursus. Colum. lib. 11. cap. 3. Vpicum habet velut allium, plures coherentes spicas: hæque quum sint divisæ, liratum feri debent, ut in pulvinis possint, minus infestentur hyemis aquis. Pulvinus item pro loco ubi homines sub dio in hortis, deliciarum causa jacent, usurpare videtur. Plin. Epist. 101. lib. 5. Ante porticum xy- stus concisus in plurimas species, distinctusque buxo, demissus inde, pronusque pulvinus, cui bestiarum effigies invicem adversas buxus inscripsit. Item Arena durior, qui in modum saxi lapidescit Vitru. lib. 5. c. 12. Tunc ab ipsa terra, sive crepidine pulvinus summissi nè struatur.

Pulvinarius, a, um quod est ad similitudinem pulvini, eminulum, & protuberans. & ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Fait en façon d'oreiller, mol comme plume. ITA. Fatto à foggia di guancia. GERM. Das bauchschilg ond aufgeblasen ist wie ein rüssin. HISP. Cosa mollida à de estrado, à echa en manera de almohada. ANG. Made like a pillow or cushion. Plin. lib. 15. c. 22. de iuglandibus loquens, Nec non & honos his naturæ peculiatis, geminos protectis operimento pulvinati primùm calycis, mox lignei putaminis Idem l. 17. c. 22. Clivosa loca altiores possunt scrobes, præterea pulvinatis à devexitate labris.

Pulvinulus, i, diminutivum à pulvinus, varia habens significata, quemadmodum suum primitivum, & ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Petit oreiller, petit divet. ITA. Piumacciuolo. GERM. Ein rüsselin. HISP. Pequena almohada. ANG. A little pillow or cushion. Nam modò id significat quo dormientium capita fulciuntur: modò id quod scamnis, sellisve imponitur, quò commodior sit sessio. Nonnunquam etiam pro areola in hortis in medio duo um sulcorum eminent. In qua significatione usus est. Col. lib. de Arboribus, cap. 10. Sed quæcunque in clivis erunt positæ, ita ablaqueandæ sunt, ut à superiore parte secundum codicem lacusculi fiant, ab inferiori autem pulvinuli altiores excitentur.

Pulvillus, aliud diminutivum: ut Serici pulvilli, serico panno obducti. & ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Petit oreiller. ITA. Ficiol guancia. GERM. Ein rüsselin. HISP. Pequena almohada. ANG. A little pillow or cushion. Horat. Epod. 8. Quid quòd libelli Stoici inter sericos lacere pulvillo amant.

Pulvis, olim pulveris, tam masculiniquam fœminini generis. Terra minuta & arida. & ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Poudre, poussiere. ITA. Polvere. GERM. Staub. HISP. Polvo. ANG. Dust, powder. Propert. lib. 1. Eleg. 11.

Sic mihi perpetuò pulvis Etrusca dolor.
Virg. lib. 4. Georg.

— cen pulvere ab alto,
Quum venit & terram sicco spuit ore viator
Aridus.

Idem 1. Georg.
Humida solstitia, atque hyemes orate serenas
Agricola, hyberno latissima pulvere farra,
Lætu ager.

Quint. lib. 5. c. 6. Sed nec omne iter pulverem movet. Dicitur autem pulvis (ut quidam existimant) à pellendo quòd ventorum impetu pellatur. Gell. c. ult. lib. 5. Habebat nonnullas disciplinæ Grammaticæ inauditiunculas, easque quasi pulverem ob oculos, cum adortus quæque fuerat aspergebat, &c. Et Senec. Epist. 90. Quod usque in pulverem sectum est, (in minimas particulas.) Ovid. Eleg. 3. l. 3. Trist.

Atque es (ossa) cum foliis, & amomi pulvere misce.

Accipitur aliquando pro loco certaminis, καίση. Cic. 3. de Legib. Doctrinam ex umbraculis eruditorum, oriòque non modò in solem, atque pulverem, sed in ipsum discrimen aciemque perduxit. Virgil. 7. Aeneid.

Ante urbem pueri, & primavo flore iuventus
Exercetur equis, domitantque in pulvere currus.

In suo pulvere currere, id est, ea in re versari in qua quis plurimum valeat. Ovid. in Fast. Inque, suo noster, pulvere currat equus. Citra pulverem contingere dicitur, quò quis faciliè, & citra negotium ponitur: quæ transitio sumpta est à palæstritis, qui certamen

iniri se mutuo pulvere solebant aspergere, ut corpora ceromate, & sudore lubrica mutuas prehensiones non frustraerentur, ἀκρίβη Gell. lib. 5. Ovandi, inquit, causa est, quum deditione repenti facta, sine pulvere (ut dici solet) incruentaque victoria obvenit.

Pulvis, καίση. S in X aliquando vertitur.

Pulverulus, a, um, & pulverulentus, a, um, de quibus infra.

Pulvisculus, i, diminutivum à pulvis. & ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Menne poussiere. ITA. Polverino. GERM. Ein staublin. HISP. Pequeno polvo, polvillo. ANGL. Small dust or fine powder. Quod quamvis generaliter pro omni sumatur pulvere, propriè tamen de co dicitur quo multierum utuntur, vel ut cutis colorem commendent, vel dentibus candorem inducant: qui & cinis dicitur, à quo alium cinerem, Immundi epitheto secrevit. Virg. 1. Georg.

Et cinerem Immundum lato jactare per agros.

Apuleius, Misi ut petisti, mundicias dentium. Nitelas otis, ex Arabicis frugibus Tenuem, candificum, nobilem pulvisculum, Complanatorem tumidulæ gingivulæ, Converteritorem pridianæ reliquæ. Nequa visatur terra labes sordium Restrictis fortè si labellis riferis. Cum pulvisculo aliquid conveni dicimus, quoties omnia sic tolluntur, ut nihil sit reliqui, ne pulvis quidem. Plaut. Ruden. Converteret jam hic me totum cum pulvisculo.

Pulverulus, a, um, quod ex pulvere est. & ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Poudreux, de poudre. ITA. Di polvere. GERM. Das auf staub ist. HISP. Cosa de polvo. ANG. Of dust. ut. nubes pulverica, id est, ex pulvere moto excitata. Virg. 8. Aeneid.

Stant pavida in muris matres, oculisque sequuntur
Pulveream nubem.

Nonnunquam idem quod pulverulentus. hoc est, pulvere plenus. καίση ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. Ovid. 7. Metam.

Pulvereamque trahens per summa cacumina pallam,
Verrit humum.

Æquor pulveroum, pro arena in qua pugnatur. καίση ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. Stat. 11. Theb.

Itaque in pulvereum, furia horeantibus, æquor
Profiliunt.

Pulverulentus, a, um, Pulvere plenus. καίση ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Poudreux. ITA. Polveroso. GERM. Voll staub / staubig. HISP. Llano de polvo. ANG. Dusty or full dust. Cic. ad Attic. lib. 5. Nunc iter conficiebamus æstuosa & pulverulenta via. Virg. 12. Aeneid.

— versique vicissim
Pulverulenta fuga Rutuli dant terga per agros.

Mat. lib. 3.

Est illic conivx, qua te manibusque sinuque
Excipiet, vel si pulverulentus eas.

Varr. l. 3. de re rust. c. 18. Minus valentum signa, si sunt pilosa & horrida, aut pulverulenta, nisi opificij eas urgeat tempus.

Pulvero. Occo, glebas maiores totam in uno, & in pulverem resolvo, & ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Pulveriser, powder, mettre en poudre. ITA. Ridurre in polvere, impolverare. GERM. Die erdschollen wool zu pulver zerbrächten. HISP. Hazer polvo, empolverar con polvo. ANG. To lay over with dust, or to dissolve into dust. Col. l. 11. c. 2. Priusquam vineæ pulverentur, si perexilis est, vel rara ipsa vitis, lupini modij tres, vel quatuor in singula jugera spargunt. Pulveret. Plaut. dixit pro pulvere plenum sit, sit enim, Exi tu Dave, age, sparge, mundum esse hoc vestibulum volo Venus Ventura est nostra, nolo hic pulveret. apud Gell. l. 18. c. 12.

Pulveratio, est genus culturae (ut inquit Servius in l. 2. Georg.) quo imminutæ glebæ vitibus applicantur. & ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Pulverization, quand on met quelque chose en poudre. ITA. Ezzo polverizare. GERM. Die zerbrächung oder zerkuitschung der erdschollen zu pulver. HISP. Obra de hazer polvo y apocar. ANG. Dissolving into dust, or breaking of cloddes. Col. l. 11. c. 2. Sed frigidioribus regionibus pulverationem faciunt, quam vocant rustici occationem, quum omnis gleba in vicinis refingitur, & resolvitur in pulverem.

Pumex, icis, masculini generis, Lapis levis & cavernosus, aquis innatans, ad scabra læviganda leudatissimus, καίση ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον. GAL. Pierre ponce. ITA. Pomice, pomica, pietra pomica. GERM. Bimsstein. HISP. La piedra esponja. ANG. A pumish stone used to mak parchment smooth. Virg. lib. 12. Aeneid.

Inclusas ut quum latebroso in pumice pastor
Vestigavit apes, famòque implevit amaro.

Idem 5. Aeneid.

— & dulces latebroso in pumice nidi.

Idem 4. Georg.
Postquam est in thalami pendentia pumice tota
Perventum,

Pumicibus cavis. Ovid. 8. Metam.

Pumice multicaavo, nec lavibus atria topnis
Structa subit, molli tellus erat humida musco.

Idem Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Nec fragili gemina poliantur pumice frontes.

Ibid. Eleg. 1. lib. 3. Trist. Plaut. Aulul. sc. 1. a. 2. Pumex non æquè est aridus atque hic est senex. Lævius pumice, pro molli & effeminato.

Iuven. Satyr. 9.
Nam res mortifera est inimicus pumice lavis.

Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Quod neque sis credo flavus, nec pumice lavis.

Plin. lib. 36. c. 21. Sed & ij pumices qui sunt in usu corporum lævigandorum fœminis, iam quidem & viris, atque (ut ait Catullus) liberis, laudatissimi sunt Melo, Scyro, Æoliis insulis. Probatio eorum est in candore, ac minimo pondere, & ut maximè spongiosi atque aridi sint, ac teri faciles, nec in fricando arenosi A Græcis dicitur. καίση ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον, à similitudine vermiculi, qui καίση ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον ἄλλοι φάλακρον, qui in tritico, hordeoque quum referbuerunt nascens, semina illa conspide sua multis foraminibus solet terebrare. Vis eius in medicina est extrenuare, siccare & abstergere. A Pumice aquam quætere, à Plauto dictum, pro eo quod est frustra ab alio petere, cuius ipse à quo petas, maximè sit indigenus: nihil enim pumice lapide siccius, nihil friculosius. Idem Persa. Quæ confidentia rogare tu à me tantum audes Argentum impudens? quia

si egomet totus vaneam, vix potest Recipi quod tu me rogas: nam tu aquam à punice nunc postulas. ¶ Pumex etiam fœminino genere reperitur. Catulus ad Cornelium.

*Cui dono lapidum novum libellum
Arida modo punice expositum;*
Pūnicōsus, a, um, quod puniceis vel naturam vel similitudinem habet hoc est rarum & cavinosum. ἄριστος ὄσος. GAL. Qui ressemble aux pierres ponce. ITAL. Di piccioli fori come la pietra ponce. GERM. Der löchericht ist wie ein bimsstein. HISP. Cosa esponjosa. ANGL. Drie, baloro lyk a pumish stone. Plin. lib. 17. cap. 5. Punicosa terra, Idem lib. 32. c. 8. Quartum Punicosius, spongiæque putri simile penè purpuream. Punicosus locus puniceibus plenus.

Pūnicēus, adjectivum, quod ex punice est, vel quod aridum est ad similitudinem puniceis. ἄριστος ὄσος. GAL. De pierre ponce ou ressemblant à pierre ponce. ITAL. Di pomice. GERM. Tructen wie ein bimsstein. HISP. Cosa de esponja. ANGL. Of a pumish stone. Plaut. in Pseud. sc. 1. a. 1. Punicos oculos habeo, non quoc exorare ut expuant unam lacrymam. Ovid. 6. Fastor.

Et que puniceas versat a sella molas.
Pūnicō, as, Punice polio, lævigo. ἄριστος ὄσος. GAL. Ponce, nettoyer & polir avec une pierre ponce. ITAL. Polire, lisurare. GERM. Mit einem bimsstein aufreiben vñb polieren / gletten. HISP. Polir, Espanjar. ANGL. To polish with a pumish stone. Tibull. lib. 3. Eleg. 1.

Puniceæ & canas tondent ante comas.
Pūnicatōr, politor.
Pūnicatū, a, um, punice politus. Mart. lib. 1.
*Mutare dominum non potest liber notus,
Sed punicata fronte si quis est nondum
Nec umbilicis cultus atque membrana.*

Pūmīlō, nis, vel pumilio, proprie dicitur homo parvæ & humilis stature, quem Græco vocabulo nanum appellamus. ἄριστος ὄσος. GAL. Nain ou naine, de petite & basse stature. ITAL. Nano huomo picciolo. GERM. Ein zwerglin. HISP. Enano, hombre pequeño. ANGL. A dwarfe or very litle person. Gell. 1. 19. c. 13. Quos pumiliones dicimus, Græci νάνος appellant. Mart. lib. 4.

*— qua vincere raro,
Parva tibi, scutum pumilionis erit.*
Transfertur etiam ad aves, aliæque cuiusvis generis animalia humilis stature. Col. lib. 8. cap. 2. Pumiliones aves, nisi quæ humilitas earum delectat, nec propter fecunditatem, nec propter alium redditum nimium probo. Vide Pemitones.

Pūmīllūs, vñs. à Statio ponitur pro pumilione, lib. 1. Syl.
*Casuraque vagis grues rapinis
Mirantur pumilos ferociores.*
¶ Legitur & Pumilo, onis in eadem significatione: ut ibidem apud Statium,

*His audax subit ordo pumilonum
Quos natura brevi statu peractis
Nodosum semel in globum ligavit.*
¶ Item pumilius, ij, apud Sueton. in Aug. eadem significatione legitur c. 3. Nam pumilos, & distortos, & omnes generis eiusdem, ut ludibria nature, mali que omnis abhorrebat.

Pūnctvs, ut scilicet generis, & Pūnctum neutrius generis. Dicitur minima individuæque lineæ pars, nullam neque longitudinem habens neque latitudinem, neque profunditatem. ἄριστος ὄσος. GAL. Un point. ITAL. Punto. GERM. Ein punct oder duffin. HISP. Punto en la geometria. ANGL. Apoynt, apitch. Seneca. punctum, & adhuc puncto minus mundi quod incolimus Plin. 1. 2. cap. 61. Non aliud est terra universa quam mundi punctus. Tradit Geometrix, punctum esse corpus individuum, in quo neque longitudo neque latitudo, neque altitudo deprehenditur, & ob incomprehensibilem brevitate sui, in partes dividi non posse. Hoc protractum lineam efficit: id est, corpus unius dimensionis: Longum enim est sine lato, & duobus punctis ex utraque parte solam longitudinem terminantibus continetur. Hanc lineam si geminamus, alterum corpus efficitur, quod duabus dimensionibus extruitur, ex longo latoque, sed alto caret. Punctis autem quatuor continetur, per singulas scilicet lineas binis, & hoc Græci ἰστέριον, nostri planum, sive superficiem vocant. Senec. c. 20. de consol. ad Marciam, Tenam hanc puncti loco ponimus ad universa referentes: minorem portionem ætas nostra quam parte puncti habet, si temporari comparatur omni, &c. Quandoque tamen punctum sumitur pro tempore, vel horæ momento. ἄριστος ὄσος. Cic. Cecinna. lib. 6. Itaque ne punctum quidem temporis in ipsa fortuna fuisset. Idem pro Cluentio, Neque postea Latini punctum est temporis commoratus. Cæsar. lib. 2. bell. civ. Ita multorum mensura labor, hostium perfidia & vi tempestatis, puncto temporis interiit. ἄριστος ὄσος. Gellio c. 1. l. 14. Idem est Momentum punctum & cursus temporis transvolantis. ¶ Puncta item pro calculis, sive suffragiis recipiuntur. Quoniam veteres suffragia non scribebant, sed puncto notabant. Vnde expuncti dicebantur viles, electi, sive favore privati. Græci vocant ψήφος. Cic. pro Planc. Nam quod questus es plures testes te habere, quam quot in ea tribu puncta tuleris. Horat. in arte,

*Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci,
hoc est, solus suffragia iudicum tulit, qui & utile, & dulce scripsit, quoniam prodesset & delectaret. Suet. in Nerone. c. 30. Quadri genius in punctum hunc alcem lusit. ¶ In scriptura item puncta dicuntur, quibus clausulæ interpunguntur, hoc est, distinguuntur.*
Pūnctim, adverbium, pungendo. ἄριστος ὄσος. GAL. De pointe, d'estoc en picquant, en poignant. ITAL. Di punta, di stoccata. GERM. Mit stächen oder stupffen. HISP. Heriendo à estocadas. ANGL. Foining. sicut cæsim, cædendo, ἄριστος ὄσος. Liv. 5. bell. Pun. Hispano punctum magis quam cæsim, assuetudine petere hostem. ¶ Cæsim & punctum aliquem petere, provebij specie habet pro eo quod est totis viribus, omni que conatu aliquem aggredi, translatione sumpta à gladiatoribus, qui modò cuspidem intcutantes, modò ictum desuper, modò à latere inferentes, in adversarij necem incumbunt.

Pūncō, is, pupugi, vel pepugi, ut autor est Gell. c. 9. lib. 7. vel punxi

punctum. Cuspide, vel aculeo ictum infero. ἄριστος ὄσος. GAL. Poindre, piquer. ITAL. Pungere. GERM. Stächen / ein stich gäben / stupffen. HISP. Puncar. ANGL. To some, to prick, to sting. ¶ Vari. admota alpis quum pupugerit, si non occidat, sciat ex pnyllorum esse stirpe rivatus Trucul. Ne ista stimulum longè habet quæ usque illinc cor pungit meum. Cic. pro Sestio, Gladius qui per se pungere non potest. ¶ per translationem etiam de animo dicitur, quum quis ægitudine aliqua afficitur. Cic. lib. 3. Tuscul. Si ignominia pupugit, siquid tenebrarum offudit exilium. Idem ad Atticum l. 13. Tu quid dicis? unum enim pungit, ne neglectiores esse videatur. Idem ad Trebatium l. 7. Pungit me iustus, quod scribis esse te istic libenter. ¶ Huius composita. Compungo, Expungo, & Repungo, quorum significata vide suis locis.

Pūngens, pungentis, participium. Plin. lib. 6. c. 24. Pungentia folia pino.
Pūnctā fœm. gen. ictus, qui punctum infertur, ut cæsa, qui cæsim. Veget.
Pūnctariolæ. Fest. Punctariolas leves pugnas appellat. Cato in ea, quam dixit de re Histria militari. An potius punctariolas: ut sit ceu diminutivum à punctum? aliter legitur punctariolas; quod esset à puncto.

Pūnctūs, a, um, aliud participium. ἄριστος ὄσος. GAL. Poinct ou piqué. ITAL. Punto, beccato. GERM. Gestochen oder gestupft. HISP. Puncado. ANGL. Pricked, nippeed, foined. Cic. pro Mil. Vulnus acu punctum.

Pūnctiō, nis, verbale. ἄριστος ὄσος. GAL. Piqueure. ITAL. Pungimento, puntura. GERM. Ein stich. HISP. Puncadura. ANGL. A foining or stinging. Plin. lib. 15. c. 12. Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones, punctiōesque ne sentiantur.

Pūnctum, i, neut. gen. punctio. Plin. lib. 8. c. 50. Oculos suffusos capta junci puncto sanguine exonerat, caper rubi. Cell. lib. 7. cap. de carcinoma. Circa locum aliqua quasi puncta sentiuntur. Cic. in Parad. Sed minutis interrogatiunculis, & quasi punctis quod proposuit, efficit. Idem l. 4. finium. hoc ipsum ita extulit, pungunt, quasi aculeis, interrogatiunculis angustis.

Pūnctūs, us, actus, videlicet pungendi, punctio. Plin. 1. 29. c. 6. Mustelæ etiam oculis punctu eratis, aiunt visum reverti.

Pūnctiūcūlā, æ, diminutivum. ἄριστος ὄσος. GAL. Petite piqueure. ITAL. Picciola puntura. GERM. Ein stichlin oder stupfflin. HISP. Pequena puncadura. ANGL. A litle stinging. Senec. 3. de Ira, Magis ignosco ei qui vulnus inimici, quam qui punctiunculam concupiscet. Idem epist. 54. Punctiunculæ articulorum, punctiunculæ dolorum. Idem c. 15. de vita beat.

Pūnicō, puniceo colore sum, tubeo, Apul.
Pūnicūs, a, um, possessivum est à Pœnus deductum, quasi pœniculus, idem valens quod Carthaginiensis. ἄριστος ὄσος. Pœnorum autem nomen à Phœnicibus derivatum est, detracta aspiratione. ¶ Punica mala, granata: quæ hoc cognomen sibi circa Carthagem vendicant, ubi & multa & insignia nasci perhibentur. ἄριστος Granata dicuntur, à granis quibus sunt referta. Mart. lib. 1.
Aut imitata breves Punica mala rosas.

Poma punica. Ovid. 4. Fast.
*Rapta tribus, dixit, solui jejunia granis
Punica qua in lento cortice poma tegunt.*
Punica grana Idem 4. de Ponto Eleg. 15.
Punica sub lento cortice grana rubent.

Punica fides, id est levissima, & nullis sacramentis satis firmata. ¶ Pœnorum enim perfidia in proverbium abiit, quod ea gens peculiariter periurij, vanitatisque notata sit, quemadmodum abundè testatur Livius 1. 2. bell. Punic. ubi ait, quæ Punica religione servata fides ab Annibale est. Salust. in Jugurth. Comperio Bocchum magis Punica fide quam ob ea quæ predicabat, simul Romanos & Numidam spem pacis detinuisse. Vide Erasmus in Chil. Punicum sagum Hor. Epod. 9. Gloria Punica. Virg. 4. Æneid. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Pellucet quasi laterna punica.

Punicum quod appellatur, genus libi translatum à Pœnis, idem appellatum fuit probum, cæteris libis suavissimum quia videbatur. Fest.

Pūnicēus, a, um, quod violæ flammeæ colorem refert, ἄριστος ὄσος. quod genus coloris & rutilum & spadiceum appellari, autor est Gell. 1. 3. c. 9. Sunt enim hæc omnia, ut ille inquit, synonyma quædam roboris exuberantiam splendoremque significantia. Punicum autem colorem Latini Græcorum, imitatione videntur appellasse: nam illi φονικῶν ὄσος minant. Virg. 5. Æneid.

Puniceis ibant evincti tempora tanis.
Idem 5. Eclog.
*Puniceu humilis quantum salianca rosatis,
Iudicio nostro tantum tibi cedit Amyntas.*

Idem 12. Æneid.
Puniceis in vesca rosis aurora rubebit.
Plaut. Rud. Fiet puniceum corium, tibi postea atrum denuò. Idem Men. sc. 5. a. 5. Purpureum panem, an puniceum, an luteum esse soleam. Colore puniceo matura aputa. Lucr. lib. 1. 51.

Pūnicānūs, a, um, quod est pœnorum, vel quod ex regione Punica affertur, ut lecti Punicani. ἄριστος ὄσος. Cic. pro Murana, atque ille stravit pelliculis hædinis lectos Punicanos. Var. 1. 3. c. 7. Fenestris punicanis, id est more punico.

Pūnīo, is, iui, iuium, Pœna afficio, castigo, quod & pœnio dixerunt antiqui ἄριστος ὄσος. ἄριστος ὄσος. GAL. Punir, chastier. ITAL. Punire, castigare. GERM. Straffen. HISP. Punir à castigar. ANGL. To punish, or chastice. Cic. pro domo sua. Tu cum supplicio puniendum putasti. Idem 1. Offic. Prohibenda autem est maxime ira in puniendo. Plin. Epist. 167. Illi qui puniunt capite, initio statim in alia discedunt.

Pūnīōr, iris, passivum Ovid. 9. Metam.
*Quod vides hac lucem quod non ego punior ipsa,
Consilium, monitumque tuum est: misere auarum.*

¶ Invenitur punior deponens, apud Ciccionem pro Milone, Tu me iratum Sexte putas tibi, cuius tu inimicissimum multò crudelius etiam

punitus es,quam erat humanitatis sic postulare. Nonius quoque ci-
tat locum ex officiis l. 1. Neque ad eius qui punitur aliquem, aut ver-
bis castigat sed ad reipublice utilitatem referri. Item ex Tusc. l. 1. Te-
nendum est igitur, nihil curandum esse post mortem quum multi ini-
micos & mortuos puniuntur. Sic enim legit Nonius, & Punitus id est,
supplicio affectus. Suet. in Cal. c. 30. Punito, per errorem nominis, alio,
quam quem destinaverat, &c.

Pūniēdūs, κολάσειος, τιμωριτικός. Cic. lib. 1. de Orat. Incurdia est cupi-
ditas puniendi doloris. Suet. in Caligul. c. 29. Numerum puniendorum
subscribeas, &c.

Pūniō, nis, actus puniendi, ut Multae punitio; Gell. c. 1. lib. 1. Eaque
res faciebat inaequalem multae punitioem.

Pūnītōr, oris, qui punit. & Πυνητής, τιμωριτής. GAL. Pu-
nisseur, qui punit. ITAL. Punitore, chi punisce. GERM. Ein straffer.
HIS. Punidor, castigador. ANG. A punisher & Cicero, pro Mil. At valuit
odium, fecit iratus, fecit inimicus, fuit ultor iniuriae, punitor doloris
sui. Suet. in Cal. c. 67. Desertorum ac seditionis forum & inquisitor, & pu-
nitor acerrimus.

Pūnītūs, i, nomen. Suet. in Tiber. Nemo punitorum non in Germanias
abiectus, uncoque tractus.

Punus, pœnus, Ater. Gl. Puni ΑΨφοι.

Pūpā, æ, puella parvula & tenella. & παιδική. GAL. Fillette ou
poupée. ITAL. Puppina, fanciulla. GERM. Ein jungs meydlin oder ro-
schertlin HIS. Mochacha pequeña, & muñeca. ANG. A poppet. & Mar-
tial. lib. 4.

Pupam se dicit Gallia, quum sit anus.

Auson.

Barbara qua Latias vincis alumna pupas.

Pupas item appellabant imagunculas quasdam puellares quibus vir-
gines in prima pueritia iustare solebant, donec iam pubertati vicinæ,
eas Veneri offerrent ἀγαλμῶτα. Var. in Orig. Itaque brevi tempore ma-
gna pars in desiderium puparum & sigillorum veniebat apud Non.
c. 2. Pers. Satyr 2.

Dicite Pontifices, in sacris quid facit aurum?

Nempe hoc, quod Veneri donata à virgine pupa.

Pūpillā, æ, parva pupula, Niger in cornea tunica, atque aded in medio
oculi circulus tunicæ, quæ βυζαειδής à Græcis dicitur, foramini res-
pondens. & κόρη. GAL. La prunelle de l'œil. ITA. Pupilla, luce d'ell' oc-
chio. GERM. Der augapffel oder steur des augs. HISP. La niña del
ojo. ANG. The ball or apple of the eye. & Plin. l. 11. c. 37. Media oculorum
cornea fenestra pupilla: cuius angustiae non sinunt vagari incertam
aciem, & veluti canali dirigunt, obiterque incidentia facile declinant,
aliis nigra, aliis atra, aliis glauci coloris orbibus circumdatis: ut habili
militaria accipiatur circumiecto candore lux, & temperato, repercussa
non obstrepas. Adeoque iis absoluta vis, ut tam parva illa pupilla to-
tam imaginem reddat hominis. Ea causa est ut pleræque alitum è
memb. is hominum oculos potissimum appetant quod effigiem suam
in iis cernentes, velut ad cognata desideria sua tendunt. Haec tenus
Plin. & Pupilla duplex iis, qui fascinant & interimunt hominem vi-
dendo. Vide Gellium c. 4. l. 9. Cic. 1. de natura deor. Acies ipsa qua cer-
nimus, quæ pupilla vocatur, ita parva est, ut ea quæ nocere possint, fa-
cile vitet. Plin. lib. 28. c. 6. Augurium ex homine ipso est non timendi
mortem in aegritudine, quandiu oculorum pupillæ imaginem red-
dant. Eadem & mox pupula dicitur.

Pūpillā, æ, pupilla. & Πύπλη βάσις κόρη. GAL. La prunelle de l'œil. ITA. Pu-
pilla, luce dell' occhio. GERM. Der augapffel. HISP. Niña del ojo. ANG. The
ball or apple of the eye. & Luc. lib. 2. Et quoniam plagæ quoddam ge-
nus exigit in se Pupula, quum sentite dolore dicitur album. Cic. 2.
de nat. deor. Alpebræ quæ sunt tegmenta oculorum, mollissimæ tactu,
ne lædent aciem aptissimè factæ ad claudendas pupulas, nequid in-
cideret, & ad aperendas. Mart. lib. 4.

Parvula sic totum pervisit pupula cœlum.

Horatius Epod. 5. Interminato quum semel fixæ cibo Intabuissent
pupulae.

Pupillo, as, are, verbum fictitium à voce pavonis. Autor Philomelæ 6.
Pupillat pavo, trinsat hirundo vaga.

Pūpīllvs, i, propriè parvus pupulus. Pupulus & pupillus, dimingta à pu-
pus. Vsurpatur pro impubere, qui in patris potestate esse desit morte,
vel emancipatione, ut docet Pomp. l. pupillus. D de verb. signific. & Πύπ-
πῖλλον ἀρσενικός. GAL. Pupille de douze ou quatorze ans. ITA. Pupillo,
senza padre. GERM. Ein vaterlos kind daß vnder seinen. 14. jaaren ist/
ein weislin. HISP. El menor de baxo del tutor. ANGL. One that hath
not a father alive, avourde. & Huius foeminiū est pupilla. Viden-
tur autem hæ voces à pupus & pupa veluti per diminutionem dedu-
ctæ, quamvis, à primitivorum significatione nonnihil degenerent.
Hieronym. Pupillus dicitur qui non habet patrem: orphanus qui nec
patrem habet, nec matrem. Cic. 3. Ver. Is mortuus est: reliquit pupillum
parvum filium. Idem in Topie. Non quemadmodum quod mulieri debes
rectè ipsi mulieri sine tutore solvas: Ita quod aut pupillo, aut pupillæ
debeas, rectè possis eodem modo solvere. Horat. 1. Epist. 1.

ut piger annus

Pupillus quos dura premit custodia matrum.

Cic. 3. Verr. Ille infanti pupillæ fortunæ patris ademit, Gell. c. 13. l. 5.
pupilli primum iuxta parentes locum tenere debent, moribus populi
Romani.

Pūpīllāris, e, quod est pupilli, ut Pupillaris ætas, pupillare negotium, pu-
pillaris pecunia. & ορφανικός. GAL. Appartenant à pupille. ITA. Fanci-
ulesco. GERM. Das eines weislins ist. HIS. Cosa perteneciente à pupillo.
ANG. Belong ng to one in ward by reason of his nonage. & Liv. lib. 4.
bell. Pun. Pecuniarum quoque pupillares primò, & deinde viduarum cœ-
ptæ conferri. Quint. pupillares actiones puer egit Demosthenes. Suet.
in Aug. c. 66. Si pupillari ætate essent (sup. liberi.)

Pupior, παιδίστρα, juvenor.

Pūpīs, is, foemini gen. posterior pars navis est, quasi post, ait Isid. l. 14.
2. Ver. vocab. quasi post posita. & Πύπυια. GAL. La poupe, le derriere de
la navire. ITA. Poppa della nave. GERM. Das hindertheil des schiffs.
HIS. La popa, parte prostrera de la nave, & toda la nave. ANGL. The

binder part of a ship. & Liv. 2. bell. Pun. Naves omnes que non aut per-
frigerant prius litori illis, aut carinas fixerant vadis, religatas pup-
pibus in altum extraxere. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

In curva ducuntur quassa navalia puppes

Idem 13. Metam.

Nempe ego mille meo proceci pectore puppes.

Per synecdochen tamen accipitur pro tota navi. Ovid. 5. de Ponto.

Dum mea puppis erat valida fundata carina.

Virg. 10. Æneid.

Interea Æneas socios de puppibus altis

Pontibus exponit.

Ovid. Epist. 12.

Iussus inexpertem Colchos advertere puppim.

Ponitur aliquando pro reipublicæ administratione, translatione
sumpta à gubernatoribus, qui in puppi sedentes, clavum tenent. Cic.
ad Papyr. Paturo, lib. 9. sedebamus enim in puppi, clavumque ten-
ebamus, nunc autem vix est in sentina locus.

Puppūs, poëta Tragicus fuit, qui ita spectantium affectus movit, ut eos
flecti compelleret. Autor. Acro in illud Horatij l. 1. Epist.

Ve propius spectes lacrymosa poemata Puppi.

Pupula, vide pupilla

Pupulum, Πύπυλον, urbs est in latere Meridionali Sardinia, teste Ptol.
lib. 3. cap. 3.

Pūpūs, puer parvulus, & tenellus. & Πύπυς παιδικός. GAL. Petit enfant.

ITAL. Fanciullino. GERM. Ein jungs kindlin. HIS. Mochacho pequeño,

& muñeco. ANG. Abndic or image lik a yonge childe or a yonge childe. &

Var. Mammam lactantis sugentem pascere pupum. Huius foemini-

num est pupa de qua paulò antè. Non. c. 2.

Pūpūlus, Πύπυλος & pupula, παιδικός, diminutivum à pupus &

pupa Catullus,

Deprendi modò pupulum puella Trusantem.

Pūrgō, as, Mundo, sordibus libero, quasi purum ago. & Πύργος νικητής

hebat. & Πύργος νικητής. GAL. Purger, nettoyer. ITAL. Purgare, mon-

dare. GERM. Reinigen/scruberin. HIS. Purgar, & alimpiar. ANG. To purge,

to mak cleane. & Col. l. 2. Itaque cavatum fo. amen quum purgavimus

undique, adrafos furculos inserimus. Caro c. 63. Si inquinata est, la-

vito: à foliis & stercore purgato Ovid. 1. de Ponto. Eleg. 9.

Nec dubitem longis purgare legionibus arva.

Idem 4. Fast.

Omnia purgat edax ignis, vitiumque metalli

Excoquit idcirco cum duce purgat oves,

Orat. 1. Epist. 7.

Culceilos proprio purgantem leniter urgue.

Purgare alium, est alii sordes medicamento expellere. Cic. 1. de nat.

deorum. Vomitione canis purgare alios ibes ægyptie facerent. Plaut.

Amphit. Tu purgari iusseras vasa, ut rem divinam dicerent. & Purga-

re se, ut vulgò dicimus se purger, purgari. Cels. lib. 3. c. 18. Pani ad-
ciendum (veratium) quo facilis fallat. Nam si bene se purgaverit,

ex magna parte morbum levabit, id est, si bene purgatus fuerit. & Pur-

gare ova, id est, repurgare à testis & putaminibus. Cels. lib. 6. cap. de

rhagad. Columbina quoque ova coquenda sunt, & ubi induraverunt,

purganda. Purgare cum genitivo. Horat. 2. Serm. Satyr.

novi:

Et morbi miror purgatum se illius

Purgare pisces. Terent. in Adelph. Pisces cæteros purga, Dromo. con-

gruum istum maximum in aqua finito ludere paulisper. & Per transla-

tionem, purgare significat excusare. & Πύργος νικητής. Idem in Eunuch. Sed

heus tu, purgón ego me de istac Thaidi. Quod eam me amare sulpi-

cata est? Cicero. Attic. lib. 1. Quintus frater purgat se mihi per literas.

Idem pro Sexto, Roscio. Servos ipsos neque arguo, neque purgo. Plaut.

Amphit. Iam huc reverti uti me purgarem tibi. Quintilian. Purgare

metus mortis & superstitionis. & Purgati rationes dicuntur, quando

deciduntur superflua, aut obstantia, collatione facta accepti & expen-

si Suet. in Calig. c. 29. Decimo quoque die, numerum puniendorum ex

custodia subscribens, Rationem se purgare dicebat. & Purgare fasti-

dium, est curare & remedium adhibere. Plin. l. 8. c. 27. Palumbes, grac-

culi, merulae, perdices, lauri folio annum fastidium purgant. & Pur-

gare pro. inane & vacuum reddere, id est, purum. (nam purus locus

in quo nemo est, & qui nulla re occupatur. Horat.

verum

Pura sunt platea nihil ut meditantibus obstit.)

Cic. pro Sestio, eadem maximam facias: forum purges. Varro apud

Nonium, purgatum scito.

Purgito, as, are. Plaut. Aulul. sc. 6. a. 4. Non placent homines, qui quando

malè fecerunt purgant (i. e. excusant.

Pūrgātō, nis, verbale, ipse purgandi actus. & Πύργος νικητής κάμπος.

GAL. Purgation. ITA. Purgatione. GERM. Ein reinigung. HIS. Obra

de purgar & alimpiar. ANG. Purging or making cleane. & Ponitur ali-

quando pro excusatione, & Πύργος νικητής, & Πύργος νικητής. Terent. in Heaut.

Nescio quid peccati portet hæc purgatio. & Purgationes foeminarum

pro mensuris dixit. Plin. l. 20. c. 4. Purgationibus, inquit, foeminarum

& vesicæ, urinae utile decoctum.

Pūrgātōr, is, & Πύργος νικητής. Apul. in Apol. Hercules lustrator orbis, purgator fo-

ratum, gentium domitor.

Pūrgātōr, is, a, um, purgandi vim habens. & Πύργος νικητής, Macrob. Col. l. 1.

c. 8. Secundæ virtutes, quas purgatorias vocant, hominis sunt, qui di-

vini capax est, solumque animam eius expediunt, qui decrevit se à

corpore contagione purgare. Purgatorium absolute ignis purgato-

rius. & Πύργος νικητής.

Pūrgātōr, is, & Πύργος νικητής. Pers. Satyr.

Somnia piruita qui purgatissima mittunt.

Pūrgāmēn, is, seu Purgamentum, ti, Sordes, vel immundicie, quas rem

aliquam purgantes, excimus. & Πύργος νικητής. GAL. Baillieure, l'ordure & immondice qu'on oste de la maison. ITA.

Sporchezza. GER. Die aufwäscheren/der wüst vnd unsaubereit so man

answäschet. HIS. Szjedud, estiercol ANG. Filth. coming of any thing

that uclenset. & Col. lib. 1. Sterquilinia quoque duo sunt: Vnam quod

nova

nova purgamenta recipiat & in annum conservet : alterum verò ex quo vetera vehantur. Liv. 1. ab Vrbe, Cloacamque maximam receptaculum omnium purgamentorum urbis, sub terram agenda Senec. Epist. 74. Purgamenta interdum creat terra pro frugibus.

Purgabilis, e, quod facile purgatur. ἄσπις. GAL. Aisé à purger. ITAL. Facile da purgare. GERM. Das gut zuseuberen oder zureinigen ist. HISP. Cosa que se puede purgar. ANG. That is easily made cleane. 3. Plin. lib. 15. cap. 23. Rotundior quæ balanitidis vocatur, purgabilis maximè, & spontè proficiens.

Purifico, puritas, vide Purus.

PURPURA, æ, piscis ex conchatum genere, in faucibus habens liquoris tingendis lanis maximè expetitur. ἰσθαρίον ἄργαμάν. πορφύρα. GAL. Pourpre, soit le poisson ou la teinture qu'on en tire. ITA. Porpora. GER. Ein meerschnecke auß des schweiffes oder blut man purpur ferbet. HISP. La concha de carmesi color, è el mesmo color de carmesi. ANG. Purple. 3. Plin. lib. 9. cap. 36. Purpuræ vivunt anais plurimum septenis. Latent sicut matices, circa Canis ortum tricenis diebus. Congregantur verno tempore, mutuòque attritu leatorem cujusdam ceræ salivant. Simili modo & murices. Sed & purpuræ florem illum tingendis expetitur vestibus, in mediis habent faucibus. Liqueoris hic est minimi in candida vena unde pretiosus ille bibitur, nigrautis rosæ colore subluces. Reliquum corpus sterile. Vivas capere contendunt, quia cum vita sua succum illum evomunt. Vitruvius autor est, purpuræ pro soli proprietate alium atque alium habere colorem: & apud Tyron quidem rubrum, circa Africam autem puniceum succum emittit, quo & purpura tingitur, quam violaceam appellant. Cornel. Nepos, Me juvene violacea purpura vigebar. Primum autem tingendæ purpuræ initium ad Herculeum referunt Phœnices, teste Julio Polluce, qui quum Tyro puella comitatus, juxta maris litus iter faceret, accidit ut canis purpuræ mari ejectam nactus, carnem ejus depalceretur: cujus idem quum Tyro gratissimo colore infectum videret, negavit sibi cum Hercule deinde quippiam futurum, nisi ille coloris ejusmodi vestem sibi attulisset. Cui morem gerens Hercules, primus cruotem ex purpuris collegit, lanæque eo infecta, amicæ, quam petierat vestem attulit. Accipitur quandoque purpureus pro pulchro. Virg. 1. Georg.

Et pro purpureo pœnæ dat Scylla capillo.

Purpura à pelago pelagia appellatur. Purpura antiquitus erat insigne Romanorum magistratum: quod Martialis affirmat, quum ait. Divisit nostras purpura vestra togas. Vnde aliquando ponitur pro ipsis magistratibus. Idem, Purpura te felix, te color omnis honos Plin. lib. 10. cap. 21. ubi de gallis gallinaceis, Vt planè dignæ aliti honore tantum præbeat. Romana purpura id est, Romani magistratus. Purpura non convenit luctibus. Ovid. Eleg. 1. 1. 1. Trist. Purpuram & aurum mulieres in luctu deponunt. Liv. lib. 34. Et qui purpura uterentur. Ibid. Quintil. In purpuris ropit puer: & jam cœcum intelligit. Idem Quintilian. Vt purpuræ tunicarum rectè descendant Plaut. Menach. se. 2. a. 1. Lanam, aurum, purpuram tibi præbeo. Idem Mostell. se. 3. a. 1. Purpura ætas occultanda est: aut turpe (id est) turpitudine mulieris.

PURPUREUS, a, um, propriè ex purpura factus: deinde est simili colore tinctus, ut purpureus color qui purpuræ succo tinctus est: aut certè qui succi ejus colorem refert, hoc est, qui ex subnigro tubescit. ἰσθαρίον. GAL. De pourpre. ITA. Porporino. GERM. Purpurfarb. HISP. Cosa de carmesi. ANGL. Of purple. 3. Virg. 11. Æneid.

Labitur exanguis labuntur frigida letho Lumina: purpureus quondam color ora relinquit.

Purpuræ vestes, aliàs Tyriæ dictæ, à loco ubi purpura optimè tingebantur. Plin. lib. 11. c. 37. Cæsari dictatori quo die primum veste purpurea processit, atque in sella aurea sedit, sacrificanti bis in extis defuit cor. Plaut. Men. se. 5. a. 5. Purpureum panem, an puniceum, an laticum esse soleam. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Purpureo sanguine tingit humum.

Idem 3. metam. Purpureum viridi genuit de cœpide florem. Idem 6. Fast. Latæque purpurea luce refulsit humus. Idem 3. Fast. Purpureum rapido qui vehit axe diem.

Quandoque tamen purpureum pro cæruleo positum legimus, præsertim quum de mari dicitur, ex nimia altitudine nigrescente. Virg. lib. 4. Georg.

In mare purpureum violentior influit amnis.

Cicero. 4. Acad. Mare illud quod nunc Favonio nascente purpureum videtur, idem huic nostro videbatur. Purpureus pro purpurato. Horat. 1. Carm. Ode 35.

Et purpurei metuunt tyranni,

Sic Claudianus de rapto Proserp. lib. 2. reges purpureos vocat. Purpureus, pro pulchro. Ovid. Eleg. 9. lib. 2. Amor.

Notæque purpureus tela resumit amor.

Purpurilla, locus extra portam, ubi purpurea veste uterentur. Gloss. Ibid.

PURPURATO, as, In purpurâ verigo. ἰσθαρίον. GAL. Prendre couleur de pourpre, se teindre en pourpre. ITAL. Tingersi in porpora. GERM. Sich auß purpurfarb zichen. HISP. Colorarse de carmesi. ANG. To be come lik purple or waxe purple coloured. 3. Col. lib. 10.

Tum qua palles humi, qua frondens purpurat auro, Ponatur viola, nimium rosa plena pudoris.

PURPURASCO, scis, etc, idem. ἰσθαρίον. Cicero. 2. Acad. Quid, mare nõnne cæruleum? at ejus unda, quum pulsa est remis, purpurascit?

PURPURATUS, a, um, Purpura ornatus. ἰσθαρίον methullâh πορφύρα. GAL. Vestu de couleur de pourpre. ITA. Vestido con habito di color porporino. GERM. Mit purpur bekleider. HISP. Vestido de carmesi. ANGL. Cladde with purple. 3. Vnde purpurati dicti sunt qui apud principes cæteris dignitate antecentes, purpuræ veste utebantur. Cicero. lib. 1. Tuscul. quæst. Istis quæso, inquit ista horribilia minuitate purpuratis tuis, Liv. 1. bell. Punic. Cum duce Athenagora uno ex purpuratis, Purpuratus Cabinus. Cicero. 4. Catil. Plaut. Mostell.

se. 3. a. 1. Pulchra mulier nuda erit quàm purpuratâ pulchrior. Purpuratus, a, um, quod ad purpuram pertinet: ut, Officina purpuraria, in qua purpura tingitur. ἰσθαρίον. GAL. De pourpre. ITA. Di porpora. GER. Sas zu dem purpurgehört. HISP. De carmesi. ANG. Of purple. 3. Plin. lib. 35. cap. 6. Alterum genus est in purpuratis officinis.

PURPURISURA, i, Coloris genus, ex creta argentaria, purpuræ succo inebriata: quo & pictores utuntur, & mulierculæ purpureum genarum colorem sibi conciliant. ἰσθαρίον. Aristoteli, & Polluci. 3. GAL. Croye de mine d'argent teinte de pourpre. ITAL. Color finto di porpora. GER. Ein angemachte farb auß purpur mit deren die reit. ber das angficht maalen. HISP. El barfido,alconcilla. ANG. A kind of purple most precious. 3. Plaut. Mostell. se. 3. a. 1. Credo purpurissum. Non do. Plin. lib. 35. cap. 1. Ex reliquis coloribus quos à dominis dari diximus, propter magnitudinem pretij, ante omnes est purpurissum; à creta argentaria cum purpuris pariter tingitur, bibique cum colorem celerius lanis.

PURPURISSE, as, Purpura inficio. ἰσθαρίον shallah ἀδρονία. GAL. Teindre de bresil, ou couleur de pourpre. ITAL. Tignere tale colore. GER. Mit purpurfarb ferben. HISP. Colorar di brasil d'alconcilla. ANG. To die purple or so mak of the colour of purple. 3. Plin. in Truc. Istas buccas tam bellè purpurissatas habes Purpurisso enim utebantur mulieres ad labia & genas tingendas, quemadmodum etiam hodie plerumque fieri videmus Postea tamen subjicit Buccas rubrica, cetera omne corpus intinxit tibi. Quod effecit, ut summus Grammaticus inter purpurissum & rubricam non distingueret.

Purpurites inter mammoia, lapis rubens, candidis punctis distinctus; Ibid.

PURUS, a, um, Mundus, sine sorde. ἰσθαρίον naki ἰσθαρίον tabôr. ἰσθαρίον, ἀζέδω. GAL. Pur noi, clair. ITAL. Puro, mondo, semplice. GERM. Rein / sauber. HISP. Puro y no mezclado, limpio. ANG. Clean, undesiled. 3. Cic. pro Cæcin. Quicquid inde haurias, purum, liquidumque te haurne senties; Horat. 3. Carm. Ode 16.

Pura rivus aqua, sylvæque iugerum Paucorum, & sigeris certa fides mea.

Cicero 2. de nat. deor. Etenim licet videre acutiora ingenia, & ad intelligendum aptiora eorum qui terras incolant eas in quibus aer sit purus, ac tenuis, quàm illorum qui utantur crasso cælo, atque concreto. Hinc pura vestimenta à veteribus dicebantur, quæ non erant prætexta: purum, argentum, quod est sine emblematis & simpliciter laboratum. Idem Terent. 6. Emblemata detrahuntur. Sic Haluntini excussis deliciis, cum argento puro domum revertuntur. Quintil. Pura voluptas studiorum & litterarum Senec. 1. 3. de cons. ad Helv. Puri oris nemo inspisset faciem Aristidis. Ovid. 4. Fast.

Vita munere purus eris. (i. expiatus.)

Plaut. se. 1. a. 4. lube vasa pura apparari. Et Amph. se. 2. a. 3. & se. 11. a. 1. lube vasa pura adornari mihi. Idem Amphitr. Manibus puris, capite aperto, Deos invocare. Sueton. in August. c. 95. Liquido ac puro sereno. (i. cælo) Vipian. in l. locum, de relig. & sumptifun. purum locum esse definit, qui nec sanctus, nec sacer nec religiosus est. Purus locus in alia significatione, vide Purgo. Pura oratio, à Terent. in Heaut. prologo, dicitur quæ nihil fecis barbaræ habeat admistum. Pura hasta, à Virg. 6. Æneid. appellatur quæ est sine ferro, quæ præmiu fuit apud antiquos militum eorum qui ex memorabili aliquo prælio victores evassissent. Suet. in Claud. c. 28. Quem Britannico triumpho inter militares viros hasta pura donavit. Idem Pura tabor, Ovid. 2. Fast. Nomen idem ramo, qui cæsus ab arbore pura. Pura vasa, à Paulo in l. si rem. de rei vendicat. dicuntur quæ sunt sine emblemate, sine cælatura, & inlustratione. Pura cœna, qua fungebantur, cum in castro essent: non autem ea, quæ absque animatis pararetur. Purum judicium à Cic. 2. de juvenit. ponitur pro simplici, & eo cui adjecta non est exceptio. X. Impurus, quod modò sordidum, contaminatumque significat. ἰσθαρίον. Idem 4. Philipp. Quàm multis illum ingenuis, quàm multis matribus familiâs in illa terra atque impura legatione vim attulisse existimatis? Puri menses esse dicuntur, qui sacrorum causa toto mense in ceremoniis sunt, id est, ut puri sint, ceteris rebus carent. Fest.

Purumputum, omni modo purum, non mixtum cum alieno, seu heterogeneo, & repurgatum à suis sordibus. Vide Purum.

PURUS, adverb. Castè, religiosè. ἰσθαρίον. GAL. Purement nettement. ITA. Puramente, nettamente. GERM. Seuberlich / mit reinigkeit. HISP. Puramente, limpiamente. ANGL. Purise, cleanly. 3. Cic. 1. de nat. deor. Hæc enim omnia purè ac caste tribuenda deorum numini, Idem de senect. Quietè purè, & eleganter acta ætas. Loqui purè, & enendatè Idem de optim. gener. orator. & Gell. c. 6. lib. 13. Ovid. 2. Fast. Sacra parabant quæ facerent purè quum foret orta dies, Plaut. Aul. se. 5. a. 1. Vascula intus purè habere, pro puram à viro noctem transpurè propera atque eluc. Purè habere, pro puram à viro noctem transpurè propera atque eluc. Plaut. sub fin. se. 1. a. 4. Si fortè purè velle habere dixeris, tot reddat spurcas, (noctes,) quor puras haverit. (Ita ibi enim legendu non habuerit, ut penultima producat.) Legitur & puriter, apud antiquos, ut Puriter facere in sacrificiis, tanquam sanctè sacrificare, Nevius, in Virgine pragnante. Sequere me puriter volo facias: igni atque aquâ volo hunc excipere. Cato de re rust. c. 23. Succum puriter omnium dierum pariter in dolia dividito.

Purissime loqui. Gell. cap. 20. lib. 2.

PURISSE, dixerunt veteres pro purissime, ut annotavit Festus.

PURIFICATIO, as, Mundo, purum facio. ἰσθαρίον sibér ἰσθαρίον hebar ἰσθαρίον nikkâh. ἰσθαρίον ἰσθαρίον. GAL. Purifier. ITAL. Purificare, mondare. GERM. Reinigen / rein oder sauber machen. HISP. Apurar d' alimpiar. ANG. To mak cleane. 3. Suet. in August. Pauloque post egressum, illamque expergefactâ, quasi à concubitu mariti purificasse se, & statim in corpore ejus exticisse maculam depicti draconis. Plin. lib. 1. c. 41. Villaribus gallinis & religio inest: inhorrescunt edito ovo, excutuntque sese, & circumactæ purificant, ac festuca aliqua sese, & ova lustrant. Idem lib. 8. cap. 1. de elephantis Autores sunt, Mauritaniæ saltibus ad quemdam annum, cui nomen est Amilo, nitescente luna nova, greges eorum descendere ibique se purificantes solenniter aqua circumpergi, atque ita salutato fidei

sidere in sylvas reverti. ¶ Purificare agrum (cædendo rubos, sup.) dixit Gell. c. 12. lib. 19.

Purificatio, nis, verbale, Purgatio טהרה *tahorah* טהר *tohar*. ἀγνῶσις, ἀγνῶσις. GAL. Purification, purgation. ITAL. Purificazione. GERM. Ein reinigung. HIS. Purgacion, apuramiento, ANG. A making cleane. § Plinius lib. 15. cap. 30. de lauro loquens, Eadem & purificationibus adhibetur.

Puritas, atis, Munditia, castitas. טהרה טהר *tahorah* טהר *tohar*. ἀγνῶσις, ἀγνῶσις. GAL. Purété, netteté. ITA. Purità, mondità. GERM. Keingkeit / sauberteit lauterkeit. HIS. Pureza ò limpieza. ANG. Cleanesse puritie. § Cujus contrarium est Impuritas, hoc est turpitudò, seu improbitas.

Puritas, vide **Purè**.

Purum, substantivè cælum, Georg. 2.
*Ac dum prima novis adolescit frondibus atas,
 Parcendum teneris: Et dum se latus ad auras
 Palmes agit laxis per purum immisissus habenis
 Ipsa acie falcis nondum tentanda.*
 Ibi Servius: Per purum, id est per aërem.

Pus, pus gen neut. Sanies coacta, & ex maturitate crassa jam effecta & albida. § πῦος. GAL. La bouë & ordure qui soit d'un elon, apostume ou semblaibles. ITA. Marza, che esce d'una apostema ò d'un brustio. GER. Eyster. HIS. La putrefacion ò podre. ANG. The matter or stinkiness that cometh out of a sore. § Plin. lib. 28. c. 11. Si gravitas sit audiendi, fel bubulum cum urina capræ, vel hirci prodest, vel si Pus sit. ¶ Pus à sanie distinguit Cels. lib. 5. his verbis. Sanguis omnibus notus: sanies est tenuior hoc, variè crassa, & glutinosa, & colorata: pus crassissimum, albi. dissimulatumque, glutinosus & sanguine & sanie. Exit autem sanguis ex vulnere recenti, aut jam senescente: sanies est inter utrumque tempus: pus ex ulcere jam ad sanitatem spectante. Movere pus, est pus excitare, & ovocare. Idem Cels. Aliud emplastrum eodem nomine puri movendo est. Idem lib. 7. c. 9. donec pus moveatur. ¶ Pus citare, i. pus movere, idem lib. 5. c. de Meliceria. Pus habent aures, i. purulentæ sunt. Idem lib. 6. c. 7. Pus per se aperitur. Idem lib. 7. c. 2. Satisque est cataplasmatibus efficere, ut per se pus aperiat. Quæ puri movendo sunt, idem lib. 7. c. 7. id est, πύμα.

Purulentus, a, um, quod pure, sive sanie plenum est. § πύρρον τὸ πύμα. GAL. Plein de bouë & d'ordure, d'apostume. ITA. Pieno di marza, GERM. Eysterechtig, volleyter. HIS. Cosa podrida. ANG. Full of matter. § Plin. lib. 22. c. 11. Stoebe decocta in vino, præcipuè auribus purulentis medetur. Idem lib. 20. cap. 2. Purulenta autem exipientibus auxiliatur cum emino, pari pondere.

Purulentè, adverb. § ἰμπύρος, ἰμπύρος. GAL. Avec bouë. ITA. Con marza. GERM. Mit eyteren. HIS. Con podre. ANG. Corruptely, as the matter of a sore. § Plin. in proæmio lib. 23. Cicatricibus marcidis, ossibus purulentè limosis plurimum confert.

Purulentia, a, Ipsa puris plenitudo, vel vulnus plenum pure. τὸ πύμα.

Pusa, pro puella apud antiquos accipiebatur. πύμα δὲ γῆλον. Festus.

Pusillanimitas, i, qui pusillo & abjecto est animo. § ἀνὸς. GAL. Pusillamine, crainif. ITA. Di poco animo. GERM. Meinmüsig. HIS. De poco coraçon. ANG. Of small courage, cowardous. § Græci μικροψυχία, dicunt, cui contrarium est magnanimitas A quo

Pusillanimitas, μικροψυχία, ἀνὸς, &
Pusillanimitè: adverbium, ἀνὰ δρος.

Pusillus, a, um, Parvulus, exiguus. § πύρρον ἡκκατὰ ἄν ὄνθ μετὰ τὸ πύμα. GAL. Perit. ITA. Piccino, piccolino. GERM. Mein. HIS. Pequeno ò pequito. ANG. Little, small. § quod videtur esse diminutivum à pusus. quo veteres pro puerulo utebantur. A quo rursus sit aliud diminutivum pusillulus. Martial. lib. 1.
*Bellus homo, & magnus vis idem Coria videri.
 Sed qui bellus homo est, Coria, pusillus homo est.*
 Trebonius Cic. lib. 1. 2. Ego tamen nactus in navigatione nostra pusillum laxamenti, id est, paululum recreationis, relaxationis, Horat. 1. Serm. satyr. 4.
*Di bene fecerunt: inopis me, quiddam pusilli
 Finxerunt animi, raro per pauca loquentis.*
 Cic. ad Brutum, Videlicet quum illam pusillam epistolam tuam ad me dabas nondum erat tibi id notum. Iuven. Satyr. 5.
Terra malos homines nunc educat, atque pusillos.
 Cic. Attic. lib. 5. Habuimus in Tusculano quasi pusillam Romam tanta erat in his locis multitudo, Vxor pusilla Horat. 2. Serm. satyr. 3. Testis pusillus. Cic. 2. de Orat. Differt autem pusillus & brevis, quod pusillus dicitur de corpore, ut homo pusillus, pusilla urbs: brevis autem est in natura, ut brevis dies, nox, annus Sospiter. lib. 1.

Pusio, nis, Pupus, parvus puer, tanquam diminutivum ex pusus. § πύρρον ἡκκατὰ ἄν ὄνθ μετὰ τὸ πύμα. GAL. Petit enfant. ITA. Fanciullo. GERM. Ein kleins oder jungs knäblin. HIS. El muchacho de poca edad. ANG. A little child. § Veteres enim pusum & pusam, pro puero & puella usurpabant. Capitur tamen sepe semper pro scorto masculino. Cicero. pro Cal. Qui te amat plurimum, qui propter nescio quam credo, timiditatem, & notitiam quosdam inanes metus tecum semper pusio, cum majore sortore cubitavit. Iuven. Satyr. 6.
*Nonne putas melius, quod tecum pusio dormit?
 Pusio qui noctu non litigat.*

Pustula, a, tuberculum in summitate cutis nascentis, pus continens § πύρρον ἡκκατὰ ἄν ὄνθ μετὰ τὸ πύμα. GAL. Une ampouille ou vessie: pustule. ITA. Brassola, vasciolo, bolli, ola. GER. Ein porpelen oder buglin so auß der haut entspring/wachst gewonlich eyter darin / ein blater. HIS. Pustilla de sarna ò burra. ANG. A blister wheale, or little pushe. § Nomen generale est ad tubercula omnia, præter naturam in cute efflorescentia: pure (ut quidam volunt) quod in se continet, deducta appellatione: quanquam etiam latius pustulatum nomen ad ea extenditur, quæ pure carent. Martial. lib. 14.
*Feruida ne trito tibi pollice pustula surgat,
 Exornent docilem garrula plectra lyram.*
 Quo in loco pustulam appellare videtur ampullæ genus, in manibus

pedibusve ex nimio labore proveniens Cels. lib. 5. c. 28. pustularum nomen ad quatuor contraxit genera, in phlyctenas scilicet, hoc est, majores pustulas, lividas, aut pallidas, aut nigras, humore distentas ex frigore, igni, vel medicamenti provenientes, sub quibus quum ruptæ fuerint, quasi exulcerata caro apparet. In exanthemata, quæ plinius modò eruptiones pituitæ: modò papulas appellat. In psydiaia paulò duriora subalbida, & acuta. Et in epinyctidas quæ sunt sublivida, modicè tumescentes, & plenæ sanguinis, tibus & pedes noctu seie, maximè infestantes: unde & nomen trahunt.

Pustulatus, a, um, pustulæ similitudinem habens: ut

Pustulatum argentum, sive pustulatum, à pustula, sive pusula, vel postulatum, veteri scriptura verso u, in o, A pustulis dicitur, quæ in argento cælato in aspidinem quandam excisæ visuntur, sicut pustulæ in corpore ex igni, frigore, vel labore nascentes. ἀργύριον φλυκταριώδης. Martial. lib. 7.
*Sed jam scio, nulla venit à me
 Argenti tibi libra pustulati.*
 Tranquillus in Nerone, pustulatum argentum posuit pro purgatissimo, & excoctissimo: cujusmodi aurum obryzum à Græcis appellatur, Exegitque (inquit Suetonius) ingenti fastidio & acerbitate nummum asperum, argentum pustulatum, aurum obryzum, ut plerique omnem collationem palam recusarent. Budæus, Nonnulli tamen iudicant legendum esse *pustulatum*, quemadmodum legitur l. 31. D. locati, & illud videri deductum à pusula quo nomine ignis acerrimus significatur. Difficile est in hac re tam obscura omnium ingeniis satisfacere. Itaque suum, cuique reliquendum est iudicium.

Pusula, a, idem quod pustula. Morbi genus à flava bile, vel tenui sanguine, vel ab utroque profuscens, quem & ignem sacrum appellant. § πύρρον ἡκκατὰ ἄν ὄνθ μετὰ τὸ πύμα. GAL. Ampouille ou vessie, ou le feu saint Antoine, erisipèle. ITA. Infermità, sacro fuoco di Santo Antonio. GER. Ein böse brennende rôte mit blateren / S. Antonij feur / ein böse franckheit. HIS. Roña ò sarna. ANG. The wildfyre. § Col. lib. 7. cap. 5. Est etiam insanabilis sacer ignis, quam putulam vocant pastores.

Pustulatus, pustulatus.

Pusillus, a, & pusillosus, pusulis plenus u, & i, sæpe inter se commutantur, ut optimus, optumus. Turneb. § πύρρον ἡκκατὰ ἄν ὄνθ μετὰ τὸ πύμα. GAL. Pusilloux, ou malade du feu saint Antoine. ITAL. Chi ha il sacro fuoco. GERM. Das ein soley böse/oder brennende rôte mit blateren hatt. HIS. Doliente de tal roña ò sarna. ANG. Sick of the wildfyre. § Colum. lib. 7. c. 5. Vivam pecudem, quæ fuerit pusillosa resupinam obruamus.

Pusus, puer. Varro l. 6. de L. L. Lucr. lib. 4.
*Pusi sape locum propter, se ac dolia certa
 Somno devincti credunt extollere vestem.*
 Ita Lambinus legit.

Pusus, a, um, à Puscus, e detrito Passerat.

Putamén, vide **Puto**, as.

Purana meretrix. L. g. b.

Puteal, is, quid sit, video vel inter primi nominis Grammaticos parum constare. Acron locum fuisse putat ad quem convenire solebant seneratores. Porphyrio sedem fuisse tradit Prætoris, propè Arcum Fabianum, in quo primum tribunal & subsellia à Libone quodam fuerint collocata: unde & Libonis puteal ab Horatio ait appellatum, Forum, putealque Libonis, Mandabo fassis, P. Victor in regione Vibis octava puteal constituit Libonis, & Ianos duos, totumque eum locum mercatoribus frequentem fuisse ait. Verum ommissis horum opinionibus, illud certè constat, Puteal locum fuisse in comitio in gradibus ipsi ad lavam Curie in quo olim Accij Nævij statua posita fuit, quod in eo loco in eotem novacula dicebatur discidisse. Sub cuius statua, locus erat subterraneus, quem puteum appellabant, aram habens, & Accij novaculam ibidem defossam. Supra autem umbella imposita erat sive petasus, puteum regens: unde & locus nomen accepit. Putealia enim puteorum opercula dicuntur. Cic. 1. de divin. Cotem autem illam & novaculam defossam in Comitio, supraque impositum puteal accepimus. Fuisse autem hunc locum juri dicendo destinatum, satis aperte docet Horat. 2. Serm. Satyr. 6.
 — ante secundam
 Roscius orabat, sibi adesses ad Puteal cras.

Puteo, es, ui, prima syllaba prod. Malè oleo, fæteo. § πύρρον ἡκκατὰ ἄν ὄνθ μετὰ τὸ πύμα. GAL. Puir, estre puant, sentir mal. ITAL. Puzio, puzzare. GERM. Stinken / vbel schmecken. HIS. Holer mal. ANG. To stink or gicue an euill saour in the nose. § Horat. 2. Serm. satyr. 2.
Putet aper, rhombusque recens.
 Satyr. 3.
*Nec invidias, quod multa fidelia putet
 In locuplete penu.*
 Quint. lib. 6. c. 4. Aliquando desinet putere. Diurno mero putere. Horat. 1. Epist. 20.

Putidus, a, um, quod est mali odoris. § πύρρον ἡκκατὰ ἄν ὄνθ μετὰ τὸ πύμα. GAL. Puant, puant. ITAL. Puzzolente, fetente. GERM. Stinctend, vbel schmeckend. HIS. Cosa hedionda. ANG. That stinketh. § Plaut. in Bacch. Tanti est, quanti est fungus putidus. Cic. in Pis. Ego istius pecudis, & putidæ carnis consilio scilicet aut præsidio niti volebam; ¶ Transfertur & ad orationem, quæ putida dicitur quum est insuavis, rancida, humilis & abjecta, aurium iudicio non satisfaciens, neque verborum pondere rei dignitate exæquans. Nonius, Putidum non solum ab ore fetido & gravi quod naribus præbetur, sed etiam quod auribus traste, inuave, austere, rancidum, putidum dici posse autoritas veteris admittit. Cic. 1. Offic. Sennus erat dulcis, literæ neque expressæ, neque oppressæ, ne aut obsecrum esset, aut nimis putidum. Idem in Orator. Veico: ne putidum sit scribere ad te quàm sim occupatus. Idem in Orator. Quoniam igitur modo audiretur Mysius, aut Phrix: Athenis, quum etiam Demosthenes exagitetur ut putidus?

Putidusculus, diminutivum. § πύρρον ἡκκατὰ ἄν ὄνθ μετὰ τὸ πύμα. GAL. Pu pusilloux. ITAL. Alquanto puzzolente. GERM. Semlich stinctend. HIS. Hediond

¶ Huius composita sunt, Computresco, Imputresco, quorum significata vide suis locis

Putrefactio, in putredinem resolvo, corumpo, putre aliquid facio. ἔφθικεν ἡ ψυχή. *putredine*. GAL. Pourrir, corrompre, gâter. ITA. Putrefacere. GERM. Feulen, faul machen. HIS. Podrir. ANGL. To mak rotten. Colum. lib. 3. Per apertam vitis medullam nimis humor trahitur, idemque truncum cavat, unde formicis, aliisque animalibus quae putrefaciunt crura vitium latebrae praebentur. Plaut. in Most. Venit imber, lavat parietes, perpluunt Tigua, putrefacitque operam fabri, nequior jam factus est ususadium. Liv. 1. bell. Pun. Ardentiaque saxa infuso aceto putrefaciunt.

Puritas, a, um Purus, mundus. ἰσὺς καθάρων. *puritas*. GAL. Pur, purgés sans mixtion. ITA. Puro purgato. GERM. Rein / lauter / sauber. HIS. puro, alimpido. ANG. Clean, pure, without mingling. Vnde putum argentum, id est, purgatum. Iuvén. Satyr. 10.

Pauca licet, portes argenti vascula puri.

¶ Interdum purus in oratione legitur conjunctum cum adjectivo purus, unde argentum purum putum dicitur, quod ita excoctum est, itaque purgatum, ut nihil alterius materiae habeat admixtum. Gel. lib. 6. c. 5. Cautum fuisse, ut Carthaginenses quotannis pop. Rom. darent certum pondus argenti puri puri. Plaut. in Psud. sc. 2. a. 4. ad hominem transfuit, quam ait, — Polyarcha: Placides purus putus est ipse: novi. Quasi dicat, ipse omnino est, & non alius prius aut adulterius, aut suppositus. Idem Plaut. sc. 7. a. 4. purus putus Lycophanta. Festus, putum antiqui pro puro dicebant: unde putum aurum, putum dicitur, id est, exurgatum. Orationes purissimae. Cicer. Attic. lib. 2. Vt sciat hic Hierosolymarius traditor ad plebem, quam bonam meis purissimis orationibus gratiam retulerit.

Putus, parvus. Scal. in catalo. potus, seu putus, ὑποκρίσιμος nutricum. In vet. Gloss. putus, μικρός, puti, μικροί.

P Y

Pyanephia, πυανήφια & πυανήφια, festus dies Athenis, Apollini sacer, institutus à theico.

Pyanephsion, πυανήφισιον, mensis nomen apud Athenienses, nostro Octobri respondens, si Theodoro credimus, quo celebrantur Pyanephsia festa Apollini facta, coquebanturque fabae aliaque legumina, quae mensi nomen fecerunt.

Pycnicis, πυκνίτις, ve bascum quia caulis ejus sursum versus frequentibus (πυκνίτις) undiquaque floribus stipatus est.

Pycnocomon, πυκνοκόμων, herba est à comae densitate nomen habens quam Plin. lib. 26. c. 8. describit his verbis, Alvim solvit & pycnocomon, cruceae foliis, crassius ibus, & acrioribus, radice rotunda, lutei coloris, terram olente: caule quadragulo, modico, tenui, flore ocymi.

Pycnoticus, a, um, πυκνωτικός habens vim densandi.

Pycnotica medicamenta, πυκνωτικά φάρμακα. A medicis appellantur quae vim habent condensandi: quibus opponuntur manotica, μακρυντικά, quae rarefaciendi habent potestatem. πυκνός enim, densum: contra μακρύνω, rarum significat.

Pycnostylon, πυκνόστυλον, Aedificium deambulationi aptum, cinctum columnis densis, ibus, modicoque intervallo à se invicem distantibus. πυκνός enim nobis significat densum, & στυλόν columnam.

Pyctæ, a, vel pyctes πυκτῆς, Latine pugil dicitur. Lamprid. in Heliog. Gladiatores autem convivium pugnaentes sibi, & pyctas frequenter exhibuit. Hinc Colum. lib. 8. c. 2. gallinaceum in certaminibus gallorum pugnaentem pyctem vocat. Non rixosum avium, inquit, lanitæ, cujus plerumque totum patrimonium pignus alex victor gallinaceus pyctes abstulit. Plin. l. 7. c. 47. Euthymus pyctæ semper Olympiae victor. Sen. contr. 3. ille qui Athleta aut pyctes est.

Pyctacium, ij, πυκτακίον, apud Lamprid. in Alexandri vita, dicitur album, hoc est, tabula dealbata, in qua nomina judicum selectorum describebantur: sic enim inquit, Denique quum inter militares aliquid ageretur, multorum dicebat nomina. De promovendis etiam sibi annotabat, & perlegebat cuncta pyctacia: & sic faciebat diebus etiam pariter annotatis, & quis, & qualis esset, & quo innuente promotus.

Pyctomacte, pugil, qui, πυκτῆς μάχηται.

Pydoæ, πύδοα, vulgò Chitro, oppidum Macedoniae ad sinum Thermaicum, cujus meminit Plin. lib. 4. c. 10.

Pylus, amplum vas, in quo lavabant veteres. Gloss. πύλος alveus. per metaph. est etiam pala annuli, ἡ ἀλίσθησα κερματίζουσα.

Pyga, πύγα, nates, κάθισμα, ἰδού, ὄλεος.

Pygæus, πύγαρος, capreae quaedam sylvestris, non dissimilis damis. Plin. lib. 8. cap. 58. Sunt & damæ, & pygargi, & strepicerotes, multaque alia haud dissimilia. Iuvén. Satyr. 11.

— apud quem

Summe cum magno lepus, atque aper, atque pygargus, Et Scythæa volucres.

¶ Est item pygæus, avis ex genere aquilarum, in oppidis habitans, & in campis, caudam habens albicantem: unde & nomen accepit, quasi πύγας ἔχειν ἢ ἄγας. Idem Plin. lib. 10. cap. 3. Secundi generis pygæus, in oppidis manserat, & in campis, albicante cauda. Sunt qui putant esse herodiorum genus: quæ ales coitu infesta est, ut quum mas cum femina coire velit, acri dolore oculorum utrinque solvantur, ac momentum penè similes abeant.

Pygeia, a, πύγεια, ubi Ionæ, non procul ab Epheso sic dicta quod nonnulli ex iis qui sub Agamemnone militabant, propter morbum sedem & nates infestantem, illinc confederint, Author Theopompus.

Pygista, πύγιστος pædico.

Pygmæi, ἰνδία γαμμαδίμ, πύγματοι & ut Plin. lib. 7. cap. 2. scribit, populi in extrema parte montium Indiae habitantes, salubri caelo, semperque venante, qui ternos dies non excedunt: unde & Pygmæi dicti sunt, quasi πύγματοι, hoc est, cubitales, πύγας enim cubitum significat. Meine erdmentin nur eines einbogen hoeh / in den außersisten bergen India wohnend. August. lib. 16. Cæcis. Alij statura cubitales, quos Pygmæos à cubito Græci vocant, pugnant cum gruibus, sed vincuntur. Vnde Ovid. 6. Fast.

Nec qua Pygmaos sanguine gaudet avis
Grus periphraasis est. Horum mulieres quinto anno pariunt, & senescunt octavo. Fama est insidentes arietum capta: utque doctis, armatos sagittis, Veris tempore universo agmine ad mare descendere, & oya pullolque earum alitum consumere, ternis eam expeditionem mensibus confici, aliter futuri gregibus non restiti. Casas eorum luto peninsule & ovorum putaminibus constructi Aristot. in cavernis vivere Pygmæos tradit: cætera de his, ut reliqui Plin. quoque lib. 4. c. 11. in Thracia pygmæos fuisse scribit, ubi & quæ Genaricam tenuisse, donec à gruibus fugati, novæ sibi sedes quærere fuerint coacti. Ad quod etiam spectare videtur illud Iuvén. ex Satyr. 13.

— subitus Thracum volucres, nubemque sonoram,
Pygmaus parvus currit bellator in armis
Mox impar hosti, raptusque per æra curvis
Vnguibus, à saxa fertur græco. Si vidcas hoc
Gentibus in nostris risu quatiere: sed illic
Quamquam eadem assidue spectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non est altior uno.

De pygmæis, vide Gell. cap. 4. lib. 9.
Pygmælion, is, πύγμαλιον. Suidæ, Beli Tyriorum regis filius fuit, frater Didus, qui quum ardentissima auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patrius sui, & sororis suæ viri opes animum adjecit: illumque spe potiundi auri, ante aras dolo inteterit. Cuius cadis, quum in somnis à mariti umbra certior facta esset Dido, clam sublati thesauris, fugæque comitibus assumptis naves conscendit: & in Africam appulsa, primùm Byssam, deinde & Carthaginem condidit. Meminit hujus Virg. lib. 1. Æneid.

— Sed regna Tyri germanus habebat
Pygmalion, sceere autem alios immanior omnes,
Quos inter medius venit furor: ille Sichæum
Impius ante aras, atque auri cæcus amoris,
Clam ferro incautum superat.

¶ Fuit & alter ejusdem nominis, Cilicis filius, qui ex Eburnea statua Venæ beneficio in puellam transformata, parhum suscepit, paphi Cypriæ ubi conditorem, quam fabulam vide latius apud Ovid. 13. Metam.

Pygmaris, Apud Sueton. in Calig. cap. 26. Gladiatores quoque pygmaris. Ibid. Calaubonus monet, se veritatem lectionem habere pygmaris, neque inquit, laudamus eos, qui quicquam censent hic mutandum. Quod si faciendum putarem, sequeretur Viteb cod. legeremque pygmarem Ita ibi scriptum, & adjectum scholion, eam vocem à Græca dictione pygma, quæ pugnum significat, deducitur, interpretatur pygmaris, qui πυκνωμάχης, vel πυγμή μοιμαχῆται: qui medium quoddam genus fuerunt inter pugiles Græcorum & Romanorum gladiatores.

Pyladēs, a, vel is, πύλαδης, Strophij Phocensis filius fuit, indissolubili amicitia vinculo cum Oreste conjunctus. Nam quum Clytemnestra ab Ægistho adultero adjuta, Agamemnonem occidisset, Strophius Orestem adhuc puerum, certissimæ neci subduxit, & in regno suo unà cum Pylade educavit. Postea quum Orestes, gratia vindicandæ paternæ mortis, matrem peremisset, eamque ob rem in furorem convulsus esset, Pyladem perpetuum omnium suorum profectorum comitem habuit, & locum periculorum: tantaque sese mutuo amoris vehementia sunt profecti, ut alter pro altero mori non recusaret. Cic. de Amic. Qui clamores tota cavea nuper in hospitis & amici mei pavij fuerunt nova fabula: quum ignorante Rege uter eorum esset Orestes, Pylades Orestem se esse diceret, ut pro illo neceretur, Orestes autem ita ut erat, Orestem se esse perseveraret. Reliqua vide supra in dictione Orestes.

Pylæ, ἡ Πύλη περὶ τὴν Ἰωνίαν, πύλαι. GAL. Les portes. ITA. Forte. GERM. Thor. HIS. Puertas. ANG. Portes or gates. Græco nomine dicitur quas nos portas dicimus: unde & pro angustiis montium faucibus accipiuntur: cujusmodi in Amanò monte occurrere perhibentur, ex Cilicia Syriam petentibus: quas & Latine Cilicias portas appellamus. Cic. Attic. lib. 5. Itaque confestim iter in Ciliciam feci per Tauri pylas.

Pylæa, πύλαια, Conventus Amphictionum ad Termopyla, ad quem quotannis à singulis civitatibus singuli mittebantur, quos vocabant Pylagoras, ἄπο τῆς οἰς πύλαιαν ἀγορεύει, hoc est, ab eo quod ad pylæam convenirent.

Pylæmènes, πύλαμῆνης, Dux Paphlagonum, qui in bello Troiano Priamo supplicias fecens, à Menelao est interfectus.

Pylartes, πύλαρτης, vir Troianus fuit, ab Ajace occisus, ut scribit Homerus 11. Iliados.

Pylæne, πύλαινα. Ætolia oppidum, teste Homero in Catalog. Papinius. — sensit scopiosa Pylæne.

Pleraque cognatus avibus Melængria Pleuron.

Pylæus, i, πύλαρις. A Medicis appellatur inferius os ventriculi, per quod prima coctionis excrementa emittuntur in alvum, & inde in secessum. Ratio nominis inde ducta est, quod πύλαρις. Græci Janitorem vocant. Inferius autem os ventriculi in hoc vel optimi janitoris officio fungitur, quod nihil emittat nisi probè concoctum: unde etiam meatus ille à natura factus est angustissimus.

Pylus, πύλος, Agri Messeniaci oppidum est in tractu Occidentali Peloponnesi, Nestore alumno (qui inde Pylus cognominatus est) nobilitatum. Ovid. 2. Amor.

— Ilius à tacito Pylus juvenescere posset.
Idem lib. 2. de Pont.

— Crede mihi Pylio Nestore major eris.

Sunt præterea duæ alia ejusdem nominis urbes in Peloponneso: unde est illud apud Strabon. lib. 8. E' π' πύλος προπύλοιο, πύλος γαμύλιον ἢ ἄλλο.

Pyia, Rogus, lignorum stues, igni subiecto ardens, a πύρ ignis. ἡ πυρὰ ἡ πυρὰ medhurab. πύρα. GAL. Un monceau de bois pour mettre au feu. ITA. Stipa, mocchio de legne. GERM. Ein Holz heigen / Scheiterbeig. HIS. Heguera. ANG. A bone fyre. Lignorum congeries, cujusmodi olim cremendorum corporum causa extrui solebant. Virg. 4. Æneid.

At regina pyra penetrati in sede sub auris
Eretha ingenti, radius atque ilice scella, &c.

Idem 11. Aeneid.

Innumeras struxere pyras.

Pyracmon, πυράκμων, nomen est unius ex Vulcani ministris, quorum opera utitur ad fabricandum Iovi fulmen, dictus Pyracmon, quod ab incude, scilicet que ignito non recedat. ut Græci ingnem, & ἀκμονά in eundem appellant. Virg. 8. Aeneid.

— Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro,
Broniæque, Steropæque: & nudus membra Pyracmon.

Pyraea, πυραία, pars Thessaliæ, à Pyra nominata. Steph.

Pyraechinæ, πυραϊχίνας, Ætoli cujusdam nomen, qui cum Degmeno Ereo singulari certamine congressus, fundæ iestu eum interfecit: quo facto Oxylo cuidam ex Ætoli posteris Eleum regnum stabilivit. Autor Strab. lib. 8.

Pyralis, πυράλις, Pennatum animalculum, magnitudine muscæ, ex igne proveniens. Vnde & nomen accepit. A quibusdam pyrausta, πυραύστια, appellatur. Quamdiu est in igne vivit, quum evasit longiore paululum volatu, tunc emoritur. Vide Plin. lib. 11. c. 36.

Pyrama, ut legit Sipontinus, vel potius phryana, ut hodie habent castigatio Plinij exemplaria, lacrynae genus ex metapio arbore stillas, pingue & resinofum. Vide Plin. lib. 13. c. 28.

Pyramis, idis. πυραμίδις. GAL. Pyramide. ITAL. & HIS. Piramide. GERM. Ein viereckechtig gebero vnden für breit / das sich in die höhe zeucht / vnd se lenger te mehr bis in ein spitze verleurt. ANG. A steeple, any thing foure square anà broad beneth and small & sharp vproar-des. } Moles maxima quadrata, ita constructa ut è lato in acutum tendat in formam flammæ, quæ ima sui parte latior, in acuminatum definit fastigium. Maximæ hujus generis in Ægypto fuisse memorantur circa Memphim, structuræ ex quadratis lapidibus admirandæ, fastigiatae ultra omnem excelsum, quæ manu fieri possent (ut scribit Solinus) sub quibus sepeliebantur reges. Excogitatæ primùm à Regibus Ægypti, ne plebs esset otiosa, vel ne pecuniam successoribus relinquerent. Vnde Plin. lib. 36. cap. 12. } Pyramides sunt metæ Trianguli. Gell. c. 20. lib. 1. Sunt formæ metæ trianguli, quas pyramidas appellant.

Pyramis, idis, adjectivum. πυραμίδιος. GAL. Fait en pyramide. ITA. A foggia di piramide. GERM. Das ein solche gestalt hatt vete ein viereckechtiger teget. HIS. Echo en manera de pyramide. ANG. Made lyk a steeple. } Quod in pyramidis formam factum est. Cic. 1. de nat. deor. Quædam pyramidata, curvata quædam, & quasi adunca.

Pyramus, πυράμος. Adolescens fuit Babylonius qui Thisbe vicinæ puellæ mutuo amore captus, amicæ persuasit ut deceptis custodibus, in solitudinem quandam extra urbem ad se conveniret: quod quum puella prior venisset, conspecto leone, trepida profugit ad sylvas, relicto præ festinatione amiculo, quod inventum leo dilaceravit. Veniens deinde ad locum constitutum Pyramus, quum Thisbes amiculum à fera dilaceratum agnovisset, arbitratus ipsam à leone esse devoratum, doloris impatientia, eo quo accinctus erat gladio, seipsum interemit, Thisbe quoque quum postea timore ex sylva redisset, Pyramumque ex vulnere adhuc palpitantem agnovisset, exempto ex vulnere gladio, sibi etiam mortem conscivit. } Hoc nomine etiam dictus est fluvius Asiæ, Nili modo limum deferens, qui magnam Ciliciæ partem adiecit, utroque ostij sui latere magna limi vi congesta, de quo extat illud oraculum, Tunc erit undisonus late quum Pyramus olim Littora perfundens, Cyprium labetur in almam. Vide Strab. lib. 11.

Pyraides, πυράιδες, quæstor fuit Atheniensis, qui quum tempore belli frumentum parè suppeditaret, à populo saxis est obrutus.

Pyranthus, πυράνθος. Oppidum, sive vicus Cretæ, non procul à Gortyne. Steph.

Pyrasus, πυράσος, viri Troiani nomen, ab Aiace in bello Troiano interfecti, ut placet Homer. l. 12. Iliad. Pyrasus item Stephano urbs est Phthiotidis, ita dicta à fertilitate tritici, quod πυρή, Græci appellant.

Pyrausta, πυραύστια, animal pennatum, magnitudine muscæ, in igne & nascens & vivens, à quo si paulò longius evolarit, statim emoritur, } Vnde proverbium, Pyrausta interitus, πυραύστια μέρθω. In eos dicebatur, qui sibiipsis exitum accersunt. Alio nomine pyralis dicitur, teste Plin. lib. 11. cap. 36. } Pyrausta item apud Aristotelem, vermiculus est quem & eleron vocat, aranei speciem, nocens favis.

Pyreus, πυρέως, nobilis pictoris nomen, qui in humilibus potissimum argumentis pingendis excelluit. Plin. lib. 35. cap. 10. Subtexi par est minoris picturæ celebres in penicillo: è quibus fuit Pyreicus, arte paucis postferendus. Propositio nescio an destruxerit se, quoniam humilia quidem secutus, humilitatis tamen summam adeptus est gloriam. Tonstrinas, sutrinâsque pinxit, & asellos, & similia: ob id cognominatus Rhyparographos. Propert. lib. 3. Pyreicus parva vendicat arte locum.

Pyrene, πυρήνη, nomen puellæ, Bebrycis filia, in Pyrenæo monte ab Hercule compressa, atque à feris laniata, & ibi sepulta. Qui mons quoque à poetis Pyrene nuncupatur. Silius lib. 3. Pyrene celsa nimbo- si verticis arce Divisos Celtis late prospectat Iberos. Tib. lib. 1.

Non sine me est tibi parvus honos, tua bella Pyrene
Testis, & Oceani littora, Santonici.

Hic mons Galliam ab Hispania dividit, ab Exortu Æquinoctiali in Occalum brumalem porrectus, ita dictus à πυρ, hoc est, ab igne: sive quòd crebris fulminum ignibus feriat: sive quòd Pyrenæi montis sylva (ut autor est Diodor. lib. 6.) injecto à pastoribus igne, olim universæ conflagraverint. Silius à pyrene puella Pyrenæum saltum dici autumat. Dicitur autem mons ipse Pyrene, & Pyrenæus mons. } Der Nonceual. } Pyrene autem per nostrum, sive Pœneus, πυρην, sive Suidæ, est fontis nomen (inquit Probus) in Helicone Musis consecrati. Strabo autem Pirenem fontem sub Acrocœrintho monte nominavit. Cuius meminit & Persius, & Plaut. in Aul. Interbiberè sola, si viuo scateat, Corinthiensem fontem Pirenem potest. Stat. lib. 1. Sylv.

— Nec conscia detur
Pyrene largos porius mihi gurges in haustum,
Qui manas de fonte suo, &c.

In posteriore hac significatione primam syllabam semper producit: quia apud Græcos scribitur per α diphthongum. In priore autem eandem habet indifferentem: ut facile est videre ex testimoniis Caruli & Silij paulò antè citatis.

Pyrenes, Sunt cerasorum ossa, seu baccarum: ut apud Aristot. lib. 2. Meteororum, in sine, ubi sic legitur πυρην τῶν ἰαδελφῶν, ὅτι αἱ πυρηνες, ὅτι δὲ δάκνηλοι, πυρηνες: id est, fieri elisionem, ut nuclei è digitis existentes. Nominativus singularis est πυρην.

Pyreneus, per tres syllabas, πυρηνεύς. Phocidis rex fuit, qui quum Musas ex Helicone in Parnassum proficiscentes hospitio suscepisset, vim iis inferre est conatus, quumque illæ assumptis alis effugissent, Pyreneus conatus insequi, è fenestra delapsus, fregit cervices. Vide Ovid. 5. Metam.

Pyrethrum, πυρεθρον. GAL. Herbe nommée pié d' Alexandre. ITAL. Piretetro. GERM. Bertram oder speichel wurm. HIS. Felitre. } Non est herba eadem cum diacunculo, ut perperam credidit Calepinus, Perotti errorem secutus, sed ea quam Romani salivarem, vulgus Gallorum hodie Pedem Alexandrinum appellat. Folia & caulem emittit, dauce sylvestri & sceniculo similem, umbellamque anthi circinatæ rotunditatis, radicem habet longam pollicis crassitudine, gustu fervidissimo: Ovid. 2. de Arte, Tritæque in annofo flava pyrethra mero. Macer, Est gradus: excutiat dentes si frigidus humor, Masticet hæc patiens, teneatque diutius ore. Vide Plin. lib. 28. c. 9. & Diosc. lib. 3. c. 84.

Pyretus, πυρετός. kaddhâchath. πυρετός. } Febris ab incendio appellata: à Græcis, quemadmodum apud nos febris à fervore.

Pyrgo, πυργός. Nomen fuit nutricis natorum Priami, cujus meminit Virg. lib. 5. Aeneid.

Pyrgoteles, πυργωτέλης. Proprium nomen gemmarum sculptoris nobilissimi, à quo tantum Alexander Magnus se in gemmis sculpti passus est. Plin. lib. 36. c. 1. Ismenia (inquit) ætate multos post annos apparet sculpti etiam smaragdos solitos. Confirmat hanc eadem opinionem edictum Alexandri Magni, quo vetuit in gemma se ab alio sculpti, quam à Pyrgotele, non dubiè clarissimo artis ejus. Et rursum lib. 7. c. 37. Idem hic Imperator edixit, ne quis ipsum alius quam Apelles, pingeret: quam Pyrgoteles, sculperet: quam Lyfippus, ex ære duceret: quæ artes pluribus inclaruere exemplis.

Pyrgi, ορυ, πυργί. Ptolemæo, oppidum in ora Tusciæ, inter Antium & Graviscas. Virg. 10. Aeneid.

Et pyrgi veteres, in tempestaque Gravisca.

Vulgò Civitâ vecchia.

Pyrgus, πυργός. mighdâl (vel) mighdol. πυργός. GAL. Vne tour. ITA. & HIS. Torre. GER. Ein thurn. ANG. A tower. } Latine turris dicitur, quòd fulgureis ignibus feriri turres consueverunt. } A cujus similitudine pyrgus etiam vasis dicitur cavitare sessili, quòd conjecti tali, agitantur antequam in alveolum emittantur. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Mittet in pyrgum talos.

Martialis turriculâ Latino vocabulo appellavit. Persius orcam dixit, Scire erat in voto damnosa Canicula quantum Raderet, angusta collo non fallier orca.

Porphyrio pyrgum idem esse docet cum fritillo, vasculum scilicet in quo conjectæ tesserae, agitanturque mittuntur. Iuven. Satyr. 14.

— parvòque eadem movet arma fritillo.

Quibus verbis clarum fit, fritillum turriculam esse, non tabulam luteam, quæ lata, & spatiosa esse consuevit, & quæ alveus, sive alveolus, sive latruncaria tabula dicitur Pyrgus etiam militaris ordo dicitur, quadringentos viros continens: & turma equestris, dicitur & πυργος ut quidam existimant, eo quòd in acutum desinat more ignis.

Pyriaterium, πυριατήριον, locus in quo sudant. πυρία est foveo, sudare facio πυρια sudatio sicca, ut, cum silices, aut ferri frustra candefacta in vaporarium inferuntur ad sciendum sudorem à πυρ ignis.

Pyrites, πυρίτης, silicis genus, quod in metallis & fluminibus quibusdam invenitur, æris similitudine cujus varia sunt genera, cognomen accipientia à metallis quæ in se continent. Nam in quo aurum elucet, chrysoles: in quo argentum, argyodes: in quo æs, chalcodes, hoc est ærofus cognominatur. Plin. lib. 35. cap. 6. Sed est alius etiam nomen pyrites similitudine æris. In Cypro cum reperiri volunt, & in metallis quæ sunt circa Acarnaniam, unum argenteo colore, & alterum aureo. Dicitur pyrites, quòd ægerrimè quidem ignem accipiat, semel tamen acceptum diutissimè consciveret. Vide Georg. Agricol. de re metal. qui multò plura enumerat pyritarum genera. } Pyrites item dicitur silex ille qui ferro illisus, ignem emittit. Plin. 36. cap. 19. Pyritarum etiam nomen aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos vivos appellamus, & ponderosissimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maximè necessarij, qui clavo, vel altero lapide percussis scintillas edunt, quæ exceptæ sulphuratis, aut fungis aridis vel folijs, dicto celerius ignem trahunt hæc Plin. Quidam etiam molarem lapidem Pyritem appellaverunt, teste eodem Plinio. lib. 36. c. 19. propterea quòd plurimum illi sit ignis.

Pyroboli, πυροβόλοι, Sunt tela ignita, & ardentia, quæ cum flammâ mittuntur. Vnde Plutarchus in Dione scribit pyrobolorum incendio complures extinctos.

Pyrocōrax, πυροκόραξ. Avis luteo rostro, nigra, præcipuo sapore: nomen habet à colore rostri igneo: quasi ignitum corvum dicas. Vide Plin. lib. 10. cap. 48.

Pyrodes, πυρῳδης, Cilicis filius, qui primus à silice excussisse ignem dicitur, quemadmodum asservasse in ferula Prometheus. Plin. lib. 7. cap. 57.

Pyrois, genitivi pyrcentis, πυρῳεις, Martis fidus, ab igneo colore dictum Colum. lib. 10. Est item nomen unius ex equis Solis. Ovid. 2. Metam. Vide Æthon.

Pyromantia, πυρομαντῆα, genus divinationis quæ fit per ignem. Vide in dictione Magia.

Pyropus, πυρῳπος. GAL. En rubis ou escarboucle. ITAL. Carbonchio. GER. Ein feurdot edelgestein. HIS. Carbuncho piedra preciosa. ANGL. A carbuncle or rubie. } Gemma est flammæ colorem referens: unde & nomen. Ovid. 2. Metam.

— flammæ imitante pyrope,

Pyrpile,

Pyripile, πυριπύλη, Maris Ægæi insula, Cycladum omnium clarissima, quæ nomine Delos appellatur Pyripile dicta eò quod primum ignis in ea reperitus existimatur. teste Plin. lib. 4. cap. 12.

Pyrrha, πυρρα, Deucalionis uxor, quæ post diluuium unâ cum marito, jactis post terga lapidibus, humanum genus fertur reparasse, ut fabulatur Ovid. 1. Metam. ¶ Est & hoc nomine Caria civitas, juxta Myrtoem pelagustejus meminit Plin. lib. 5. cap. 29. ¶ Est & alterum ejusdem nominis oppidum in Lycia, apud eundem lib. 5. c. 27. ¶ Item aliud in Eubœa insula, apud eundem lib. 4. c. 12. ¶ Aliud præterea in Magnesia, cujus meminit idem Plin. lib. 4. c. 9. ¶ Rursus aliud in Phocide, apud eundem lib. 4. c. 3. ¶ Item aliud ad Pontum Euxinum, non procul à Mæotide, maris impetu haustum, teste eodem Plin. lib. 2. c. 92. Ad hæc fuit & aliud in Lesbo insula, cujus meminit Ptolem. lib. 5. c. 2. & Plin. lib. 5. c. 31. ¶ Est item Pyrrha, sive Pyrrhe insula Cariae adjacens, in sinu Ceramico: cujus meminit idem ibidem.

Pyrrhæus, πυρρæος, avis, Gazæ tubicilla, à πυρρῶ, i. rutilo colore. Pyrrhæichæ, α, sive pyrrhiche, es, πυρρῆχον, genus fuit saltationis enopliæ, hoc est quam armati peragebant quæ Lacedæmoniorum iuventuti loco bellici progymnasmatum erat. teste Aristoxeno, apud quos à quinto statim ætatis anno pueri incipiebant πυρρῆχίζου, accinere interim aliquo carmen hyporchematicum, ad cujus numeros motus cõponebant. Erat autem hoc laboriosum saltationis genus pugnantium jaculantiumque item ictus, jactûsque delinantium, interdum etiam subsilentium, & succiduo poplite excipientium motus gestûsque exprimens, ut abundè docet Plato lib. 7. de leg. Plin. lib. 7. c. 57. à Pyrrho quodam Cretensi primum instituta tradit in Cieta. Aristoteles originem ejus ad Pyrrhichum quendam Laconem refert, Aristoteles contra ad Pyrrhum Achillis filium, quem primum omnium pyrrhicham ait saltasse ad Patrocli rogum Suet. in Cas. Pyrrhichæ saltaverunt Asia, Bithyniæque principum liberi.

Pyrrhichæ II. sive Pyrrhichæ II. (ut scribebant veteres, nullam peregrinam literam recipientes) πυρρῆχῆ, qui pyrrhicham saltabant armati, pugnantium, ictûsque inferentium vicissim, & declinantium gestus motûsque ad rhythmum imitantes. Vt ut hac voce Vip. l. aut damn. §. quicumque in ludum ff. de pœnis.

Pyrrhichæus, adjectivum. Liv. 1. bell. Maced. Quum legibus cautum esset ne de acc. bellõve, nisi in Panætolico Pyrrhichæ concilio ageretur. Vetus exempla habet, Pylæico.

Pyrrhichæus, πυρρῆχῆος, pes metricus, constans ex duabus syllabis brevibus, dictus à Pyrrho, qui primus victoria potitus, frequentibus pyrrhichis est laudatus.

Pyrrho, πύρρῳ, philosophus fuit Elidensis, primò pictor, deinde Anaxarbae discipulus, à quo philosophi Pyrrhoij dicti, quos Græco cognomento σοφιστῆς, id est, consideratores appellant. Nihil enim decernunt, sed in quærendo semper, considerandõque sunt: ac ne videre quidem planè quicquam, neque audire se putant: ajsuntque veritatem incomprehensibilem videri. Idem δὲ σοφιστῆς, id est, ambigentes dicuntur quoniam nihil affirmant, & de omnibus ambigunt. Vixit annis ferme nonaginta.

Pyrrhocorax, πυρρῶκος, corvi genus, rubro rostro. Crestræ / quasi cornix rufum.

Pyrrhonij philosophi, qui semper quærendo occupati nihil decernunt, δὲ σοφιστῆς, ἰφελῆς.

Pyrrhocæclius, πυρρῶκαιος, marmoris genus, quod & à Syene Thebaidis urbe, circa quam effodiebatur, Syeniticum dicebatur, sive lapis Sycaites. Ex hoc Ægyptiorum reges obeliscos faciebant, quos Solis numini dicabant. teste Plin. lib. 36. cap. 8. Pyrrhocæclion autem Græci à fulvarum macularum varietate videntur appellasse, Nam πυρρῶν fulvum appellant, πυρρῶν varium.

Pyrrhus, πύρρος, Achillis filius, ex Deidamia Lyconædis filia, ita dictus, vel à colore rubro: ut scribit Plutarch. in Pyrrho: vel à fulvo colore capillorum, teste Servio. Hic & Neoptolemus appellatus est, propterea quod admodum adolescentulus ad belli Troiani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis, sine illo Troiam capi non posse. In Ilij autem expugnatione primum Politem Priami filium deinde & patrem ipsum interfecit. Polyxenam Achillis patris sui Manibus inferias misit: Andromachen verò quæ in prædam sibi cesserat, aliquandiu justæ uxoris loco habuit: quam deinde Hermionem Menelai & Helenes filiam ducturus, Heleno uxorem tradidit. Erat autem Hermione multò antè Orestis desponsata: cujus etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Orestes uxorem sibi cupi, ex insidiis Pyrrhum obruticavit. ¶ Fuit & alter Pyrrhus, Epirotarum rex, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui quum à suis ob odium paternæ crudelitatis ad necem quæreretur, clam à matre subductus est, & Illyriorum reginæ traditus nutricudus: apud quam quum ad summam spem adolevisset, revocatus à suis, regni administrationem suscepit. Postea à Tarentinis accitus adversus Romanos vario eventu pugnavit. Perit regula percussus, quum Thebas cepisset. Vide vitam ejus lat us apud Plutarchum: Ovid. 13. Metam. ¶ Est genitor Peleus, est Pyrrhus filius illi.

Pyrrhida dicti successores. Plutarch. in Pyrrho. ¶ Pyrrhum autem antiqui vocant Byrrhum. Terent. Scaut. de Orthogr.

Pyrrus, Arbor nota. ἄπυρος. GAL. Vn poirier. ITA. Peraro arbore. GERM. Ein byrenbaum. HIS. Peral arbol. ANG. A pear tree. ¶ Virgil. 4. Georg.

Educatque pyrum spinos jam pruna ferentes.

Idem 1. Eclog. Inlere nunc Melibœe pyros, pone ordine vites, &c. Pyrum fructus. ἄπυρος. GAL. Vn poire. ITA. Péro. GERM. Ein byren. HIS. La pera fruta. ANG. A pear. ¶ dictum quod à similitudinem pyramidis è lato tendat in acutum, à summa similitudinem reddens. Autumnalia pyra, acidulo sapore jucunda, Tiberiana appellatur, quod maxime Tiberis principi placere. Plin. lib. 15. Cucurbitina pyra, ob cucurbitæ similitudinem sic dicta Cato cap. 7. Decumanâ pyra, apud Colui. lib. 12. c. 10. Vesca pyris Horat. 1. Epist. 7.

Non quo more pyris vesca Calaber jubet hospes.

Idem Epod. 2.

Vt gaudes insivra decerpens pyra.

De pyris multa vide apud. Plin. lib. 15. c. 15. Mammosa pyra, - pud eundem ibid. Pyra fragilia, Cel lib. 2. c. 27.

PYTHAGORAS, πυθαγόρας, Philosophus fuit Samius, Mnesarchi annulorû scriptoris filius, & Italicæ philosophiæ princeps, de quo extat celebre illud elogium apud Ovid. 15. Metam. Mente deos adiit, & quæ natura negavit Vibus humanis oculis ea pectoris hausit. Auditor fuit Pherecydis Syri: post cujus mortem Hermodamanti jam seni Crophili nepoti se in disciplinam dedit. Sub quo quum satis profecisse videretur, in Ægyptum navigavit, ut illorum Theologiam, ritus, mores, que cognosceret. Deinde astrologiæ, Chaldaicæque disciplinæ cupidus Babylonem sese contulit ubi siderum cursus, eorûque in genus humanum effectus, est edocuit. Spartam quoque adiit, & in Cretam navigavit, ut Minois & Lycurgi inelytas eo tempore leges cognosceret. Post hæc in patriam rediens, quum eam à Polycrate tyranno occupatam vidisset, in eâ partem Italiæ secessit, quæ magna Græcia dicta est: delectaque sede apud Crotoniatis, magno auditorum affluxu philosophiam professus est, quo tempore Romæ regnabat Servius Tullius, ut docet Liv. lib. 1. ab Vrb. Auditores fertur habuisse non pauciores sexcentis, qui noctu ad eum audiendum consuebant: ex quibus clarissimi fuerunt Archytas Tarentinus, Alcæon Crotoniata, Hippasus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus autem πυθαγόρας, hoc est, transfusionis animarum in alia corpora, auctor fuit. Idque ut facilius persuaderet, primum Æthalidem Mercurij filium fuisse affirmabat, quumque à patre optio sibi facta esset petendi quicquid vellet, excepta immortalitate, se ab illo petisse, ut & vivens & vita functus omnium quæ contingerent, memoriam haberet. Eamque ob causam se omnium quæ in vita gessisset, meminisse, eandemque memoriam post obitum reservasse: post Æthalidæ mortè Euphorbum se fuisse ajebat: & deinde Hermodamanti: postea Delium quendam piscatorem nomine Pyrrhum, mortuõque Pyrrho se factum esse Pythagoram. Crotoniatis & Metapontinis leges conscripsit, populõsque luxuria diffuentes avaritate & doctrina ad frugalem cultum revocavit, ad eò ut & mulieres integritate ejus, vitæque severitate adductæ, auratas vestes, ornamentaque lasciviora in templo Junonis consecrarent. Postea quum multos annos Crotone egisset, Metapontum commigravit: ubi & supremum diem obiit: quanquam aliis alia tradentibus, de mortis genere non satis constat. Quanti autem illum vivum fecissent, Metapontini, post obitum ejus declarant, ædes ejus pro templo ei consecrantes, divitiisque honoribus mortuum prosequentes. Ab animalium carnibus & à fabis religiosissimè abstinebat. Quod & tangit Juven. Satyr. 15. Vel quò non sugeret, si nunc hæc monstrâ videret Pythagoras, cunâs animalibus abstinuit qui, Tanquam homine, & ventri indulgit non omne legumen.

¶ De ætate, qua fuit Pythagoras, legendus Plutarchus in Numa Vbi etiam ipse Pythagoras, cicurasse aquilam dicitur idque ostentavisse in ludis Olympicis. Eiusdem femur aureum, ibidem.

Pythagoræi, πυθαγόρειοι. Doctrinæ, & præceptis Pythagoræ insistentes, qui & pythagorici dicuntur. Iuvenalis.

Vive videns amans, & culti villicus hori: Vnde epulas possis centum dare Pythagorais.

¶ Taciturnior pythagora, σιωπηρότερος ἰσομῆς πυθαγόρας πηλοδῆμος id est, Taciturnior ero quàm qui pythagoræ sunt initiati, de vehementer taciturnis usurari solet, Sumptum à Pythagoræ schola, in qua quinquenne silentium indicebatur auditoribus, quam ἰσομῆτιος vocant à cohibendo sermone. Suidas & Zenodorus referunt.

Pythæas, πύθαιος. Rhetor atheniensis, Demosthenis æqualis, supra modum arrogans, qui quum æris alieni causa in carcerem conjectus esset, fractis vinculis ad Macedones transfugit. Scripsit conciones aliquot, & orationes in genere judiciali, aliæque nonnulla. Male audiuit nomine furti. Quare quum in Demosthenem cavillans, ei objecisset, orationes ejus lucernam olete. Novi, inquit ille, tibi invisos esse qui noctu lucernam habent.

Pythæus, πύθαιος: princeps fuit ejus legationis quam Iones Æolæque ad petendum auxilium adversus Cytum ad Lacedæmonios miserunt: qui quum Spartam appulisset, purpurea veste indutus, in Spartatarum conventum processit, hortatûsque est Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Ionibus ferendum. Auctor Herod. lib. 2.

PYTHIA, pythiorum, πύθια. Lud Apollinares, qui ad Apollinis honorem fuerant instituti ob cædem Pythonis serpentis nocentissimi: aut ut Strabo lib. 8. scribit, hominis sceleratissimi, cognomento Draconis. Ovid. 1. Metam.

Institui sacros celebri certamine ludos Pythia perdomita serpentis nomine dictos.

Victores hujus certaminis, teste Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo sumptis.

Pythiõnices, πυθιονῆες, pythiorum victor. sicut Olympionices, Olympiorum.

Pythia, πύθια, Sacerdos Apollinis, apud Delphos, quæ consulentibus oracula reddebat: ita dicta, πύθια τὸ πύθια, hoc est, à consulendi & interrogandi consuetudine.

Pythius, πύθιος, Apollinis cognomen, à Pythone serpente indictum, quem jaculis suis adhuc puer fertur interemisse, vel δὲ πύθια, hoc est, à consulendi & interrogandi usu. Vnde & Phæbades ipsæ Pythiæ dicuntur, teste Strab. lib. 9. Alij Pythij cognomen. δὲ πύθια, hoc est, à putrescendo tractum existimant, eò quod nunquam sine vi caloris fiat putrefactio: Pythij item dicebantur qui Delphos ad consulendum oraculum publicè mittebantur, qui unâ cura Regibus cibaria assignata habebant, unâque cum iis vescabantur.

Pythius, α, um, πύθιος, ia, or, ad Pythium pertinens: ut Pythia sacerdos quæ absolute Pythia, quæ ἰπὶ τῷ πύθῳ καὶ τῷ πύθῳ ἔχουσα. Vain.

Pythia festum in honorem Apollinis Pythij ob interemptum Pythonem. Ovid. rationem dicit:

Institui sacros celebri certamine ludos Pythia perdomita serpentis nomine dictos.

Pythicus, a, um, ad Pythium, aut Pythia pertinens. Pythionices, πυθιονῆες, qui in Pythiis certaminibus vicit. Pythodicus, nomen servi in Aulul. Plaut. sc. 4. n. 2.